

د پښتو ادبياتو تاريخ

لومړی ټوک

لومړۍ دوره تر اسلام دمخه

ليکوال

پوهاند عبدالحی حبيبي

Ketabton.com

نابل ۲۵۰۰

د پښتو ادبیاتو تاریخ

بسم الله الرحمن الرحيم

پیل

د لوي څښتن په مرسته د پښتو ژبی د ادبیاتو تاریخ لومړۍ پلا زه لیکم. پوهان پوهیږي چه دغه کار دمخه چا ندي کړي، او نه پخوانو مور ته څه ابتدائي مواد د دې چاري لپاره را پرېښي دي، نو ځکه به دغه زما لیکنه هم بشپړ نه وي او ښايي چه ډیري ماتي گوډۍ ولري، خو سره د دې هم ښايي چه پوهان ما وبخښي، او دغه لومړۍ سعی که څه هم ناقصه ده په ښه سترگه وويني!

زه په دې کتاب کي د پښتو د ادب دورې پر څلور ډوله ویشم او د هرې دورې لپاره یو ټوک لیکم نو به دغه د پښتو د ادب تاریخ هم څلور ټوکه وي په دې ډول:

۱. لومړۍ دوره او لومړی ټوک

په دې دوره کي به دا وښوول شي، چه تر اسلام دمخه پښتو ژبه وه که یه؟ د ژبي موقعیت په پخوانو آریانانو کي څه ؤ؟ او پښتو د زړو آریائي ژبو سره څه نسبت لري؟ دا لومړی ټوک تر اسلام دمخه زمانه را ښيي، او هر څه معلومات چه د پښتو ژبي په خصوص کي په لاس راغلي دي پکښي لیکل کيږي!

۲. دوهمه دوره یا دوهم ټوک

د پښتو ژبي دوهمه دوره د اسلام د آبداء څخه شروع کيږي او تر ۱۰۰۰ هـ کال پوري رسيږي، په دې زر کاله کي چه هر څه پر پښتو ژبه راغلي وي، په دغه دوهم ټوک کي لیکو، د پښتو ژبی لومړني شاعران او نثر لیکونکي چه په دې زر کاله کي تیر شويدي یو یو د دوي د لیکنو او کتابو او آثار سره مفصل راوړو.

لنډه دا چه دا دوهم ټوک د ژبي د زړو کالو تاریخ څرگندوي، مشاهیر، ادبی مکتوبونه او مسلکونه، د ژبي اوښتني او تطورات ټول را ښيي.

د پښتو ادبياتو تاريخ

۳. دريمه دوره، او دريم ټوک

دا دوره له ۱۰۰۰ هـ څخه شروع کيږي تر ۱۳۰۰ هـ پوري را رسيږي، نو زموږ کتاب دريم ټوک د پښتو ژبې د ۳۰۰ کالو يعني درو پيړيو تاريخ دي، په دې دوره کي د پښتو ادب ښه وده کړېده. او په نظم او نثر کي ډير تحولات پېښ شوي، او نوي نوي مکتوبونه او مسلکونه پکښي موندل شويدي، نو ځکه دا ټوک ډير مهم دي او د ژبې د خورا پخو پخو خبرو بيان کوي، او د ادب مهم اړخونه ئي رانښيي.

۴. څلورمه دوره يا څلورم ټوک

له ۱۳۰۰ هـ څخه شروع کيږي او د ژبې دور ورستيو ۶۰ کالو پر مخ تگ او لوړتيا را ښيي. د نوي ادب او نوو تحولاتو څرگندونه کوي، د ژبې د عصري نهضت تاريخ بيانوي، هغه نوی حرکت چه د پښتو ادب په دې نوي دوره کي مخ پر وده کړي دي، سره له ادبي خصايصو او مزايو څرگنده وي. د څلورم ټوک لومړۍ برخه خو دغه ده، دوهمه برخه ئي پښتو ادب ته د مضمون او محتوياتو لامله يوه عمومي گڼه ده، يعني د پښتو شعراقسام، عمومي مزايو ټول دلته د مثالو سره راوړل کيږي په دې ډول به د لوي خداي په مرسته د پښتو د ادبياتو تاريخ په څلور ټوکه کي وکارم او هغه مواد او ابتدائي معلومات به سره را غونډ کړم چه تر اوسه مي لاس ته راغلي دي. زه دا منم، چه زما کار او سعی به خورا ابتدائي وي مگر هيله لرم چه وروستنی پښتانه به دا چاره ښه بشپړه کړي. او دا ښه به د پلټني او تحقيق په گلونو ښه ښکلي او سمسور کړي، خو:

باغ د گلو به سمسور وي مور به نه يو

د بلبلو به پرې شور وي مور به نه يو

کابل نوی ښار، د اسد پنځمه، سنه ۱۳۲۳

(عبدالحی حبيبي)

د پښتو ادبياتو تاريخ

ننوتوځي

ادب

ادب څه شی دي؟ - د ادب موضوع - د ادب تاريخ: (موضوع-اصول-غايه)

ادب څه شی دي؟

د کتاب موضوع دا ده چه د پښتو ژبي د ادب تاريخ وليکو، نو تر هر څه دمخه بايد يوازي ادب وپيژنو؛ چه څه شي دي؟

ادب په عربي ژبه ښيگړي او کياست او د ژبي او زړه ظرافت او ذکاوت ته وايي^۱ چه ظرافت او حسن تناول ئي لنډ لغوي تعريف دي^۲ اما په اصطلاح کي ادب په دې ډول تعريف کيږي: ادب هغه پوهنه يا ښه رياضت دي چه سړی د هغه په وسيله يو فضيلت او يو ښيگړه له ښيگړو څخه مومي^۳ يا له تيرو تلو او خطاو څخه ژغورل کيږي^۴ خلاصه: ادب د لغت او اصطلاح لامله ښيگړي ده، چه سړی له خطاء او بد څخه ساتي^۵ او په خوي او خلق اړه لري، چه بيان ئي د اخلاقو د علم کار دي، او دلته په دې بحث اړه نلري.

^۱ اقرب الموارد.

^۲ قاموس د فيروز آبادی.

^۳ معيار اللغة ج ۱ ص ۶۱.

^۴ تعريفات الجرجاني.

^۵ دائرة المعارف د بستانی.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

د ادب علم

ادب پر دوه ډوله دي: یو ته طبیعي او نفسي ادب وایو، چه لوړ ئي تعريف راغي، او د انسان اخلاقي ښیگری لکه ښندنه، زغمه (حلم) او نوري اړه پوري لري.

دوهم ډول ته کسبي او درسي ادب وایو، چه په لوستنه او زده کړه او پلټنه موندل کیږي^۱ او دغه دوهم ډول ادب ته نو د ادب علم هم وائي.

نو په دې لنډ ډول د ادب د علم تعريف داسي کوو، چه دغه یو صناعي او کسبي پوهنه ده، چه د بليغي او ښي وينا ډولونه په هر حال کي راښيي^۲ او تل د دغه علم څخه دا زده کوو چه د خپل زړه مطالب په الفاظو او قلم څه ډول ښکاره کو، او بل څرنگه پخپلو خبرو وپوهوو!^۳ په دې کتاب کي هم تل له دغه دوهم ډول ادب څخه خبري کیږي او (ادبیات) هم هغو علومو او پوهنو ته وائي، چه په دغه دوهم ډول ادب اړه لري. په نوي دنیا کي ادب یعنی literature نسبتاً ارت مفهوم لري او د ځینو پوهانو تعریفونه د ادب دغه عصري اړخونه ښه څرگندوی مثلاً "ادب د انسان د ژوندانه تفسیر دي" (میاتهو آرنلډ). د دغي خبري شرح بل پوه سړی په دې ډول کوي "هغه ابدی او سر مدی قوه او شیوه چه قدرت انسان ته ورکړي دي، د دغو اظهار او ښکاره کولو ته ادب وایي" (میاکن).

د آیرلیند مشهور شاعر اتیس لیکي: "په ادب کي ژبه تشه د ژبي په ډول په کار نده، بلکه د یو لطیف فن په رنگ باید استعمال شي، نو هغه لطیف فن چه د ژبي په ذریعه ښکاره کیږي لتریچر بولي".^۴

خلاصه د انسان د احساساتو او افکارو او جذباتو ترجماني د ادب وظیفه ده، مگر دا ترجماني به تل په داسي ډول وينا او خواږه بیان سره وي، چه پر نورو باندي اغیزه وکړي، او خوندوره وي.^۵ په دې ډول د ادب لمن ډیره ارته ده، او ټول هغه معلومات چه په ژبه او بیان اړه لري او د انسان د زړه ترجماني کوي، په ادبیاتو کي شمیرل کیږي او ادب ټولو بشري علومو او پوهنو ته هم له دې لامله خدمت کوي، چه د هر علم او پوهني د بیان او اظهار ذریعه

^۱ د ابن هذیل عین الادب د علم الادب ص ۵ ج ۱ په حواله.

^۲ د هاشمي جواهر الادب، ج ۱ ص ۸.

^۳ د سخاوي ارشاد القاصد.

^۴ روح تنقید ص ۶۰.

^۵ د بروک انگلیش لیتیچر ص ۵- او دا جان مورلي آن دي سټډي آف لتریچر (On the Study of Literature) ص ۳۹.

د پښتو ادبياتو تاريخ

هم دغه ادب دي په پښتو ژبه د ادب کلمه په دغه عامه معنی په (ژبوري) سره ښولاي شو، او ټول هغه علوم چه په ژبه او ښه بيان اړه لري پکښي داخلولاي شو.

د ادب موضوع

د پخوانو شرقيانو آراء

پخوانو پوهانو د ادب موضوع داسي ټاکلې ده، چه ادب فقط په وينا (نظم او نثر) کي وضاحت او بلاغت له خوا بحث کوي، او گټه ئي هم دغه ده چه سړي په نظم او نثر وينا کي مهارت ومومي، او عقل ئي مهذب شي، زړه ئي پاک سي، له ناپوهۍ څخه وژغورل شي، اخلاقي کمال مينده کړي د ښه خوي او د ښه عمل او لوړ همت خاوند شي.^۱

پخوانو پوهانو چه د ادب موضوع منظومه يا منثوره وينا گڼله، دوي ټول هغه علوم چه په دغو دوو ډولو اړه لري (علوم ادبيه) بلل نو په يوه لنډه خبره کي دا ويلاي شو، چه د ادب موضوع وينا ده، او وينا هم تل له الفاظو او کلماتو څخه جوړيږي، نو ادبي علوم هم د لفظ او کلمې په شا او خوا کي سره گوزي او د الفاظو احوال او ډولونه را ښيي، د شرق پوهان دغه علوم چه د لفظ رازونه او څنگوالي بيانوي، ډول ډول ويشي. عبدالرحمن ابن الانباري (۵۱۳-۵۷۷هـ) وايي چه اته علمه لکه نحو، لغت، تصرف، عروض، قافيه، صنعت الشعر، اخبار، انساب په ادب کي داخل دي، يو سړی چه له دغو علمو څخه په يوه يا ټولو پوهيږي اديب بلل کيږي.^۲

محمود بن عمر زمخشري (۴۶۷-۵۳۸هـ) په قسطاس کي ليکي، چه علوم ادبيه ۱۲ دي، او قاضي عميدالدين زکريا بن محمود قزويني د بيضاوي په حاشيه کي وايي چه ټول ۱۴ دي^۳ علامه ياقوت حموي د اديب او عالم فرق داسي کوي: چه اديب د هر شي څخه خورا ښه اخلي او تاليف ئې کوي مگر عالم د علم يو فن را اخلي او څيږي ئې.^۴ په دي ډول د دي شرقي پوهنوال په عقیده د ادب موضوع ټول اشياء دي، او وظيفه ئې هم دغه ده، چه د هر

^۱ جواهر الادب ص ۸ج ۱- علم الادب ص ۷ د ابن خلدون د مقدمې او د ابن هذيل الدب و السياسة په حواله.

^۲ طبقات الادباء ص ۱۱۷.

^۳ كشف الظنون ص ۷۵ج ۱.

^۴ معجم الادباء ص ۱۷ج ۱.

د پښتو ادبياتو تاريخ

شي ښيگړي ښکاره کړي. علامه علي بن محمد چه په سيد شريف جرجاني مشهور او په (۸۳۵هـ) مړ دي، علوم ادبيه په دې ډول ویشي، لمړي پلا د ادب علوم پر دوه ډوله دي اصول او فروغ، اصول اته علمونه دي، په دې ډول: (۱) که مفرد لفظ د اصل او ډول او مادې له پلوه وښيي علم لغت ئي بولي (۲) که د مفرد لفظ صورتونه او شکلونه را وښيي علم صرف ئي بولو (۳) که د اصالت او فرعيت له خوا د الفاظو يو له بله نسبت بيان کړي نو ئي (علم اشتقاق) بولو که داسي وي چه د الفاظو د ترکيب او سره نښلولو څيړنه وکړي، نو دا ډولونه لري (۴) که ئي د ترکيب اشکال او د اصلي معناو د اداء بحث کاوه (علم نحو) ده (۵) که بېله لغوي معناو د افادې ډولونه پکښي بيان شي (علم معاني) ئي بولي (۶) که د معنا د کيفيت او څنگوالي بحث د ښکاره توب او پتوالي له لامله وکړي (علم بيان) ئي بولي که د هغو مرکبو الفاظو بيان وکړي، چه ځانله بيل وزن لري، نو دا هم لاندي ډولونه لري (۷) که فقط د الشعارو وزن ښکاره کړي (علم عروض) ئي بولي (۸) او که د بيتو آخر او د پاي د کلماتو بحث وکړي نو ئي (علم قافيه) بولو.

په دې ډول علامه سيد شريف اصولي ادبي علوم اته کښي، او (علم بدیع) هم د معاني او بيان له قسمه بولي اما فرعي ادبي علوم څلور دي:

(۱) که د ليک او کتابت د نقوشو بحث وي (علم خط) دي (۲) که خاص د منظوم کلام څيړنه وي (قرض الشعر) دي (۳) که خاص د نثر وينا بحث وي (علم انشاء) ئي بولي (۴) که په دغو ټولو اړه نه لري (علم محاضرات) ئي بولي، چه تاريخ او انساب هم په دغه څلورم قسم پوري اړه لري، او دا علم سړی ته ښه وينا او بدييه ويل ورښيي چه د کلام معاني او تراکيب دواړه ښه او سم وي.^۱

ځني پوهان علاوه پر دغو علومو د علم قرائت قوانين هم په ادبي علومو کي داخل گڼي^۲ او علاوه پر دغه د تاريخ او قصو او انسابو او مسالک و ممالکو علوم د ادب فروغ گڼل شويدي!^۳

^۱ کشف الظنون ص ۷۵ ج ۱.

^۲ کشف اصطلاحات الفنون د تهرانوی.

^۳ د همائي تاريخ ادبيات ص ۲۸ ج ۱.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

او علم دواوین (د مدونو اشعارو پوهنه) او علم امثال (یعني د متلو پوهنه) هم ادبي علوم دي^۱ یو بل علم چه احاجي و اغلوطات بلل کیږي، او د الفاظو له هغو استعمالولو څخه بحث کوي د اصولي او قیاسي قاعدو څخه مخالف وي لکه علم لغز او معماء دا هم په ادبي علومو کي داخل دي.^۲

نوي آراء

تر دي ځايه مو د پخوانيو ځينو شرقي پوهانو آراء د ادب په خصوص کي لنډ لنډ وليکل، مگر په اوسني عصر کي لکه نور ټول بشري علوم چه پر مخ تللي دي ادب هم تطور موندلی او په نوي رنگ رنگیدلي دي نو به بده نه وي چه د نوي عصر پوهانو افکار هم د ادب په شا و خوا کي واورو، لمړی پلا باید دا ووایو، چه نسبت پخوا ته اوس ادب ډیر ارت شوي او خورا ښه او مفید شی ځني جوړ شوی دي، نوي اصول ئې موندلي، او په نوي راز راوتلي دي، نو به په لاندې لیکو کي ادب د اروپا او نوي نړۍ په سترگه وویڼو.

په غربی دنیا کي له پخوا زمانې څخه خلقو پر ادب باندي څیړنی کړيدي، د یونان معروف فیلسوف ارسطو په خپل کتاب "شعریات" کي هسي لیکي: چه ټول لطیف فنون د فطرت پیښې (محاکات) دي، د انسان چه هر شي خوښ شي نو ئې پیښې کوي، دغه پیښې دا نسان د لوړتیا اساس دي او خپلي خوښۍ او تاثرات تل انسان د لطیفو فنونو په ذریعه نقل کوي، چه ادبیات هم له دغو څخه یو فن دي.

نیومن د ارسطو د قول شرح داسي کوي: چه "ادب خارجي صداقت نه بیانوي، بلکه داخلي رښتیا والي ښي، شیان نه ښيي بلکه خیالات تصور کوي."

گوسائین فرانسوی نقاد وائي: چه زموږ دماغ تل د فطرت ښکلاوي، او طبیعي جمال او ښه مناظر ویني، نو د دغه ټولو ښکلاو د ترجمانۍ خواهښت دي، چه ادبیات ځني پیدا کیږي که موږ دغه ښه او ښکلي شیان وگورو، نو د دغو لامله مو په دماغ کي یو څه افکار او خیالات راگرزي د دغو افکارو او تخیلاتو لیکنه په ښو الفاظو او جملاتو سره ادب پیدا کوي!

^۱ نفایس الفنون.

^۲ د همائي تاریخ ادبیات.

د پښتو ادبياتو تاريخ

نيومن وائي: مور تل په خبرو سره خپل افکار څرگندوو، دغه افکار او خيالات که وليکو نو ادبيات ځني جوړيږي.^۱

د برطانيا دائرة المعارف ليکي چه literature يوه عمومي اصطلاح ده، د هغو تعابيرو لپاره چه افکار د ليک ډگر ته راوړي، او د ادب ډولونه د نژادي خصايصو، يا فردي افکارو او طباعو سره برابر وي، يا د ځينو اجتماعي او سياسي ټولنو له احواله سره سم وي او د دوي د افکارو تبليغ کوي، اجتماعي او سياسي اصول ئي څرگندوي.^۲

د امريکا يو اوسني پوهاند ليکي: چه د لټريچر کلمه له لاتيني litteratura څخه ده، چه ماده ئي هم littera يا letter يعني نوشته او ليک ده، او عام تعريف ئي دا دي: هغه عبارات چه د افکارو او معانيو نمايندگي د الفبا د تورو په ډول کوي اما محدود او مروج تعريف ئي دا دي: چه ادب هغه سم او مهذب شوي او صنعتي بيانونه دي چه د تنقيدي علومو تر سيوري لاندې وي، او د افکارو د څرگندوني او ښکاره کړني او د ښکلا او ښايست لامله هم قيمت ولري، جان مورلي Morly په لنډ ډول وائي: ټول هغه کتب ادبيات دي، چه په هغو کي اخلاقي حقايق او عمومي اوضاع په ښه ډول ښکاره کيږي او ټول شيان د عمومي حقيقت سره نښلوي.^۳ په نوي دنيا کي د ادب څانگي او ښاخلې دوني ډيري شوي دي، چه اکثر علوم په ادب کي داخل دي، حتي يو غربي مفکر وايي: چه ادب فقط دو ښاخه لري، که له عقله سره اړه ولري سائنس ئي بولو، او که د خيالو سره اړه ولري، نو شعر بلل کيږي په دې ډول نو مثبت علوم او سائنس هم د ادب له دائرې څخه نشي وتلاي نو دلته لازمه ده چه د ادب عصري موضوع ښه ښکاره کړو، که د دنيا مختلفو ادبياتو ته وگورو، مقاصد او عناوين ئي تر نظر لاندې ونيسو نو ښائي چه لاندې موضوعات ټول په ادب کي داخل وي:

(الف) هغه ليکونه چه د حقايقو څرگندونه ئي مقصد وي چه دا لاندینی څلور څانگي لري:

(۱) هغه ليکونه چه د مشق لپاره وي، لکه د ښوونځيو مشقي لوستونه

(۲) واقعاتي ليکني، چه لاندې ډولونه لري:

الف- ورځني ليکني، لکه کورني خطونه، حسابونه، روز نامچې چه خپرونه ئي مقصد نه وي

^۱ روح تنقيد ص ۷۰-۷۲.

^۲ د بریتانیا انسکلوپېډيا ص ۲۰۶ ج ۱۴.

^۳ د امريکا انسکلوپېډيا ص ۴۷۲ ج ۱۷.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

ب- کورني او شخصي ليکني او شخصي ليکونه چه د خپروني لپاره وليکل شي لکه وصيت هجو

ج- رسمي ليکني چه نه خپريږي: لکه پاسپورټ، قباله، او دغسي نور

د- رسمي ليکني چه خپريږي لکه قوانين، اصول نامې، او نور دغسي

ه- نور عام ډول ليکونه چه د خپروني لپاره کښل کيږي، لکه سياسي او داخلي خبرونه، جغرافي او تاريخي احوال د جرگو او حکومت رویدادونه

(۳) د حقایقو د ښوونې ليکني لکه:

الف- د ښوونځيو او مدرسو د لوست کتابونه

ب- تحقيقي کتابونه، چه د لوړو او پوهو خلقو لپاره وي لکه تواریخ، سفرنامې، قصې او نور

ج- د خاصو خاصو فونونو پلټني د مخصوصو پوهانو له خوا

(۴) د خوښۍ او خندا او ټوکو ليکني لکه کيسې، معماوي ټوکي او نور دغسي

(ب) هغه ليکونه چه د تخيلاتو ښکارونه ئي مقصد وي او دا لاندي خلور خانگي لري

(۱) هغه ليکني چه د شخصي ژوندانه داخلي او د نني محسوسات ښکاره کوي، لکه عشقي بدلي او سندري او خطونه

(۲) تنقيدي او د کره کړني لاندینۍ خانگي لري:

الف- خرگند کره کول: چه فیلسوف او ادیب ئي په ښکاره ليکي

ب- پټ کره کول: چه ليکوال خپل تنقید د کيسې په لباس کي وکړي

ج- د بدو اشوا کولو تنقید

د- د ښو ښکاره کولو تنقید

(۳) هغه ليکني چه د انساني پوهي د زیاتولو لپاره وي لکه د سائنس تجربې

(۴) د انساني فطرت د تهذیب او سموالي او، سپیڅلتوب لپاره ليکني لکه:

د پښتو ادبیاتو تاریخ

الف- د اخلاقو د ښه والي لپاره (اخلاقي لیکنی)

ب- د دین او مذهب د تبلیغ لپاره (تبلیغی لیکنی)^۱

په دې ډول د ادب موضوع د حقیقت او تخیل په څانگو کې ویشله کیږي، او لمن ئې هم خورا ارته ده، او رښتیا هم دا ده، چه د دې عصر ادب دغه ټول وظایف په ښه ډول اجرا کوي. د دې لپاره چه د ادب ارته لمن او د موضوع محتوا په ښه ډول تاسي ته ښکاره شي، نو د یوه بل الماني پوهاند رای هم د ادب د موضوع پر ویشنه دلته را نقل کوم:

(۱) د مطلب او معنا په لحاظ، چه لاندې څانگې لري

الف- هغه لیکنه چه د لطیف فن په ډول کښل شوي وي

ب- هغه لیکنه چه د لطیف فن په ډول نه وي کښل شوي

(۲) د ژبي او بیان د ډول په لحاظ لاندې څانگې لري:

الف- منطقي او استدلالی لیکنی

ب- جمالیاتي او د ښکلا لیکنی

(۳) د موزونیت او موسیقیت یعنی وزم لرنی او غبرونی په لحاظ لاندې څانگې لري

الف- آزاد او بې وزمه لیک (نثر)

ب- وزم لرونکي لیک (نظم)

اوس چه مو د مشرق او مغرب د پوهانو آراء او افکار د ادب د موضوع په وینښنه او پلټنه کې وویل، نو د لاندې نتیجه او لنډیز ځنې را اخلو:

ټولې هغه پوهنې چه په ژبه او د انسان په پوهولو او پوهیدلو اړه لري او د افهام او تفهیم ذریعې دي، ادبیات دي، او که ادبیات نه وي، نو هیڅ سړی خپل مقصد بل ته نه شي ښکاره کولای او د انسانانو د استفادې لاري تړلي کیږي.

^۱ د ادب دا ویشنه اوگوست August کړې ده، ص ۷۲ روح تنقید.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

او ټول علوم او انساني مزایا چه په وینا او پوهیدنه پوري اړه لري، له منځه وزي او د انسان انسانیت هم ورسره محو کيږي، په دې ډول نو ادب د انساني ارتقاء او ذهني لوړتیا اساس دي، او نن چه انسان هر څه لوړتیاوي میندلي دي، د ادبیاتو په برکت سره دي، او که ادبیات نه وای نو به انسان هم اعجم حیوان وای.

د ادب تاریخ

(موضوع - اصول - غایه)

موضوع

تاسي دمخه ولوستل چه د ادب لمن خوني ارته ده او د انساني معلوماتو او پوهنو خوني لوڼي برخي په ادب کي دننه گڼلي کيږي.

د انسانانو ژوند تل دودي او لويښت تر قانون لاندي دي، هر وخت اوښتني، انقلابونه، تغيرات پيښيږي او دا اوښتي تل د انسان د ژوندانه ډولونه هم اړوي، له يوه رازه ئي بل راز کوي. خو هر کله ټوله موجودات د کمال خوا ته ځي، او د بشپړتابه پر لوري درومي د دې قدرتي او فطري بشپړتيا او تکامل سره د انسان د ژوندانه ټول ارکان او اجزأ تغير مومي، اوږي له يوه حاله پر بل حال کيږي چه ژبه او ادب هم تر دغه قانون لاندي دي. د تاريخ پاڼي دا خبره په ښه ډول را ښيي، چه يو وخت د انسانانو يوې ډلي يوه ژبه ويله دا ژبه د افهام او تفهيم آله وه لومړي به ډيره ناقصه وه وروسته به تکميل شوه، ادبيات به ئي وموندل، کتابونه به په وليکل شوه، خو تر څو پيړيو وروسته به دغه مکمله ژبه ورکه شوه، بلي ژبي به ئي ځاي ونيوي.

د قدرت دا تخليق، او لولونه او د بيانشت کړنه، او له منځه يسته پر هر شي باندي جاري ده، غونډ غونډ ملتونه ورک شوي او پر ځاي ئي نور اولسونه دريدلي دي، عادات، اخلاق، علوم او د انساني ژوندانه ټول لوازم او ملحقات تر دې حکم لاندي دي، او ژبي او ادب هم دې اوښتلو او تحول ته غاړه ايښي ده.

د يوې ژبي د ادب تاريخ هم ټول هغه تحولات او لوړتياوي، او احوال چه له ابتدا څخه ور پيښيږي، بيا نوې نولکه د ادب موضوع چه ډيره ارته او پراخه ده، د ادبي تاريخ موضوع هم هغسي ده د ژبي پخوانی حال، او ورسني انقلابونه او ټول تحولات ښيي په ژبه کي چه څه علوم او فنون موجود وي تاريخ ئي څرگنده وي. د يوه

د پښتو ادبياتو تاريخ

ملت د فکري ارتقا و علمي لوړتياؤ احوال او اوضاع مفصل ليکي، د ټولو پوهانو د ژوندانه پيښي، او د دوي کتابونه او علمي کار نامې او آثار ښيي.

نو داسي هم ويلاي سو چه د ادبياتو تاريخ په حقيقت کي د ملت د عقليت او د ژوندانه د ډيرو مهمو څانگو تاريخ دي. د ملتو د لوړتيا او ځورتيا، دودوي او پرمختگ ټول احوال بيانوي که د يوه ملت تاريخ د ادب له ښيگړو او پلوشو څخه تش وي، نو هغه تاريخ به خامخا په وينو لړلي وي، او بېله جگړو او شخړو به د بل څه بيان نه کوي، نو د عمومي تاريخ يوه مهمه څانگه دغه د ادب تاريخ دي چه سياسي او اجتماعي تاريخ هم له ادبي تاريخه څخه مرسته کوي او د يوه ملت تاريخ چه له ادبي څانگي څخه ځان نسي مستغني کولاي، سبب ئې هم دا دي چه تاريخ تل د ملتو د لوړتيا او ځورتيا څرگندونه کوي، او د دغو علت او اصلي سبب هم د ملتو علوم، آداب، او اخلاق دي. نو د تاريخ مهم کار او غوره وظيفه هم دغه ده، چه د يوه ملت عقلاني لوړتياوي، او علمي او ادبي پيشرفتونه ښکاره کړي، او دا ټول د ادبياتو د تاريخ کار دي.

اصول

د ادب د تاريخ د ليکني اصول ډول ډول دي، هر څوک ئې پر خپل ذوق سم ليکي، خو دلته به ئې ځيني اساسي ډولونه چه د تاريخ ادبيات غناصر بلل کيږي لاندې وښول سي.

۱- ژبي ته د پيدايښت له ابتدا څخه بيا تر اوسه گوري، او ټول هغه تغيرات چه ور پېښ شوي دي بيانوي ئې، مثلاً د حروفو، نومونو، افعالو او مشقاتو پيدايښت. د تعبير اساليب د کلماتو د جوړېدلو لاري، د اصواتو او ږغونو شرح، د ژبي عنصري ښيگړي پلټل، د ژبي ريښې معلومول او له نورو ژبو سره ئې پر تله کول، چه دي بحث ته (فيالوژي) يا د "لغاتو فلسفه" وايي.

۲- ژبي ته گوري چه د نورو ژبو کوم اثرونه پر لويديلي دي؟ معاني او الفاظ ئې څنگه سره اوښتي دي؟ نو کلمات تر دغه اجنبي اثر لاندې څنگه پيدا شويدي؟

۳- په ژبه کي چه څه علمي او ادبي ذخاير شته، هغه ټول را ښيي مؤلفين او ليکوال ټول بيانوي، او په دې ډول د يوه ملت عقلاني او علمي لوړتيا بيانوي.

۴- د ادب تاريخ د ملت کيسې او نکلونه او روايات ټول تحليل کوي، او له دغو څخه د دوي ادبي ذوق، افکار، ملي عقايد، او آراء را باسي، د تعبير اسليب چه د عوامو په کيسو کي سته را اخلي او ساتي ئې.

د پښتو ادبياتو تاريخ

۵- د ادب تاريخ ټول افواهي اشعار (نا ليکلي آثار) او متلونه، او ملي سندري، پلټني او له دغو څخه د يوه ملت ادبي ذوق او استعداد معلوموي.

۶- د ادب تاريخ ټول مدون او ليکلي شوي آثار او کتب (لږ وي که ډير) را ټولوي او له هغه څخه د ملت د ژبي او فکر او عقلايي تجلياتو په خصوص کي معلومات اخلي.

۷- د ادب تاريخ هغه اوښتني او لوړتياوي چه د علم او ادب لامله يوه ملت ته ور پېښيريږي ښيي او د ادب اهميت او غوره والي د بشر په تاريخ کي ښکاره کوي.

۸- د ادب تاريخ رابښي، چه د يوې ژبي وينا او کلام (نظم، نثر) څنگه پيدا شو؟ څنگه ئې لوړتيا و موندله، کومي دورې ئې تيري کړې؟ چا خدمت ورته کړئ دي؟ کوم کوم معاني او مقاصد او مضامين پکي سته؟ خاصيتونه او مزيا ئې څه دي؟ دا ژبه کومي ښيگړي لري؟ چه ها نوري ژبي ئې نلري.

غايه

ځکه چه د ادبياتو تاريخ د هر ملت د علمي او عقلايي لوړتيا تاريخ دي نو که سړي د يوې ټولني د ادب تاريخ ولولي ټول د تاريخ مهم حوادث او وقايع ئې ورته څرگنديږي؛ اجتماعي او سياسي رشد ئې ور معلوميري تاريخي مفاخر ئې ورته ښکاره کيږي.

موږ چه د پښتو ژبي د ادب تاريخ لولو خپل مفاخر راته څرگندوي د خپلو ملي ښيگړو سره مو اړيکي ټينگوي او په آينده کي د علمي او ملي ارتقاء دپاره د يوه نافع او پر ملي اساس ټينگ ادب د روزني لاري را ښئي.

په يوه ملت کي چه ادب لوړ نه وي د هغو تهذيبي او مدني سويه هم کښته وي، علمي او اجتماعي لوړتيا نسي ليدلای، نو موږ چه د خپلي ژبي د ادب تاريخ ولولو؛ لوړ او ځور به ئې راته ښکاره شي. او په آينده کي به وکړاي سو چه يو ښکلي او مترقي ادب خپل قوم او ملت ته ورکړو او دا غايه زموږ په ملي ژوندانه کي ډيره مهمه او لوړه او گټوره ده او د ملي عمران سټه هم پر دغه غايه باندي ټينگه ولاړه ده.

د پښتو ادبياتو تاريخ

لومړي برخه

آريا او آرين

د ژبو ویشنه - هندو اروپايي ژبي - آريايي اقوام -
باختري آرين - آريايي ژبه او پښتو - د آريا کلمه -
آريانا ويجه - آريا ورشه - نتيجه

د پښتو ادبياتو تاريخ

د ژبو ویشنه

ژبه

ژبه هغه ږغونه دي، چه د دغو په وسيله هر اولس د خپلو مقاصدو تعبير کوي، يا هغه اصطلاحي ويناوي دي، چه د يوه قوم پر ژبه جاري وي، په عربي ئې لسان يا لغت بولي، او له يوناني لوغوس څخه به جوړ شوي وي، چه معني ئې کلمه ده^۱ او په اروپايي اصطلاح ئې لانگوچ language بولي.

د دي ږغونو انواع د ملتو په اندازه مختلف او هم ډير دي، نو ځکه پر نړۍ ډيري او ډول ډول ژبي پيدا شويدي، او هر اولس ته خپل ږغونه آسان او نور پردي ږغونه ورته گران دي.

لوړي ژبي او کښتي ژبي

هغه ږغونه چه انسان ئې تر خوله را باسي ډول ډول دي، او بيا هم د ږغو مرکبات متفاوت دي، نو چه د ملتو د خولو ږغونه او بيا ئې هم مرکبات ډير دي، ځکه ژبي هم پر دنيا ډيري دي، د ژبو پوهانو د نړۍ ژبي په ډول ډول ويشلي دي، يوه مشهوره ویشنه ئې دغه لاندې ده، چه پروفیسور اډیلنگ ته ئې نسبت کيږي، دی وايي، چه ژبي د سموالي او تهذيت په درجه دوه ډوله دي:

۱- گڼه ژبي

چه لغات ئې د بيان لامله کښته، او الفاظ ئې خورا لنډ او يوه يوه هجا دي د اسم او فعل او حرف فرق ئې نه کيږي، له يوه لفظه به ئې د نورو مستقلو الفاظو په نښلولو سره، فعل، حرف جوړيږي د جنوبي افريقا د زنگيانو او د امريکا د هنديانو او د شمالي او شرقي ايشيا او د چين ژبي له دغي ډلي څخه دي.

۲- لوړي ژبي

هغه ژبي دي، چه لمنې ئې ډيري پراخي او ارتي دي، او هر راز تعبير چه انسان ورته اړ وي لري ئې، او د الفاظو هجاوي ئې هم ډيري دي، د متمدن عالم ژبي له دې ډلي څخه دي، او دا هم پر دوه ډوله ويشلي کيږي.

^۱ زبدة الصحايف في اصول المعارف، ص ۹۷.

د پښتو ادبياتو تاريخ

الف: اوبښتونکي (متصرفه) ژبي

چه د تصرف او اړولو او اشتقاق قابليت لري په کلماتو پوري ئې دمخه هم ملحقات نښلي او وروسته هم، يعني ځيني نخښي لري، چه د کلمې دمخه راځي، او په عربي ئې "سابقه" او په اروپايي اصطلاح prefix او په پښتو ئې (مخني) بولي.

دغسي ځيني نوري نخښي هم په دغو ژبو کي شته، چه تر کلمو وروسته راځي، چه په پښتو ئې "وروستني" په اروپايي اصطلاح suffix او په عربي ئې "لاحقه" بولي، او دغه مخني او وروستني ځانله بېلي معناوي هم لري، اوبښتونکي ژبي دوي مشهورې څانگي لري:

لومړۍ څانگه: آريايي ژبي دي، چه زموږ د وطن آريايي نسل خبري په کوي، هر ځاي چه زموږ له خاورو څخه آريايان تللي دي، د دوي ژبو ته آريايي وايو، او اروپايان دې ژبو ته (هندو اروپايي) Indo-European هم وايي، دا ژبي شمالي او جنوبي څانگي لري، شمالي ئې: د اروپا آريايي ژبي دي لکه لاتيني Latin، يوناني Greek، سلتې Celtic، اسلاوي Slavic، توتونیک Teutonic. جنوبي ئې د ايشيا آريايي ژبي دي، لکه سنسکريت، ژند، پښتو، پارسو.

دوهمه څانگه: سامي Semantic ژبي دي، چه پخوانيو متمدنو قومو لکه بابل، آشور، فنيقه ويلې. سامي ژبي دا ډولونه لري:

آرامي: د بابل زړه ژبه ده. چه سرياني او کلداني ئې څانگي دي.

عبراني: چه تورات په دې ژبه دي، او اسرائيليانو آرامي او کلداني سره گډه کړه.

عربي: په سامي ژبو کي خورا ښه او مشهور ژبه ده چه عربي ملتونه ئې وايي او د اسلام او قرآن مقدسه ژبه بلله کيږي، حبشي ژبه هم د عربي څانگه ده.

ب: نا اوبښتونکي (غير متصرفه) ژبي:

د پښتو ادبیاتو تاریخ

دا ژبي کلک او جامد اصول لري، چه په بناء کي کورپ تغیر نه راځي، او د ځينو ادواتو په نښلولو سره اشتقاق ځيني کيږي، چه دغه ادوات ځانله معنا هم نلري، او اصول ئې بې اوښتلو پاتيري. تورانی ژبي چه يوه ئې تورکي ده، او هم مغولي ژبي چه تنقاسي، اوغراڼي، اوزبکي ئې خانگي دي، ټول نا اوښتونکي ژبي گنلي کيږي.^۱

هندو اروپايي ژبي يا آريائي ژبي

د ژبو د ویشني یو لنډ ډول مو دمخه ولوست، پوهانو دا ویشنه په ډول ډول کړیده بيله هغي لوړي ویشني يوه بله دا ده، چه د پنځو لویو وچو ژبي جلا جلا ویشي^۲ اما ښه او معتبر تقسیم دا دي، چه ژبي د رینې او اصولو او قواعدو د شباهت لامله وویشلې سي نو ځکه دلته ما دغه ویشنه غوره کړه.

تاسي ولوستل چه په لوړو او اوښتونکو ژبو کي يوه مشهوره ډله هندو اروپايي يا آريائي ژبي دي، چه د دنیا يو مشهور پښت يعني آريائي اقوام ئې وائي. دا ژبي د سموالي او ارتوالي لامله خورا ښې ژبي دي، او د بشر مدني اقوام هم په دغو سره رغیږي ځکه چه زموږ ژبه پښتو هم له دغو ژبو څخه شمېرل کيږي نو لږ څه ډیر د آريائي ژبو څېړنه دلته ښائي: آريائي ژبي د رغونو او اصولو له لامله دوې ډلي دي، چه هره ډله په خصوصياتو او الفاظو او مخارجو او تلفظ او د کلمو په تغیر کي سره ورته ده، او له يوې کورنۍ څخه گڼل کيږي، د دې توپیر لپاره د ژبو پوهانو ټولي آريائي ژبي دوې ډلي کړي دي چه لومړۍ ډله ستم Santem بولي او دوهمه ډله ستم Centum بولي.

^۱ الفلسفه للغويه ص ۹-۱۵ - زبدة الصحايف ص ۹۸.

^۲ د پروفیسور بالبي د ایتھوگرافی اطلس.

د پښتو ادبياتو تاريخ

د وېشنې لار

دا وېشنه پر دغه علمي اساس بڼه ده.

پوهاند فقط يوه کلمه (سل، صد، ۱۰۰) ئې معيار کړې ده او حروف ئې د ژبو د وېشنې شاخصه گڼي، په لاتيني سل ته ستم وائي، او به سنسکريت کي (سېتم) بولي، نو ټوله هغه آريائي ژبي چه د دې کلمې په سر کي (س) بې (ن) وي د (ستم) ډله ئې بولي، او که لکه لاتيني د سل د کلمې په سر کي (س) يا (هـ) وي، او وروسته نون هم ولري، دغه ډله د (ستم ډله) بلله کيږي، عموماً آريائي غربي ژبي د سېتم له ډلي او شرقي آريائي ژبي د ستم له ډلي دي.^۱

د مثال په ډول: په سنسکريت کي سل ته (سېتم) وائي په پارسو کي (صد، سد) بولي، په روسي ئې (استو) بولي چه (ن) نلري، نو ځکه دغه ژبي د سېتم له ډلي څخه گڼو. بالعکس سل ته په لاتيني ستم يا کنتم وايي، په انگليسي او فرانسوي او ايتالوي کي هم (ن) لري نو ځکه ئې د ستم په ډله کي بولو.

لاندې ئې دغه مثالونه لږ څه واضح وگورئ:

د سېتم ډله	د ستم	د ستم ډله	د ستم
سنسکريت	ستم	لاتيني	سېتم
پارسو	سد(صد)	يوناني	هېکاتون
هندي	سو	انگليسي	هنډريډ
روسي	ستو	المانې	هنډريډ
پښتو	سل	فرانسوي	سانت

د ستم او ستم پر علمي اساس ټولي آريائي يا هندو اروپايي ژبي د لاندنۍ نقشې په ډول وېشل کيږي.

^۱ د گورډن چاپلډ آرېټز، د دوکتور شفق تاريخ ادبيات ايران، ص. ۴.

د پښتو ادبياتو تاريخ

په دېپې انځور کي تاسي ته د نړي مشهورو آريائي ژبو وېش ښکاره شو، او ومو ليدل چه د سيم له خانگي څخه يوه ژبه هم پښتو ده، او دا ژبه د سينسکريت او اوستا (زند) سره ډيره نژدې خپلوي لري او درې سره د يوې مور لوني دي.

د آريائي ژبو يوه بله سره نژديوالي

د ژبو پوهان تل د ويشني او ډلي ډلي کولو پر وخت، د ټولو ژبو اساسو ته گوري د قواعدو مشابهت، او د لغاتو د ريسو سره نژديوالي ئې په غور ويني. که په دغو اساسو کي ژبي سره نژدې او سره ورته وي، نو دوي هغه ژبي په يوه ډله کي شميري، او وائي چه له يوې کورنۍ څخه دي.

وگوري دغه ژبي چه موږ په دمخني انځور کي آريائي ژبي وگڼلې، او دوي مو د هندو اروپايي ژبو په غټه کورنۍ کي داخلي کړې ټولي په اساسو او قواعدو او لغاتو کي ډيري سره نژدې دي که دغه لاندي جدول په غور وگوري، دا به درته ښکاره شي چه په رښتيا دا ژبي له يوې کورنۍ څخه دي.

پښتو	پاړسو	سنسکريت	اوستا	لاتين	انگليسي	جرمني	فرانسوي
پلار	پدر	پاتري	پيتر	پتر	فادر	واتر	پير
مور	مادر	ماتري	ماتر	ماته را	مدر	موتر	مير
خور	خواهر	سواچر	هوگهر (سوسر)	سور در	سسټر	شوسټر	سور
ورور	برادر	بهراتر	براتر	فراتر	برادر	برودر	فرير

د پښتو ادبیاتو تاریخ

آریائی اقوام

د دوي پښت او خپرېدنه

دمخه مو وویل چه پښتو ژبه د هندو اروپايي يا آريائي ژبو څخه د سنسکريت او اوستا خور ده اکثر غربي پوهان چه د پښتو پلټنه ئې کړېده دا خبره مني، دوي وائي چه پښتو له سامي او نورو ژبو سره اړه نلري، له هندو اروپايي ژبو څخه ده.^۱

هندو اروپايي ژبي چه انډو ژرمانیک ئې هم بللي، د آريا د پښت ژبي دي، آريائيان د انسانانو يوه خورا مهمه ډله ده، چه له پېړيو پېړيو څخه دوي پر مځکه د لوړ مدنيت خاوندان دي او د شرق او غرب غټ غټ ملتونه له دي پښته څخه را وتلي او پيدا شوي دي.

آريائيان تر خپرېدلو او ډيريدلو دمخه په يوه ځاي کي اوسيدل، چه دوي پخپله پخوانۍ ژبه، آريانا ويجه Aryana Vaego باله يعني د آريا مځکه يا د اصيلانو او نجيبانو او پاکزادانو هيواد.^۲ وايي چه د دوي د هيواد هوا خورا ښه وه، مځکي ئې ډيري اباتي وې، دوي مياشتي ئې پسرلي ؤ، نوري مياشتي به يځني وه.

مورخين په دې خبره کي ډيره سره مختلف دي، چه آيا دغه آريانا ويجه چيري وو؟ ځني وائي، د بالتیک غاړي، او ځيني وايي چه د تور سين شمالي غاړي دي، بله ډله هسي گڼي، چه د خزر د ډنډ شرقي او شمالي غاړي د آريائيانو اصلي مرکز وي.

خو ځيني پوهان دې ته هم تللي دي چه د آريائيان د توکم اصلي ځاي د پامير لوري مځکي او د آمو سر چينې دي! په هر ډول د آريائي توکم اصلي ځاي هر چيري چه وو خو پر دوي هغه ځاي تنگ سو، او لکه په اوستا کي چه راوړي هغه مځکه يو په يوه سره شوه، چه د خلقو د خوړو لپاره څه نه پکښي موندل کېده، نو ځکه آريائي توکم له هغي مځکي څخه ليردنه (هجرت او کوچ) وکړ د دغه ليرد زمانه څلور زره کاله (ق،م) تخمين کيږي^۳ دکتور پي

^۱ راورتي انگليسي محقق د خپل پښتو گرامر په ديباچه، ص ۲۸ کي د پروفيسر کلپرت Klaproth او پروفيسر ډورن Dorn او الفنسټون Elphinstone او نورو پوهانو افکار د پښتو په باب کي را نقل کړي دي چه دوي ټول دغه خبره مني.

^۲ د جيگر الماني د خاوري ايرانيانو تمدن ج ۱.

^۳ ايران قديم ص ۹ تمدن ايرنيان خاوري ص ۶۴-۷۰.

د پښتو ادبياتو تاريخ

گایلس P. Giles د کیمبرج د پوهنتون د مقایسوي فیلولوژي پروفیسور د دغو آریایي اقوامو لامله هسي معلومات را کوي:

هند و آریایي نوم پر آریایي اقوامو او ژبو تر ټولو دمخه دوکتور تهوماس ینگ Thomas Young ایښي دي^۱ اما د هندو ژرمن Indogermanic اصطلاح تر ټولو دمخه په ۱۸۲۳ ع یوه جرمني ژب پوهان کلیپروت Kalproth باب کره، دې علماو د ژبو ږغونه، قواعد، عمومي رېښې او سټي، او ټول خصایص ولیدل، او یوه ډله ژبي ئې په دغو نومو له یوې کورنۍ څخه وگڼلې، اما تر ټولو دمخه سر ولیم جونز Sir William Jones د هند د ایشیایي ټولني مشر په ۱۷۸۶ ع دغه ژبي یوه کورنۍ گڼلې وې، خو دغه نومونه وروسته پر کښېښودل شوه.

دا خلق چه هندو اروپایي ژبي ئې ویلې د انسانانو د سپین توکم څخه وه، دوي ځيني حیوانات او بوټي پیژندل، ښايي چه ځيني لاسي صنایع ئې هم درلودل د اوسنیو ژبو سره ورته والي ئې مور ته دا را ښيي چه دغه خلق به یو وخت یو ځای سره اوسیدل، مگر چه د آمو غاړو او باخت ته را ورسیدل خورا دمخه وخت ئې (۲۵۰۰ ق، م) تخمین کیږي. دې خلقو ځانونه آرین Aryan بلل،^۲ له علمي پلټونو څخه دا خبره زیاده شوې ده، چه دغو آریایي اقوامو تر خپریدلو دمخه یوه ژبه او یو مذهب درلود. د آسیایي صغیر په کوي بوغاز Boghaz-Koi کي چه د پخوانو هیټانونو پایتخت (پتريوم) هلته و یو وړ لیک (کتیبه) پیدا شوې ده چه نیټه ئې (۱۴۰۰ ق، م) ده دلته یو آریایي قوم اوسید، چه میتاني Mitani نومیدل او دغه زړه کتیبه هم په دوي کي Tel-el Amarana ته منسوبه ده دغه زوړ لیک چه پوهانو وکوت، دا ئې ومنله چه په شمال غربي بین النهرین یا آسیایي صغیر کي هم د (۱۴۰۰ ق، م) په شاو خوا کي آریایي اقوام اوسیدل، په دې کتیبه کي د دوي د شهزادگانو نومونه راغلي دي چه سوچه آریایي نومونه دي لکه: آرتیتما Artatama، تسرتا Tusratta، سترنا Suttarna دغسي هم په دغه کتیبه کي د هغو ارباب انواع نومونه اخیستي شوي دي، چه د هند د آریایانو په کتابو کي هم سته لکه: ایندره Indra واریونا Varuna، یا دوه هسک غبرگولي وروڼه ناساتی^۳ Nasatyas.

علاوه پر دغه زاړه لیک چه د آریایي اقوامو د ژبي او مذهب یووالي (۱۴۰۰ ق، م) ښکاره کوي یو بل دلیل هم پر دې تاریخي خبره باندي سته له (۱۷۴۶) تر (۱۱۸۰ ق، م) پوري یو قوم چه کاسي Kassites نومیده، او د زاگرس په غرو (اوسنی کرمان) کي اوسیدل پر بابل او عیلام سلطنت وکړ، د دغو کاسیانو په ژبه کي هم دغسي کلمات راغلي

^۱ ده لومړي پلا یو مضمون په دې خصوص کي په ۱۸۱۳ ع په The Quarterly Review کي وکین.

^۲ کیمبرج هستري آف انديا ج ۱ ص ۷۳.

^۳ کیمبرج هستري آف انديا ج ۱ ص ۷۲-۷۶.

د پښتو ادبياتو تاريخ

دي، چه سوچه آريائي دي مثلاً شورياس Shurias او مرتياس Marytas چه د سنسکريت سوريا Surya (لمر) او مروتاس Marutas (د باد رب النوع) سره پوره ورته دي، دغسي هم سماليا Simalia (د واورنو غرو ملکه) کټ مټ په هماليا او زيمما Zima (واوره) پخوانيو آريائي کلماتو پوري نښلي. دغسي هم وروسته په (۷۰۰ ق، م) مور د اسور بانيپال Assurbanipal آسوري لوي پاچا په کتب خانه کي د (اسرا ميزاس) Assara-Mazas نوم وینو، چه کټ مټ دغه د اوسا اهورا مزدا Ahura Mazda (د لوي خداي نوم) دي، او دا نوم په سنسکريت کي اسورا Asura او په اوستا کي اهورا Ahura و، په دې ډول مور له دغو دلایلو څخه دا علمي نتیجه اخلو چه د (۱۵۰۰ ق، م) په حدودو کي آريائي اقوام په ژبه او مدنيت او ديانت کي سره يو وه او تر دغه وروسته دوي ښايي چه سره بيل شوي وي^۱

باختري آرين

هندي او ايراني خانگي

دمخه مو وويل چه آرين اقوام له "ايرانه ويجه" څخه خپاره شول، او زموږ وطن ته له شمالي خوا راغله تر آمو را واوښتل، او په باختر کي يو ښکلي مدنيت جوړ کي، او دا مرکزي آريائيان پر درې برخي باندي ويشلای سو:

۱- مرکزي او باختري: چه دوي د هندوکش په شمال او جنوبي لمنو کي هستوگه درلوده او زموږ د وطن په غرو او دښتو او درو کي سره خپاره شول. د اباسين له څنډو د آمو او د خراسان تر دښتو پوري د دوي اصلي مرکزي هيواد و. بلخ، تخارستان، هرات، ارارکوسيا، کابل، گندهارا، سگستان، خراسان د دوي د مرکزي هيواد مشهورې برخي دي. او جنوباً په بحيره عرب پوري د دوي د هيواد څنډي نښتي وې.

۲- يوه ډله آريائي اقوام له بلخه د جنوبي غربي خوا ته د هريوا (هرات) پر خوا له خراسانه تير شول، د پارس خاوري ئې ونيولې او اوسني ايران ئې تشکيل کړ. د دوي دغه هجرت مورخينو هسي تعين کړي دي، چه د (۱۴) قرن

^۱ کيمبرج هستري آف انديا، ج ۱ ص ۱۶ - ويدک انديا، ص ۲۶.

د پښتو ادبياتو تاريخ

(ق،م) څخه شروع شوي ؤ تر اتمې قبل الميلاډي پيړۍ پوري جاري ؤ. او لومړۍ دولت دغو آريائي اقوامو په ايران کښي د ماد Medie په نامه د اومي قبل الميلاډي پيړۍ په ابتداء کي تشکيل کړي ؤ.^۱

۳- يوه دسته آريائي اقوام د باختر او هندوکش له شاوخوا څخه د کابل او خيبر او نورو لارو څخه ولاړل په سېتاسندو (يعني د اوو دريابو په مځکه) کي سره خپاره شول، دوي تر اباسين تير شول، د اباسين او گنگا په منځ کي يو ځلان مدنيت جوړ کړ، او د هند په زنگلو او ښو کي ودان شول، د دغو هندي آريائيانو ليردنه هم له څورلسمي قبل الميلاډي پيړي څخه شروع کيږي.^۲ د آريائي اقوامو دغه درې ډلي (باخترۍ-ايراني-هندي) زموږ له دې کتابه سره اړه لري د دوي په ژبو کي پلټنه کوو، او د پښتو ژبي ادبي تاريخ ځني را باسو. د دوي د مدنيت، اجتماعي احوال، روحي اوضاعو په کتنه کي څه نه څه د پښتو تاريخ څرگندوو.

مرکزي آرين چه د بخدي يا باختر (بلخ) په شاوخوا کي اوسيدل، ښه او غوره مدنيت ئې درلود، دوي خپل هيواد (آريا ورته يا آريا ورشه) باله، لومړۍ پلا دا نوم د منو سمهيتا Manu Samhita په کتاب (۲۲ شعر ۲ فصل) راغلي دي، مانو يا منو د آريا پلار کڼل کيږي، او آريائيان (منوري) هم بلل کيږي، دا پلار په دوي کي ډير شهرت لري، او د ده په نامه ځيني قوانين هم شته چه (د منو ليار) ئې بولي. آريا ورته هم مانو نيکه په خپل کتاب کي ذکر کوي، او مورخين وائي، چه په دې هيواد کي آريائيان پښت تر پښته پيدا شوي دي.^۳ د دې نامه معني داسي ده: د اصيلو او ښاغلو هيواد.^۴ د دوي مرکز بالهیکا- بخدي- بلخ و، چه د لوړو بيرغو ښار بلل کيږي، او تل به دا لوي د مدنيت مرکز د (رڼه-روښان-ښکلي) په صفتو ستايل کيدئ مثلاً بلخ بامي- بلخ گزين (د منو او بامي کلماتو شرح وروسته په دې کتاب کي راځي).

^۱ تاريخ هيرودوت، ص ۲۱۰.

^۲ تمدن هند، ص ۱۸۴ - هند قديم، ص ۴ - د هنديانو تاريخ د هتير ليک.

^۳ ريگويډي هند، ص ۸۵ د ډاس Das ليکنه.

^۴ د آريا زاړه آثار، ص ۱۲۱.

آريائي ژبه او پښتو

دمخه مو د آريائي ژبو ويشنه ولوسته او تاسي ته څرگنده شوه چه کومي کومي ژبي د آريا له کورنۍ څخه دي. دا طبيعي او منلې خبره ده، چه آريائي اقوامو په خپل لمړني ټاټوبي (آريانا ويجه) کي ځانله يوه ژبه درلوده، چه له هغې ژبي څخه وروسته هندي، ايراني، بخدي ژبي راوتلي دي. په دې لومړنۍ آريائي ژبي کي تر اوسه څه معلومات د پوهانو لاس ته ندي راغلي، او نه چا څه پکښي ويلي دي، تش دوني ويل کيږي، لکه دوي چه مذهب، رسوم، منلي دودونه درلودل نو ښائي چه بيله ژبه به ئې هم درلوده، خو دا نه معلوميږي چه اصلي آريائي ژبه کمه او څنگه او څه راز ژبه وه، او څو عمر ژوندۍ وه؟

دوکتور گوستاو لوبون وائي: چه تر خپريدلو او هجرت دمخه آريائي اقوامو يوه مخصوصه ژبه ويله چه نوم ئې (آريک) و دا ژبه اوس ورکه ده، خو سنسکريت ژبه له هغې ژبي څخه را وتلې ده^۱ دا اصلي آريائي ژبه چه د ټولو آريائي ژبو مور يا انا بلل کيږي، لا اقل تر ميلاد (۳۰۰۰) کاله دمخه ويله کيده او د دوي مشترکه ژبه وه، خو اوس ئې هيڅ ښه او بولگه نده پاته، له دې جهته چه د آريائيانو تاريخ او ليکني د قبل الميلا د تر (۱۴۰۰) کاله دمخه نرسيري نو دوني ويلاي شو، چه سنسکريت، اوستا، زړه پارسو درې سره له دغي اصلي آريائي ژبي څخه زيږيدلي دي.^۲

ميليم راگوزن Z.A.Ragozin ليکي: چه تقريباً سل کاله دمخه په اروپا کي د هند د علومو پلټنه او زده کول شروع شول، هغه وخت چه چارلس ولکنس Wilkins مهابهارت ترجمه کړ، او د سنسکريت گرامر ئې وکښ، نو سر وليم جونز، د منو دهرم شاستر، او کولبروک Colbrook د هند پر فلسفه او قوانينو او ادب باندي کتابونه وليکل، نو د اروپا او هند د ژبو پر تله او مقايسه شروع شوه، او دا فکر خلقو ومانه، چه سنسکريت د ټولو ژبو مور ده، مگر وروسته چه پلټني او د پوهانو کتني ډيري شوې، نو دا ښکاره شوه، چه تر سنسکريت لا دمخه يوه بله ژبه هم آريائي خلکو درلوده، چه په اصل کي هغه ژبه د نورو ژبو مور ده، يوه بل عالم جيکب گرم په آريائي ژبو کي د صحيحو حروفو د تبديل اصول وښوول، او دا ثابته شوه، چه د آريائي اقوامو لومړۍ او اصلي ژبه لا بله وه چه د هغې ژبي الفاظ او کلمات په ټولو آريائي ژبو کي مشترک دي.^۳

^۱ تمدن هند، ص ۱۸۴.

^۲ ايران قديم، ص ۱۰۸.

^۳ ويدک انډيا Vedic India، ص ۳۳.

د پښتو ادبياتو تاريخ

د اصلي آريائي ژبي عمر د ژبو پوهان (۲۵۰۰ تر ۳۰۰۰ قبل الميلاډ) پوري تخمين کوي، دوي وايي: چه آريائي اقوام تر اباسين (انډوس) پوري وتل. خپل مشهور ديني کتاب ويدا Veda ئې په خپله ژبه انشاء کړه، د دې کتاب د ليکني تاريخ تر ۱۴۰۰ قبل الميلاډ دمخه نه ځي، لکه دمخه چه مو وويل چه د ايشياي کوچک د آريائي اقوامو زاړه ليکونه هم د (۱۴۰۰ ق،م) په شاوخواکي کښل شويدي، که د هندي آريائيانو کتاب ويدا له هغه ليکو سره پر تله سي، ژبي ئې سره مخالفې دي، خو د نومو اشتراک ئې څرگنديږي.

په دې دليل نو ويلاي شو: چه (۱۴۰۰ ق،م) به شاوخواکي د آريائي اقوامو ژبي سره بيلي شوي وې او اصلي آريائي ژبه په دغه وخت کي نه وه ژوندۍ، دا خبره هم د ژبو پوهان مني، خو يوه ژبه په نورو فرعي ژبو اوږي، يعني ځانله بيلي بيلي ځانگي مومي، لږ تر لږه يو زرکاله غواړي.^۱

نو په دې حساب چه موږ د ويدا، او د کواي بوغاز د زاړه ليک له عصره يعني د (۱۴۰۰ ق،م) څخه زرکاله پخوا ولاړ سو نو به دا ووايو، چه د (۲۴۰۰ ق،م) په شا او خواکي د آريائي اقوامو ژبه لا يوه وه، او لکه ځيني مورخين چه وايي، دا ژبه له پارس او ميډيا څخه تر پنجابه ويله کيده او د آمو شمالي خواوي سغديانه هم پکښي شاملې وې^۲ نو د دې اصلي آريائي ژبي عمر له (۲۴۰۰ ق،م) څخه تر څلور زر قبل الميلاډه پوري تخمين کيږي، يعني له هغه وخته چه آريائي اقوامو لومړۍ پلا له (آريانا ويجه) څخه هجرت کاوه!

د دې اصلي آريائي ژبي کوم اثر او نخښه لکه دمخه چه مو هم وويل، اوس نده پاته، خو زه به په راتلونکو ليکو کي د پښتو نژدي والي له دغي ژبي سره په ځينو علمي دلايلو ثابت کړم او دا خبره به زياته کړم چه پښتو هغه اصلي ژبي ته خورا نژدې ده، او لکه سنسکريت او اوستا چه ځني زيږيدلي دي، پښتو هم د هغي ژبي لور ده.

دمخه مو وويل: چه آريائي اقوام له بخدي يا باختر څخه شرق او غرب ته سره خپاره شول په هند او ايران کي مدنيتونه جوړ کړل او ځيني له دوي څخه په بخدي او د هندوکش په شمالي او جنوبي لمنو کي پاته شول او وروسته په ټول هيواد کي سره خپاره شول، دا آريائيان چه د مرکزي او باخترې ډلي څخه دي، ډير قبايل او ډلي لري، چه يوه مهمه ډله ئې د (بخت=پکھت=پښتون) په نامه ياديږي، او پښتو ژبه هم دوي تر اوسه وايي، دا ژبه له قديمه دوي ته پاته ده، او مرکزي آريائي ژبه چه له اصلي ژبي څخه دلې د آريائيانو پخپل مرکز او کور کي زيږيدلې ده، هم دغه

^۱ تاريخ ادبيات ايران د حلال همائي.

^۲ د "لوي دولواله ډوبسن" کتاب هندو اروپائي، ص ۷۵ ج ۳.

د پښتو ادبياتو تاريخ

پښتو ده وروسته چه تاسي د پښتو او پښتون د نومو په خصوص کي تاريخي څيړني وگورئ دا خبره به ښه درته لڅه سي اوس دلته هم د پښتو د ربط دلايل له اصلي آريائي ژبي سره لاندې راوړم.

پښتو او اصلي آريائي ژبه (آريک)

د تاريخي او علمي څيړنو په استناد مو دمخه دا وويل چه پښتو د آريک ژبي لور ده، د دې خبري د پلټني او منلو لپاره بايد موږ د آريائي توکم پخوانو کلماتو ته وگورو، چه له دوي څخه څه پاته دي؟ او هغه کلمې بيا په پښتو ژبه کي وگورو چه تر اوسه ژوندۍ دي!

او بله دا خبره هم بايد دلته وسي چه آرين توکم له بخدي څخه يا د هند خوا ته ولاړل، چه ژبه ئې سنسکريت شوه او د ويدا کتاب په دغه ژبه دي، يا هغه قبايل دي چه ايران ته ولاړل، ژبه ئې فرس قديم بيا پهلوي بيا اونسۍ پارسو شوه اما هغه قبايل چه پخپله په بخدي کي پاته شول، کومه ژبه ئې ويله؟

زما دا عقیده ده چه دوي پښتو ويله، ځکه چه ورورسته دغه قبايل تر هندوکش را تير شول، دوي د بخدي په نامه (بخت=پکھت=پښتون) بلل کېدل، او هغه تاريخي نوم دوي تر اوسه ساتلي دي، او هغه پخوانۍ ژبه هم دوي تر اوسه خوندي کړيده.

دا مطلب به وروسته زه ښه څرگنده کړم، چه پښتانه يعني د پښتو ژبي ويونکي هغه پخواني بخدي يا باختري آريائيان دي چه نورو ورونو ئې ايراني يا توراني يا مغولي يا هندي اقوامو په تماس خپله اصلي ژبه هيره کړه، مگر فقط ښاغليو پښتنو تر اوسه ساتلې ده.

په دي کي هيڅ شک نسته چه بخدي آريائيان (۱۴۰۰ ق،م) يعني هغه وخت، چه د هندي آريائيانو ديني کتاب ويدا ليکل کيدئ د پکھت په نامه مشهور وه پخپله په ريگ ويدا Rig Veda کي هم د دوي نوم ذکر کيږي، نو چه دغه ملت په دغه نامه موجود وي د دوي ژبه هم بايد موجوده وي!

له تاريخي اسنادو څخه ښکاره کيږي، چه آريائي بخدي يا د پکھت اقوام پسله (۱۴۰۰ ق،م) د هيواد شرقي غرو او د اباسين غاړو ته تللي او دلې ميشته وه، ځکه چه ريگويدا د دوي نوم د هند په يوه مشهور جنگ کي ذکر کوي، او هم وروسته (۱۰۰۰ ق،م) په بخدي يا باختر کي يوه بله ژبه پيدا کيږي چه زند ئې نوم دي او د اوستا مشهور ديني کتاب په دغه ژبه دي. او بيا هغه وخت چه هيرودوت Herodote يوناني مورخ د پکھت او پاکتيس ذکر کوي، نو د (۵۲۰ ق،م) په حدودو کي هم دوي انډوس (اباسين) پر غاړو ښئي.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

له دغو تاریخي ملاحظاتو څخه موږ دې نتیجې ته را رسیږو، چې پښتانه آریائیېان لومړۍ په بخدي کي اوسیدل له هغه لومړنۍ ټاټوبي څخه دوي د هغه ځاي په نامه (بخت=پکھت) د خپلي زړې ژبي سره د (۱۴۰۰ تر ۱۰۰۰ ق،م) پوري د اباسین غاړو او د هیواد شرقي غرو ته ولاړل، دوي خپل د بخدي پکھت نوم سره له خپلي ژبي وساته او تر اوسه هم په دغه نامه او دغه ژبه مشهور دي.^۱

د دې تاریخ پلټني په رڼا کي نو اوس تاسي ځيني لغوي دلایل هم وروئ.

د آریا کلمه

لومړۍ کلمه چې موږ ئې د پښتو ژبي د اصالت لپاره د لغوي دلیل په څېر پلټنه او څېړنه کوو پخپله د (آریا-آرین) کلمې دي.

تاسي ته دمخه هم وویل چې دا نوم ډیر قدیم دي، مورخین وائي: هغه اقوام چې د آمو له غاړو څخه په باختر او هند و ایران کي خپاره شول، دوي ځانونه آرین Aryan يعني اصیل او نجیب او شریف گڼل، او چې په هند کي خپاره شول، هلته د تور توکم انسانان دمخه اوسیدله هغو سره آریائیېانو جگړې وکړې، او شا ته ئې وشړل، لکه دوي چې ځانته (آرین) يعني شریف او نجیب وایه، هغو قبیلو ته ئې داسو، یا دیسو Dasyu ویل دا دواړي کلمې په ریگویدا کي ذکر شويدي.^۲

د آرین د کلمې ځانگي په سنسکريت کي آریا یا اریا Arya او په زند کي ایریا Airya دي چې هغه د شریف او نجیب معنا لري او دوي له خپلو دښمنانو څخه ځانو ته په دغه نامه امتیاز ورکاوه چې د دوي له پښته نه وه او اصیل نه گڼل کېدل.^۳

^۱ د پښتو او پښتو تاریخي څیړني به وروسته مفصلي راشي دلته ضرورتاً لنډ لنډ ذکر وشو.

^۲ د پانیکار هند قدیم ج ۱ ص ۴ پخپله په ریگویدا کي هم د آرین ذکر راغلي دي ج ۳ ص ۲۰۷.

^۳ کیمرج هستري آف انډیا ج ۱ ص ۷۳ د پخوانیو سړو تاریخ.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

علاوه په ریځویدا، په اوستا کي هم دا نوم راځي، او هسي وائي: خدای تعالی د آریڼ مځکه او د آریڼ توکم او پښت پیدا کړ.^۱

تر دغو دوو پخوانو کتابو وروسته بیا وینو چه هیروډوټ (۴۸۴-۴۲۵ ق، م) د آریڼ ذکر څو ځایه کوي. دی وائي چه میدی Medes اقوام په پخوانیو زمانو کي آریڼ Arian بلل کیدل^۲ ځکه چه میدی اقوامو د (۶۵۵ ق، م) په حدودو کي د ایران په پای کي یو لوی سلطنت جوړ کړیدی. نو دا ویلای شو چه د آریڼ اصطلاح تر دغو وختو پوري هم په ټولو آریایي اقوامو کي ژوندۍ وه او هخامنشي داریوش (۴۸۶-۵۲۱ ق، م) هم په خپل ډبرلیک کي ځان افتخاراً آریایي او د آریا له پښته بللی دي.^۳

د اروپا اوسنیو پوهانو، د دې کلمې په شا و خوا کي ښې ښې پلټنې کړي دي، ځکه چه دا نوم آریایانو له خپلي پخواني او اصلي ژبي څخه ورسره راوړي و، نو که په نورو ژبو کي د دغه نامه ریښې پیدا شي، هغه ژبي د آریڼ اصلي ژبي ته نژدې بللي کيږي!

دوکتور جیگر Geiger الماني محقق وائي، چه آریڼ له (آر) مشتق دي چه په سنسکریت کي د اصلي او بنیاد په معنی دي، او آریا وائي نجیب او شریف او پارسا ته.^۴

علاوه پر دغو اقوالو چه (آر) د اصلي په معنا بولي ځیني محققین دې ته هم تللي دي، چه آریا له (آر) مشتق دی، چه پخواني سنسکریت کي د کرهڼي یعنی کشاورزی او زراعت مفهوم درلود، نو له دې جهته آریا کروڼکي او زارع ته ویل کیدی، دا قول د مشهور سنسکریت پوهاند میکس مولر Mexmuller دي چه دوکتور هنتر ئی هم د هند د خلقو په تاریخ کي مني او آریڼ د کروڼکي په معنی اخلي.^۵

میلم راگوزن لیکي: چه (آر) د یوې په معنی و، له لاتیني او ایټالوي (اراز) د سلاوي (اراتي) د یوناني (اروپ) (رون) د انگریزي ایریل (د یوې وړ) دغسي د یوناني (ارورا) او د لاتیني آرور (یوې شوې کښت) ټول له دغې مادې

^۱ پښت فصل ۹ فقره ۹ فصل ۱۰ فقره ۵-۱۳۰۲۵ فصل ۱۳ فقره ۵-۸.

^۲ هیروډوټ ج ۷ ص ۶۲ د ویلر هیروډوټ ص ۲۸۹.

^۳ د ویسباخ میخي خطوط.

^۴ تمدن ایرانیان خاوري ج ۱ ص ۶۵-۶۶.

^۵ مقدمه تاریخ هند قدیم ص ۹۲.

د پښتو ادبياتو تاريخ

څخه دي، آريائي اقوامو ځان له دې جهته کښتکار او زارع باله چه له وحشي تورانيو پونده و څخه د دوي توپير وسي او هر وخت ئې په دغه نامه فخر هم کاوه.^۱

د دې آريائي نامه اثر پر نورو اقوامو هم شويدي، د بابل او نينوا په آسوري ژبه ئې هم (آري) هغي مخکي ته ويل چه يوي او کرلې شوې وي (ارارا) د دغه هيواد په کوشي ژبه د فصل ريل وه.^۲

په دې ډول د آريا د کلمې په خصوص کي دوي نظريې د پوهانو تر منځ شته يوه دا وه چه آريا اصيل او شريف دي دوهمه دا ده، چه کروونکي او بزگر دي.

زما په عقیده د پوهانو دا دوي نظريې په تاريخي دلايلو سره نژدې او يو ځاي کيږي، تاسي به وائي څنگه؟ په دې ډول:

د کرهني اهميت په آريائيانو کي

په آريائي قومو کي کرهني ته په خورا درنه سترگه کتل کيدل، دوي دينا مکلف و چه زراعت ته توجه وکړي په ريگويدا او اوستا کي د کرهني او زراعت کارو ته د شرافت په سترگه کتل شويدي، او کرهني ئې د شريفو او اصيلو او پوهو خلکو کار بللي دي په ويدا کي راغلي دي "پوه او دانشمند انسان تل په کرهني او جوغ بخت وي"^۳

بل ځاي وائي:

"اې انسانانو: د غنمو او نورو شيانو د کرهني له پاره په سپاره مخکه سره خيري کړي، ښکلي اربې وچلوئ، او ځانونه په وساتئ"

"اې انسانانو! يوې وټې: مخکي د کرلو لپاره ښه يوې کړئ، او پستې کړئ، اوربشي او غنم پکښي وکړي زيار کښ کروونکي ته بويه چه تل د غويو جوغ ته سپاره ور واچوي او مخکه ښه په يوې کړي."^۴ په اوستا کي هم تل

^۱ ويدک انديا ص ۳۵.

^۲ مقدمه تاريخ هند ص ۹۲.

^۳ يجرويد فصل ۱۲ فقره ۶۷-۶۹-۷۰.

^۴ يجرويد فصل ۱۲ فقره ۷۱.

د پښتو ادبياتو تاريخ

کرونکي شريف گانه شي، او زردشت خلکو ته د کرهني او خاروو د پالني تشويق کوي، زارع ته په درنه سترگه گوري او دگاتها په يوه سندره کي بزگران او کرونکي د انسانانو په خورا لوړه او شريفه ډله کي ياديږي.^۱

په دې ډول د کرونکي او بزگر مقام په آريائيانو کي ډير لوړ ؤ، او د دوي ديني کتابونه په لار ښوونه هر بزگر شريف او محترم گڼل کيږي، او په دوي کي خورا لوړه او خورا شريفه اجتماعي دنده دغه زراعت او بزگري وه نو ځکه هر زارع او بزگر نجيب او شريف و او هر شريف سړی به هم کرونکي او بزگر و، اصيльтوب او نجابت د زراعت سره لازم و او هر چا چه به دغه اجتماعي وظيفه ادا کوله هغه سړی به هم شريف هم نجيب گڼل کيږي.

د شريف او زارع تطبيق

دمخه مو ولوستل: چه پوهان د (آريا) کلمه يا د اصيل او شريف په معني اخلي يا د زارع او کرونکي په مفهوم! دا دواړه مفهومه لکه تاسي چه ولوستل سره يو شي دي ځکه چه په پخوانو آريائي اقوامو کي د ديني کتابو په لار ښوونه هر زارع نجيب او شريف و، او هر شريف هم زارع و نو ښائي چه په آريائي ژبه کي دي (آر) د اصل په معنا و، وروسته ځکه چه هر کرونکي سړی شريف گڼل کيږي، نو هر کرونکي او زارع ته دي (آرين) يعني اصيل ويلي شوي وي. او يا دا چه (آر) اصلاً د زراعت او کرهني مفهوم درلود، ځکه چه هر کرونکي او زارع شريف او اصيل بلل کيږي، نو به طبعاً د اصالت او نجابت معاني د آرين په کلمه کي مجازاً گډي شوي وي.

داسي لغوي تحولات او معنوي اوښتني، د مجاز او حقيقت تر منځ په ژبو کي ډيري دي، نو که د (آر) د کلمې حقيقي معنا اصل او نجابت وگڼو، زراعت به ئې مجازي او که زراعت حقيقت وگڼو، اصالت او شرافت به ئې د مجاز په ډول وروستني لغوي تحول وي، په دې ډول د پوهانو دواړي نظريې سمې او پر ځاي دي، او د آرين کلمه په دوو معناو بولو شريف او زارع يا زارع او شريف.

په پښتو کي د آرين ريښه

اوس به نو راسو، پښتو ته، چه په دې ژبه کي د آرين او (آر) د پخوانو کلماتو لپاره څه لرو؟ او اوس کوم مستقل الفاظ شته، چه دغه مفاهيم ولري؟

^۱ گاتها ص ۹۸ يسنا ۳۳ فقرة ۳۵.

د پښتو ادبياتو تاريخ

هو په پښتو کي د دغو دواړو معناو لپاره چه پوهانو د (آر) په خصوص کي ښوولي دي ريښې او مستعملي ژوندۍ کلمې شته، په دې راز:

۱- تر اوسه هم (آره) د اصل او بنياد په معنا موجوده او مستعمله کلمه ده چه اکثر قبایل يې وائي^۱ دا کلمه له پخوا څخه په پښتو ادب کي هم ځاي لري، او پښتو ادبياتو پخپلو اشعارو کي د يوې مستعملي او ژوندۍ کلمې په ډول را وړې ده.

زمينداوري اکبر چه د گود تيمور معاصر دي د (۸۰۰ هـ حدود) هسي وائي:

د غم آره ئې شوه ټينگه زما په زړه کي د رقيب سره خندا کړي هوسيري

وروسته يو بل اديب ملا الف هوتک چه بحر الايمان ئې په (۱۰۱۹ هـ) نظم کړي دي وائي:

دی له آره ؤ ښاغلي څه که سو په وير نتلئ

پير محمد مياجي د (۱۱۳۵) په حدودو کي وائي:

شيخ متي چه خليلي ؤ دی له آره لوي ولي ؤ

نو آره د اصیل او بنياد په معني د پښتو پخوانۍ کلمه ده چه تر اوسه هم ژوندي ده. او په دې معنا د ډوکټور جیگر الماني له قوله سره مطابقت لري، چه دی هم آره اصل او آرين اصیل گڼي.

۲- که د آر دوهمه معنا يعني کښت او کرهڼه د میکس مولر په قول واخلو، دا هم کټ مټ په پښتو کي تر اوسه سته په قندهار کي بزگران واکښتگران د لو پر وخت هسي وايي: (آره آره لور پر غاړه) به دې جمله سره د بزگرانو او زارعينو حال بيانيري، چه دوي لومړۍ کښت کوي او بيا ئې ريبي! نو آره په دې محاوره کي خاص د کښت او کرهڼي مفهوم لري، چه د هتير او میکس مولر له قوله سره سم دي.

نو که آرين په لومړۍ معنا اصیل وي هم په پښتو کي شته او که په دوهمه معنا کښتگر او زارع وي هم په پښتو کي تر اوسه مستعمل دي.

عين د آرين کلمه د پښتو له گرامر سره هم مطابقت لري، ين Yan په پښتو کي خورا ډير د نسبت د ادات په ډول راځي، او د کلماتو په پای پوري ښکلي مثلاً ژړ (برنج) ژړين (برنجی) که د کلمې په پای کي (هـ) وي غورځي لکه

^۱ د پښتو مرکې لوي قاموس (قلمي) - د راوړتي پښتو لغت.

د پښتو ادبياتو تاريخ

خاوره (خاک) چه خاورين (خاکي) د (هـ) په حذف ځني جوړ شوي دي نو که (آره) واخلو او د پښتو له دغو اصولو سره سم د نسبت (ين) پوري ونښلوو (هـ) غورځي او آرين ځني جوړيږي او ښائي چه وروسته ماقبل آخر زور په الف تبديل شوي او آريان هم ځني جوړ شوي وي.

په دې ډول آرين منسوب دي د (آره) کلمې ته چه په پښتو کي د اصیل يا کرهني په معني تر اوسه سته او په پخوانو آريائيانو کي هم په دغو دوو معناو مستعمله و او معنا ئې هم په آريائي پخوانۍ ژبه هم په پښتو (اصیل او شريف او کرونگي) ده نو چه د (آر-آريا-آرين) د کلماتو ريښې تر اوسه په پښتو کي شته او هم پخواپه دغه ژبه کي استعماليدل او دا کلمې هم له اصلي آريائي ژبي څخه دي نو دا ويلاي سو چه پښتو د اصالت او قدامت له پلوه هغي زړې ژبي ته ډيره نژدې ده.

د آريا کلمه په پښتو کي کټ مټ هم مستعمله وه، په پښتو کي دا نوم د علم په ډول د سړو لپاره استعماليدې، د پښتو به قبايلو کي د يوسف نومي يو زوي (اريا) نوميدې، چه د ده اولاده بادي خيل بولي، افضل خان خټک په تاريخ مرصع کي ليکي:

"د يوسف پنځه زوي و، يو په کښي اريا نومیده، از بس چه ډير متبکر او مغرور و، بادي ئې باله، اوس ئې هم اولاد ته بادي خيل وائي"^۱ يوسفزي د پښتنو مشهوره قبيله ده، چه تر اوسه هم په دوي کي د آريا اولاد بادي خيل شته، او دا ځني ښکاري، چه د (آريا) نوم په پښتو کي تر ډيره وخته معمول و.

آريانا ويجه

دمخه مو ولوستل: چه آريائيانو تر هجرت او خپريدلو پخوا په يوه مځکه کي ژوند کاوه چه پوهان ئې په تعين کي سره مختلف دي، مگر په دې اواخرو کي ډيرو پوهانو دا خبره منلې ده چه د آريائيانو اصلي ټاټوبي د ايشيا په منځ

^۱ تاريخ مرصع ص ۴ د راوړتي طبع.

د پښتو ادبياتو تاريخ

کي د پامير لوړي ته نژدې و چه د مختلفو اقوامو روايات او د آريائيانو د هجرت له لارو څخه هم دغه زباديري^۱ پرسي سايکس ليکي چه دا ځاي د آمو او ايگزارت په منځ کي پروت و، چه دغه پامير او بدخشان ته نژدې دي.^۲

دې قديم وطن او ټاټوبي ته دوي پخپله قديمه ژبه (آرينه ويجه يا ويجو) (واج) ويله په اوستا کي چه شپاړس آريائي هيوادونه ښي، (آرينه ويجه) هم يادوي، چه د وانگوهي ديتيا Vanghui Daitya د برکتمن روده سره واقع وه.^۳ جيگر الماني او ځيني نور غربي پوهان وايي، چه دا (ارينه ويجه) په غرنيو مځکو کي وه، چه په سير دريا او زرافشان او آمو اوبيده، او آريائيانو په دغو غرو کي ځانونه د تاتار، او نورو له حملو څخه خوندي کړي وه، او د (آرينه ويجه) د کلماتو معنا داسي ده: د شريفانو او اصيلانو مځکه يا د پاکزادانو ټاټوبي^۴

د آريا د کلمې په خصوص کي مو دمخه تشریحات او تاريخي او لساني پلټني ولوستې اوس به راسو، او د ويجه (واج) کلمه به هم په پښتو کي وگورو، چه سته که نه؟ دا تاريخي کلمه تر اوسه هم په پښتو ژبه کي مستعمله ده، د قندهار خلق ئې (اويجه) د الف په زور او مجهوله يا؟، او د جيم په زور کي وائي: احمد محمود د خدای پر اويجه نه پريردي چه په جمله کي اويجه هم د مځکي او سر زمين معنا لري، او دا پښتو ژوندۍ کلمه په هغه زاړه ډول او معنا په لږ تغير تر اوسه مستعمله ده، او موږ ته را ښکاره کوي چه له آريائي پخوانۍ ژبي سره پښتو څنگه نژدې ده، او ښايي چه سنسکريت او اوستا هم دوني قرابت نه ور سره ولري.

آريا ورشه

لکه په اوستا کي چه د آريائيانو زور ټاټوبي او مسکن (آرينه ويجه) بللي سوي او ريښې ئې هم په پښتو کي سته دغسي هم هندي آريائيانو هغه خپل پخواني ټاټوبي (آريا ورته) يا (آريا ورشه) بلله، چه معنا ئې هغه د آريا مځکه يا ټاټوبي او د اصيلو او ښاغلو هيواد ده. تا سي دمخه ولوستل چه لومړۍ پلا دا نوم به (منوسمهيتا) نومي کتاب کي

^۱ ويدیک انديا، ص ۴۴.

^۲ تاريخ افغانستان، ج ۱ ص ۳۶.

^۳ وينديداد فرگرد.

^۴ تمدن ايرانيان خاوري ج ۱ ص ۶۶-۷۴ - ايران قديم ج ۱ ص ۱۱- د براون تاريخ ادبيات ايران ج ۱ ص ۵۹.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

راغلي دي. دي آریا ورته Arya Varta د هماليا او بحیره عرب تر منځ مخکي گڼي،^۱ سر ولیم جونس وائي چه د منو قوانین تر مسیح اته سوه کاله دمخه کښل سوي، خو نوي پلټني دا ثابتوي، چه دوي يا درې پيری تر مسیح دمخه دي،^۲ محققين وائي چه دا نوم هندي آریایانو له پخوا او هغه وخته ور سره راوړي وو، چه دوي له بخدي څخه نه وه سره خپاره شوي خو د دې کلمې ادبي عمر درې پيری قبل المسیح ته (لکه دمخه چه وویل سوه) رسيږي.

آریا ورته، آریا ورشه هم بلله کیده، او لکه ولسون Wilson چه وائي معنا ئې (د ښاغلیو او اسیلو ټاټوبي) ده^۳ مگر هغه وخت چه دا نوم د هند آریایانو ورسره یوړ، نو ئې دوني خپورتیا پیدا کړه، چه په پای کي پر ټول هند اطلاق شو او تر ویدي دورې ډیر را وروسته چه د برهمنانو مدنیت له څلورمي پيری قبل المسیح څخه په هند شروع شو، نو دوي بیا دغه (ورته=ورشه) واخیست، او د گنگا د رود غاړي ئې (برهمن ورتنه) هم وبللې، چه له دغه څخه هم د دغي کلمي زوړ استعمال او ادبي نفوذ ښکاره کيږي. او د آریایانو یوه زړه او پخوانی کلمه گڼل کيږي. علاوه پر دغو دوو زړو نومو چه (آریا ورشه) او (برهمن ورشه) دي په آریایي قبایلو کي چه هند ته ولاړل یوه قبيله Bharata (بهارته) نومیده، چه دوي تر اباسین تیر شول، او په هند کي مدنیت جوړ کړ، او وروسته د دوي د جنگي کارنامو لپاره (مهابهارته) مشهور رزمي کتاب سو. دې قبیلې د آریایانو د پخواني نامه (آریا ورشه) پر وزن او ډول د هند مخکي پخپل نامه (بهارته ورته) یا (بهارته ورشه) وبللې، او وروسته دا نوم د هند ملي نوم شو، او هغه زړه اصطلاح (آریا ورشه) ئې ورکه کړه، خو په دغو درو سره نومو کي (ورته او ورشه) راغلي ده، چه په دواړو ډولو تلفظ کېده او معنا ئې هم هغه (ټاټوبي او هیواد) و.

اوس به راسو او و به گورو، چه ورشه په پښتو کي سته که یه؟

په قندهار کي تر اوسه (ورشو) wurshu په آخري مجهول واو چراگاه مرتع، او مناسب ځاي ته وائي، ښه ورشو ده يعني ښه د څر ځاي يا مناسب ځاي دي، ورشو ئې ځني ورکه کړه، په هغه وخت کي ویل کيږي، چه له ډیره اضطرابه له سړي څخه ځاي او خوا ورکه شي.

^۱ کیمبرج هستري آف انډیا، ج ۱ ص ۵۱.

^۲ تمدن هند گوستاو لوبون، ص ۲۱۰.

^۳ آریانا اینتیکوا، ص ۱۲۱.

^۴ د شرق اقصى تاریخ، ج ۱ ص ۱۰، مدنیت بڅبونکي هند، ص ۳۸.

^۵ مدنیت بڅبونکي هند، ص ۳۸.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

دا کلمه له پخوا څخه د پښتو په ادب کې هم ځای لري، او ژوندۍ وه ژوندۍ ده مثلاً ماشوخیل حمید مهمند وائي:

هغه سرکا زمانې د سپو د لوبو چه ئې نه واهه مزي پل په ورشو

ورشو مرتع او د څپر ځای ته هم وائي، او دا مفهوم د آریائي قبایلو له ژوندونه سره ښه اړخ لگوي، تاسي دمخه هم ولوستل، چه زراعت او مالداري په دوي کې ځوني مهم کارگنل کېدي، دوي هر شي ته د زراعت په سترگو کتل، نو ځکه "ورشو" دوي ته دیناً او مادتاً ډیره مقدسه وه، او دا کلمه له قدیمه په دوي کې پر ښه مرتع او چراگاه اطلاق کېده، وروسته چه دوي هري خوا ته تلل نو دا نوم ورسره ملگري و او دوي پر خپل هیواد او وطن او ټاټوبي باندې ایښوول.

دلته یوه خبره پاته شوه، هغه دا ده، چه (ورته او ورشه) څه اړه سره لري، او څنگه ورته او ورشه یو له بله سره اوبستي دي. لومړۍ باید دا ووايو: چه آریائي قبایل ټول له باختړه او هم زموږ له وطنه تر اباسین اوبستي او هند ته تللي دي، ټول هغه کلمات چه اوس یا پخوا زموږ او د دوي تر منځ، مشترک دي، ځکه چه د آریا د پښت زانگو زموږ د وطن مځکي دي او هندي آریائيان هم له دې ځایه تللي دي نو دا په ټینګه ویلای سو، چه د هغو زړو کلماتو اصلي اشکال هم باید دلې پاته وي او هر څه تغیر چه وروسته ور پېښ شوي وي، هغه به د نوي محیط اثر وي.

پر دې تاریخي اساس باندې نو دا ویلای سو، چه ورته هم اصلاً ورشه او دغه د پښتو ورشو وه، وروسته چه آریائي قبایل په هند کې خپاره شول، نو دوي هغه په ورته سره تبدیل کړه خو دواړه ډولونه ئې هم را نقل شويدي.

دا د ورته د (ت) تبدیل، د ورشه په (ش) هم دفعي او یو په یوه ندي، (ت) ډیره په (س) اوږي، او دا تغیر تاریخي هم دي، مثلاً پارت یوه تاریخي آریائي قبيله وه چه د دوي نوم د داریوش په ډبر لیک کې (پرتو) راغلي دي^۱ نو د (ت) او (س) او (ث) تر منځ پخوا یو صوت په آریائي ژبو کې مشترک و، چه هغه (ش-شه) ته هم ورته دي، په پښتو کې هم (ت) ځای ځای په (س) اوږي مثلاً (کتل=کسل) چه یوه معنا لري، وروسته د (س او ش) تبدیل هم عام، او په پښتو کې خورا ډیر وي، مثلاً، راسه - راشه - سي - شي - سوي - شوي - ولاړسه - ولاړ شه او نور په دې ډول ښائي چه دغه پښتو (ورشو) په اصلي آریائي ژبه کې ورشه یا ورشو وه وروسته چه نوي محیط او نوي چاپیر ته ولاړه او په نوو ځولو کې ولویده، ورشه، بیا ورته شوه.

^۱ ایران قدیم، ص ۱۲۱

د پښتو ادبياتو تاريخ

نتيجه

تر دې ځايه د پښتو رابطه د اصلي آريائي ژبي (آريک) سره ښکاره شوه، تاسي دلته دري پخواني آريائي کلمې په اوسنۍ پښتو کې ژوندۍ او مستعملي وليدلې: (۱) آريا، آرين = پښتو (آره) (۲) ويجه پښتو (اويجه) (۳) ورته - ورشه - ورشو پښتو به دغه مبحث کې فقط دغه دري کلمې تحليل شوي، وروسته چه د پښتو تطبيق د نورو آريائي ژبو (سنسکريت، زند، زړې پارسو) سره کيږي، داسي ډير مثالونه او کلمات به راوړم چه تر اوسه زموږ په ژبه کې سته او ژوندي دي.

او د دې برخې لنډه نتيجه دا ده

پښتو له هندو اروپايي يعني آريائي ژبو څخه ده ځکه چه د آريائي د پښت زانگو دغه زموږ د هيواد مخکي دي، نو اصلي آريائي ژبه هم دلې ويله کيده او دلې پخپله پاته ده يا ئې لور پښتو تر اوسه په دغه غرو کې ژوندۍ ده. د آريائي اقوامو نوري ژبي لکه د ويدا ژبه (سنسکريت) د اوستا ژبه (زند) د پښتو خوندي، او تر دغو دواړو ژبو پښتو اصلي آريائي مور ته نژدې ده، او تر اوسه هم په پښتو کې زاړه آريائي کلمات له اصلي آريائي ژبي څخه پاته او ژوندي دي.

دوهمه برخه

پښتون او پښتو

پښتون - د لسو تېرو جگړه او پښتون - د پکېت ویشنه - پښتون
په ویدا کښي - پښتون په اوستا کښي - پښتون او یوناني
مورخین - بختي په اسلامي دوره کښي - نتیجه - پښتو - پښتو
او د اوسنیو پوهانو آراء - د دغو افکارو نتیجه او د پښتو اصل
- پښتو ولي سامي یا عبري ژبه بللې شوې ده؟ - یوه ضروري
یادونه - پښتو ولي هندي یا ایراني گڼلې شوې ده؟

پښتون او پښتو

آریایي اقوام چه له خپلي زړې آرينه ويجه Aryana Vaeje يعني د اکسوس (آمو) او سير دریا له سر چشمو څخه خپاره شول، او په بخدي او باختر کښي مدنيت جوړ کړ، وروسته نو له دغه ځايه بيا د هند او ايران خوا ته ولاړل. دوي ځيني مشهور قبایل درلودل، چه له هغه څخه يوه مشهوره قبیله پکټ=پښتون وه، د دې نامه تاریخي څيړنه او قدامت د پښتو ژبي اصالت او قدامت هم څرگندوي، نو ځکه د کتاب په دې دوهمه برخه کښي مفصلاً لومړي د پښتون پر کلمه او وروسته پخپله پر پښتو ږغیرو.

پښتون: تاسي دمخه ولوستل، چه د باختر آریایانو يوه ډله تر اباسين (اندوس) پوري وتل، او د دوي يو معروف ديني کتاب ويدا Veda تر اوسه پاته دي، دا کتاب د آریایي اقوامو په تاريخ کښي ډير اهميت لري، د هغه عصر ډير وقایع څرگندوي، او ځکه چه اکثري برخي ئې زموږ د وطن په غرو او دریاو او مځکو اړه لري، او پکښي بيان شوي دي، نو محققين د ويدا کتاب زموږ د هیواد يو پخوانی کتاب گڼي.

له دې کتابه موږ د هیواد پخواني تاریخي وقایع او حوادث را باسو، او هم د ژبي په تاريخ کښي ښې ښې استفادې ځني کوو، وروسته چه په دې کتاب کښي د ویدي ژبي او پښتو د څيړني وار راشي، مفصلاً به ئې در وښیو، چه دا کتاب څه شي دي؟ خو دلته دغوني بس ده، چه د ويدا د انشاء او لیکلو نيټه تر ۱۴۰۰ ق، م پوري رسيږي.

که موږ وغواړو چه د پښتو ژبي تاريخ وپلټو، ناچاره يو، چه لومړی دا ځان ته څرگنده کړو، چه پښتون قوم له کومه وخته په تاريخ کښي ځاي نيولي دي؟ او دا اولس زوړ او پخوانی دي که نوي؟

د لسو ټبرو جگړه او پښتون

هغه وخت چه آریایي اقوام زموږ د وطن په غرو او دښتو او د هند به زنگلو او ورشوگانو کښي سره خپاره شول د دې ټبرو تر منځ يو خورا لوي او مشهور جنگ پېښ شو، چه د ويدا په زاړه کتاب کښي بيان په خورا ښه ډول راغلي او کيفيت ئې دا دي:

”له آریایي اقوامو څخه د بهارته Bharata قبیله د کوبها يعني کابل او ارغنداو له ورشوگانو څخه تر خيبر او بولان او نورو لارو تېر شول، او د سندھو Sindhu (اباسين) ورشوگانو ته کښته شول. او په هند او پنجاب کښي سره خپاره شول دلته د بهارته د ټبر پاچا (سوداس) نومید، چه د دیواداسا Divadasa زوي يا لمسي و، د دې پاچا سره د کوزیکا Kusika له علمي او ادبي کورنۍ څخه يو ریشی^۱ او مذهبي مشاور ؤ، چه ويسوا میترا

^۱ ریشی د آریایانو شاعر او روحاني و، شرح به ئې وروسته راسي، په نورو لیکو کي دا اصطلاح راوړو.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

Visvamitra نومیدي، دې ریشي روحاني قوه او نفوذ او پوهه درلوده. د سوداس پاچا سره ئې د ستردو Sturdu (ستلج) او ویپاشا Vipasha (بیاس) په نیول او فتوحات کښي ډیر کومکونه کړي وه، خو وروسته سوداس پاچا دا خپل مذهبي مشاور ویوست، او په عوض کښي ئې بل سړي چه واسیستاس Vasistas نومیدي مقرر کړ. د دغو دوو تنو رقیانو تر مینځ مخالفت او جگړه ونښته، د ویسوا میترا ډیر قبایل پر خوا وه، او خلقو ئې په خوله کوله، نو ده ډیر آریائي قبایل سره را ټول کړل، او د سوداس سره ئې جگړه وکړه، خو پاچا بریالي شو، او د انو Anus او دریوهو Druhyu د قبیلو ملکان ووژل شوه.

دا جگړه د پاروشني Parushni (ایراوتي=راوی) پر غاړه پښه شوي وه، او هغه لس آریائي قبیلې چه پدغه جگړه ئې لاس پوري کړي وو اکثر هغه قبایل دي، چه تر اوسه ئې هم بقایا زموږ په هیواد کي شته، او داسي ښکاري، چه تر دغې جگړې وروسته دوي د هندو ورشوگانو ته لیرد او هجرت بند کړ، او دلې پاته شول، د دغو لسو تیرو نومونه دا دي:

۱- پکتهه Pakthas (بکتویس=پکته=پښتون)

۲- الینا Alinas (د نورستان خلق)

۳- بهالانا Bhalanas (د دره بولان خلق)

۴- شیوا Chivas (د شیوکی خلق چه اباسین پر غاړه اوسیدل)

۵- ویشانین Vishanins

۶- انو Anus (چه د پنجاب د راوي رود پر غاړه اوسیدل، او د بریگیوس Bhrigus مشهور روحاني کورنی د دوي ستانه وه).

۷- دریوهیو Druhyus (دا قوم هم د انو سره اوسیدل)

۸- توروآشا Turvasha (دا دوي قبیلې سره ملگري وې).

۹- یادو Yadus

۱۰- پورو Purus (د گندهارا د شاو خوا خلق)^۱

دا وې لس مشهورې آریائي قبیلې چه د لسو تیرو په جگړه کي برخه درلوده، او لکه محققین چه وائی، او دغو څخه اوس هم اکثري قبیلې زموږ په هیواد کي سته، او له هغه وختو څخه تر اوسه دلې پرتې دي.

^۱ کمبرج هستري آف انډیا، ج ق ص ۸۲- تاریخ افغانستان، ج ۱ ص ۸۹.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

د پکھت ویشنه

په دغو آریائی قبایلو کې موږ د ژبي لامله فقط له لومړۍ یعنې پکھت سره اړه لرو، او له دې تفصیله مو مقصد دا دي چې د پښتون ملت لومړۍ تاریخي وثیقه هم دغه ده، چې نوم ئې په ریګویدا کې یاد شوي دي، او دا څرګندوي، چې دا اولس تر میلاد ۱۴۰۰ کاله دمخه لا هم موجود و، او په آریائی کورنۍ کې نوم او نښان درلود. د پکھت تاریخ په هغه وخت کې هم ډیر روڼ دي، او هر څوک ئې پیژني، دوي چې له بخدي څخه تلل، څو ډلي شول: یوه برخه ئې پخپله په باختر او بخدي کې پاته شوه، چې دوي وروسته د پارت Parth په نامه بلل کیده، او د قبل المیلاد د دریمې پېړۍ په شا او خوا کې یو د دوي مشر ارساس پرتي د غرب پلو ته ولاړ، او د هري رود غربي خوا ته ئې د خزر تر څنډو پوري مدنیت جوړ کړ، او هغه مځکه ئې هم پخپل نامه پارتیا Parthia وبلله، او هلته دوي د پارت په نامه سلطنت او روڼ مدنیت او بیل ثقافت وموند (د ۲۵۶ ق، م حدود) یوه بله برخه هم له دغو پښتنو څخه د ارمنستان غربي خوا ته ورسیده، او هورې هم د پکھت=پکویس په نامه مشهور وه، او هغه ځای د دوي په نامه (پکتیکا) بلل کیدی.^۱

پښتون په ویدا کې

په ویدا کې مو د پښتنو ذکر ته دمخه اشاره وکړه، ځکه چې دا تاریخي وثیقه د پښتنو اهمیت او ثقافت، او سیاسي او اجتماعي ژوندون د ۱۴۰۰ ق، م په شا او خوا کې ښکاره کوي، نو به دلته لږ څه دغې خبرې ته تفصیل ورکو: په ویدا کې پکتها د پښتنو د پاچا په ډول، او پکھت د قوم نوم، څو ځایه او مکرر راغلي دي. هغه انګلیسي ترجمه چې د اروپا مشهور هند پوهاند او مستشرق رالف ټي ایچ ګریفټ Ralph T.H. Griffith له ویدا څخه په دوه ټوکه کې ګړیده، د پکھت ذکر ئې په دغو ځایو کې راغلي دي:

۱- دوهم ټوک ۱۸ مخ - اومه برخه - ۱۷ سندرې

۲- دوهم ټوک ۱۵۳ مخ - اتمه برخه - ۲۲ سندرې

۳- دوهم ټول ۲۶۰ مخ - اتمه برخه ۱ سندرې

۴- دوهم ټول ۴۶۵ مخ - لسمه برخه - ۶۱ سندرې

اوس به نولاندې د ویدا ځنې هغه جملې او فقرې راوړو چې په هغه کې د (پښتون=پکھت) نوم یاد شوي دي:

”... برگویس Bhrigus او دروهیوس Druhyus^۲ ژر غور ونيوئ یوه دوست بل دوست ته د دوو لیرو قبیلو په منځ کې نجات وباڅښه... د پکھت او بهالانا او الینا، او شیوا، او ویشانن خلق سره را ټول شول آریائی ملګري لار ښوونې ته د تریتسو Tristus قبیلې ته راغې، د ده دا د زړوتوب راتګ، له دې لامله و، چې د جګړې سره ئې مینه

^۱ تاریخ هیروودوت ص ۲۸۱ - تاریخ افغانستان، ج ۱ ص ۹۰.

^۲ بریګوس له خورا پخواني روحاني کورنۍ اوستانو څخه و، مګر د ریوهوس ستانه او روحاني نه وه.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

درلوده،^۱ له دې سندري څخه څرگندېږي چه پکټ (پښتون) او بهالانا (د بولان يا لغمان خلق) الينا (نورستانيان) شپوا (د انډوس د غاړو ويا د کابل د شپوکي خلق) په يوه جنگ کي سره ملگري وه، او پښتانه په هغه وختو کي له خپلو وطني وروڼو سره مله او متحده وه. بل ځاي هسي وايي:

”اې اسونانو^۲ پر خپلو جنگي اربو سپاره شي، پر خپل طلائي پلاز کښيني، اې هغه خلقو چه تاسي بهالايان ياست، هغه مرستي چه تاسي له پکته او ادريگو Adhrigu سره وکړې، نو بابهر Babhru له خپلو دوستانو څخه پيل شو“^۳ په دې سندره کي چه پکته راغلي دي، د پښتنو پاچا دي، ادريگو او بابهر هم د ده ملگري پاچهان دي شاعر د کوم جنگ کيسه کوي، او د پښتنو د پاچا او ادريگو لپاره د سهارنيو ستوريو څخه کومک غواړي له دې څخه ښکاري چه په دغو وختو کي هم پښتنو اداري نظام او مشر او پاچا درلود، او په گډه او ملگري له دښمنانو سره جنگيدل، د ويدا په بل ځاي کي هسي راغلي دي:

”اي اندرا! ته ډير لوي يې، له تا څخه غواړم، چه مور ته پي وري غواړي را کړې! لکه مدهه ياتي تيا Medhyatithia او ني پا تي تيا Nipatithia (د دوو شاعرانو نومونه دي) ته چه دي ورکړي دي هغسي چه د کنوا Kanva تېر، او د تارسادسيو Trasadsyu شهزاده، او پکته (د پښتنو پاچا) او داساوارا Dasavraja ته دي ورکړي دي...“^۴

په دې سندره کي شاعر له اندرا (د جنگ رب النوع) څخه پيوري غواړي غواړي، چه د آريائيانو په ژوندون کي ډير اهميت درلود، او هم دوه تنه نور شاعران او د کنوا قبيله او يو شهزاده او بل پاچا او هم د پښتنو پاچا (پکته) د مثال په ډول راوړي، او له اندرا څخه د دوي په توگه غواړي او بډايي غواړي. له دې سندري څخه ښه څرگندېږي، چه اندرا د جنگ رب النوع د پکته له دلاوري او جنگري قبيلي سره ډيره مهرباني درلوده، او دا قبيله په هغه وخت کي هم ډيره بډايه او اباته وه ډيري غيلې او گورمونه ئې درلودل. د ويدا په بل ځاي کي د پښتنو يادونه هسي شوي ده:

”هغه ډير ښه سندرچي د جنگ په تودوالي کي دا دعا وويله، چه په جنگ کي پر آسونانو Asvins بري ومومي هغه وخت چه خورا سخي رب النوع د پکته پلار او مور وژغورل، نو ئې پر اووهو تاو^۵ يرغل وکړ شپاوانا Chyavana (د يوه پخواني شاعر زوي) د ښکلو سوغاتو د وړاندي کولو لپاره، په ډير تدابيرو هغه مذبج سمبال

^۱ ويدا، ج ۲ ص ۱۷-۱۸ اتلسمه سندره ۶،۷ فرد.

^۲ اسون: د سهار دوه ستوري دي، چه د پخوانو آريائيانو په عقیده دوه سپاره ارباب انواع وه.

^۳ ويدا، ج ۲ ص ۱۵۳-۲۲ سندره- اتمه برخه ۹ فرد.

^۴ ويدا، ج ۲، ص ۲۶۰، لومړۍ سندره اتمه برخه.

^۵ هوتا هغه علماء وه، چه لوڼي قرباني به ئې د هغه په ذريعه کولې.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

کړ، توروايانا Tvrayana چه تر ټولو موجوداتو ښه ږغ لري، د نذر مشوبات ئې د سيل په خير راتوي کړل، چه مځکه زرغونه او اوبه کړي ...”^۱

لکه پيشل Pishel مشهور ويد پوهاند چه ويلي دي، توروايانا د پښتنو د پاچا نوم دي، د شياوان شاعر سره چه د بريگو زوي و، د پاچا مخالفت ولويد.

شياوانا د آسون له رب النوع سره مينه درلوده، د قربانۍ ځاي ئې په ډيرو ايو او خوشبويو دود او سمبال کړ، چه د پکټ پر پاچا بري ومومي، خو اندرا د جگرې رب النوع د پښتنو د ننگيالي قبيلي پر خوا شو، قرباني ئې منع کړه، هوتاگان چه د قربانۍ د اجزاء لپاره راغلي وه، سره وئې شړل، نو د پښتنو پاچا د اندرا د خوښۍ لپاره مشروبات لکه بهانده رود داسي وبهول او پر دښمن بريالي شو.^۲

په دې ډول پښتانه تل په جگړو کي پر دښمنانو بريالي وه، او د دوي د پاچا اقتدار هم خورا ډير و، د ريگويدا سندري له دغو جگړو څخه ښه تفصيلات را کوي، چه اندرا هم تل د پښتنو ملگري و، او په جگړو کي د دوي پاچا ته کومک رساوه.^۳

دا خو پخپله د پکټ يعني د بښتون ډير پخواني تاريخي تذکار و، چه د ويدا په پاڼو کي شوي دي، بيله پکټ څخه په ويدا کي د پښتو د ځينو قبيلو نمونه هم ذکر شوي دي، او دا ځني ښکاري، چه د پښتنو قبایل په هغه وختو کي هم موجود او مشهور وه، مثلاً:

”ديووداسا د ارغنداو او د هراوت پر غاړه له څو قبيلو سره جنگونه وکړه چه نمونه ئې دا دي: Dasas پاني پاني Pani بريسايا Brisaya پارواتا Paravata دا جنگونه د هيلبرنټ Hillebrandt په قول د سراسوتي Sarasvati يا هر اوتي يعني د هراوت او ارغنداو پر غاړو وه، دي وايي: چه په دغو جگړو کي د ارا کوزي (اوسنی قندهار) خلق شامل وه، او د ويدا پارواتا قبيله هغه پاروئي Parueti گڼي چه بطلميوس يوناني جغرافيا وال هم د ارغنداو په ورشو کي ښوولي ده.^۴

ځکه چه ويدا تل زموږ د هيواد مځکي، غرونه، رودونه يادوي او د دې هيواد کتاب دي، نو دا ويلاي شو، چه د هيلبرنټ نظريه رشتيا ته نژدې ده، او سراسوتي چه په اوستا کي هراوتي و، اوس دغه هراوت دي، داسا چه د دغو مځکو يوه قبيله وه، په پښتنو کي تر اوسه هم په دغه نامه ځيني قبائل سته، مثلاً په سليمان خيلو کي تر اوسه هم داسو Dasu قبيله سته.^۵ پاني هم اوس په پني مشهور دي، چه په سيوی کي د ډاډر شمال ته اوسي، او ځانونه

^۱ ويدا، ج ۲ ص ۶۶۵ - ۶۱ سندرې - لسمه برخه.

^۲ د ويدا ص ۶۶۵، ج ۲، فټ نوټ.

^۳ ريگويدیک کلچر، ص ۳۵۶.

^۴ کمبرج هستري آف انديا، ج ۱ ص ۸۷.

^۵ حيات افغاني ص ۲۵۸.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

کاکړگني^۱ بریسیایا کټ مټ اوس هم سته بریخ Barech ئې بولي، چه د قندهار په ښوراوک کي اوسي او د هیواد په جنوبي خنډو کي تر هلمنده او سیستانه پراته دي، په دوي کي د فتح خان بریخ کسې تر اوسه مشهورې دي^۲ او په هند کي هم د پنجاب ویرچ Variach قبیله دغه بریخ ته رسي او د جنوبي هند بهرایچ ښار هم له دغه نامه سره اړه لري.

دغسي هم د ویدا پاراواتا چه بطليموس د ارغنداو پارویتی قبیله بللې ده، تر اوسه هم پ ه الکوزو کي پروت Parut نومي پښه شته^۳ ځکه چه الکوزو هم د اراکوزي خلق دي نو پروت هم هغه پاراواتا قبیله ته نژدي دي. په دي کړښو کي زما مقصد د پښتنو د تاریخ بیانول ندي، بلکه تش دا خبره څرگندوم، چه د پښتون نوم او مدنیت د ویدا همزولي دي، او بیله دې نومه د پښتنو د ډیرو قبیلو نومونه هم په ویدا کي راغلي دي.

پښتون په اوستا کي (پښتون، بخدي)

تر ویدا وروسته زموږ د هیواد یو مهم تاریخي سند د اوستا کتاب دي، چه د ۱۰۰۰ ق.م په شا و خوا کي نیټه دي دا کتاب هم د بخدي، بلخ په ورشوگانو کي کښلي شوي دي، او زموږ د هیواد تاریخي وثیقه ده، په دې کتاب کي صراحتاً د پښتون یا پکټ نوم ندي راغلي، خو موږ دا ویلاي سو، چه دغه کتاب هم د دې اولس له نومه خالي ندي، په دې ډول:

دمخه مو وویل: چه آریا د توکم مرکزي هیواد بخدي، باختر، بلخ دي لکه چه ښکاره ده. د ویدا پکټ، د هیروډوټ پکټي یا پکتیس سره یو دي چه دغه نومونه بخد او بخت او بیا هم وروسته بخت او پکت او پښت سول، او د بخدي د زاړه نامه رینه تر اوسه هم په پښتون کي سته. دا نوم په وروستي ویدی ادب کي بلهکا Balhika راغلي دي، چه د ویدا په یوه برخه اتهروا ویدا Atharva Veda کي کټ مټ دغسي ضبط دي، او په پهلوي ادب کي هم بخلي، بخل، باخل، راغلي دي.^۴ په مهابهارت کي بهلیکه Bahlika کښل سویدي^۵ او پانینی Panini د سنسکریت د نامه موسس او صرفي او نحوي عالم هم تر میلاد دمخه په څلورمه پیړۍ کي په بهیکه قبیلو کي ډیر قبایل راوړي، او هغه ټول بلخیان بولي، پخپله په اوستا کي چه د آریائیانو د هیوادو شپاړس نومونه راغلي دي، څلورم ئې بخدي^۶ Bakhdi دي چه په اوستا کي بخدیم سریرام “ښکلي بلخ” هم بیا ذکر شوي دي، او لکه د

^۱ حیات ص ۱۵۴.

^۲ حیات ص ۲۴۱.

^۳ حیات ص ۱۱۸.

^۴ آریانا ص ۹۴ - ۱۱۵ - ۱۱۷.

^۵ اردو مهابهارت.

^۶ ونیدیداد - لمړی فرگرد.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

اوستا فرهنگ (ص ۱۱۰) چه لیکي د دې نامه عنصری توري (ب، ا، خ، د، ی) یا (ب، ا، خ، د، ی) دي، چه باخدي یا باختري ځني جوړیږي.

پروفیسر پرزي لوسکي J. Przyluski د دې نومو له نژدیوالي څخه دا نتیجه اخلي، چه دغه ټول نومونه د بلخ دي^۱ او جکسن Jackson وایي: د اوستا په هغه پهلوي نسخه کي چه له سمرقنده را وتلي ده، او د اتمي میلادي پیړۍ لیک دي، بخل بامیک په اتم باب کي راغلي دي، چه دغه اوسني بلخ ځيني مراد دي.^۲ اوس نو د دې نومو د اوبتلو سلسله وگورئ.

د ویدا پکھت: (پ) به (ب) اوړي، ک په (خ-ن) اوړي، (ت) په (د) اوړي، نو پکھت = بخت = پخت = بخد = پښت.

د اوستا بخدي: اصل پکھت یا بخت یا پښت و، وروسته بخدي د دوی په نامه د ښار نوم شو.

۱۵ نوم

د سنسکریت او اتهروا ویدا: بلهیکا سو. او د:

مهابهارت: بهلیکه سو. وروسته:

د پهلوي: باخل، بخل او

د لومړنۍ پاړسو: باختري، بلخ سو.

د دې ټولو رېښه هغه پکھت او پښت دي، چه وروسته د پښتون نوم ځني زیریدلي دي، او دا نوم تر اوسه هم ژوندي دي، نو هیڅ شک نه پاتیري، چه د اوستا بخدي داسي اوړي: بختي = بښدي، پښتي. چه د یونان مؤرخینو هم پکتي، پاکتي راوړي و.

پښتون او یوناني مؤرخین

لکه چه تاسي ولوستل، پښتون قوم د آریا له هغو مشهورو قبیلو څخه و، چه د ویدا او اوستا د لیکلو او غږولو په وخت کي ډیر شهرت درلود، د مدنیت خاوند و، پاچهی او اداري نظام ئې درلود، پخپل هیواد کي د نورو هموطنانو سره په اتحاد او ملگري اوسیدل.

دې قوم تر ویدي او اوستائي عصر وروسته هم تل خپل نوم او ښان وساته، او تل مورخینو په ښه نامه ستایلي دي او هیڅ وخت یو نومورکی ملت نه و، لکه چه تر دغو عصر وروسته، د یونان مشهور مؤرخ هیروډوت Herodote (۴۸۴-۴۲۵ ق، م) هم پخپله مشهوره جغرافیا کي د پښتنو ذکر کوي، دي د پښتنو هیواد د پکتیکا

^۱ تاریخ افغانستان، ج ۱ ص ۸۲-۸۳.

^۲ د زند اوستا ترجمه، ج ۱ ص ۸ - زردشت ص ۲۷۱.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

Pactyca په نامه یادوي چه د اندوس Indus (اباسین) پر دې څنډه واقع دي. او خلق ئې ډیر غښتلي او مړني دي.

د دوي کالي پوستیان دي، وطني غشي او لیندۍ او چرې لري، په دود او جال کي باختري خلقو ته ورته دي.^۱ هغه وخت چه سکائي سلاکس Scylax یوناني امیر البحر د داریوش (۵۲۱-۴۸۶ ق، م) له خوا د بحیره عرب د غاړو د کشف په کار مامور سو، نو دي د کاسپتیروس^۲ Caspatyrus له خوا د پکتیکا پر لار اندوس ته ولاړ، او په کښتۍ کي سپور سو، او بحیره عرب ته له دغي لاري په اندوس کي ورسیدي^۳ سکائي لا کس پخپله سیاحت نامه کي د پکتیکا ذکر هم کړي دي.^۴

علاوه پر دغه هیروډوت د ارمنستان په ۱۳ سترابي کي هم پکتیکا راوړي او دا د پښتنو هغه برخه ده، چه دمخه موږ در وښووله او د پارتیا څخه غربي خوا ته تللي وه، او هیروډوت ئې په ارمنیا Armenia کي نوم او بیان راوړي دي.^۵

د یونان یو بل جغرافیا لیکونکي بطلمیوس کلودیوس Ptolmey Claudius هم د پښتنو هیواد “پکتین” یاد کړي دي، دي وایي: چه پکتین د پاروپامیز و جنوب ته دي دا ځای د پکتیانو مسکن دي.^۶ بطلمیوس چه تر هیروډوت را وروسته د دوهمي میلادي پیړۍ په لومړۍ نیمه کي ژوندی دي په لوړ ډول د پښتنو هیواد رانښي او دا ځني ښکاري چه په دغه وخت هم د پښتون شهرت په مدني دنیا کي ډیر و، او دا قوام هر چا پیژاند.

د ویدا پکھت د یونان د جغرافیاوالو او تاریخ لیکونکو له خوا پکتی، پکتیس او پکتویس Paktves ضبط شوي دي او داسي معلومیري، چه دا تغیر د یوناني ژبي د لهجې او خصوصیت له پلوه دي، لکه چه د اروپا پوهان اکثراً دغه مني، پروفیسور لاسین Lassen چه د یوناني باختري پاچهانو تاریخ ئې کښلي دي لومړۍ پلا ئې د یونان پکتویس له اوسني پښتون سره تطبیق کړ. وروسته دا نظریه نورو پوهانو لکه ترومپ Trumpp او گریرسن Grierson هم ومنله. دوي د جغرافیائي موقعیت له مخي د یونان پکتویس پښتانه وبلل او دا علمي نظریه ئې ثابته

^۱ د هنري افغاني مطالعات ص ۲.

^۲ ځیني وایي دا ښار د کابل په حدودو کي و، ځیني ئې د کشمیر پر خوا بولي.

^۳ د ویلر جغرافیایي هیروډوت، ص ۱۹۸-۲۷۱ - د مکالي تاریخ هیروډوت، ج ۱ ص ۲۶۰-۳۰۸، ج ۲ ص ۱۵۷-۱۶۱- انسکلویپیدی اسلام، ج ۱ ص ۱۵۰- تاریخ باخترا راولسن ص ۳۰.

^۴ راورتي د پښتو گرامر مقدمه ص ۳۱ د ملپومني Melpomene، ج ۴ ص ۴۴ په حواله.

^۵ د هیروډوت جغرافیا ص ۲۸۱.

^۶ تاریخ افغانستان، ج ۱ ص ۹۲.

د پښتو ادبياتو تاريخ

کړه او اوس ټول مورخين د ويدا پکېت او د يوناني مورخينو پکتويس دغه پښتون ملت گڼي^۱ چه د دوي مدنيت او د نامه تاريخ ډير قديم دي او تر ۱۴۰۰ ق،م پوري رسيري.

بختي په اسلامي دوره کي

دا نوم تر اسلام وروسته هم ژوندي او مستعمل و په دې ډول: د باختر او بخدي د پښتو اوسنان پخوا مشهور وه. بارتولډ مستشرق وايي، چه سلمانا سارد آشور دوهم پاچا په ۸۴۳ ق،م يو مخروطي ستون جوړ کړي دي، او د بختي اوسنانو تصاویر پر هغه ستون تر اوسه سته دغه اوسنان به تل له باختره د پاچهانو دربارو ته د ججې او خراج په ډول وړاندي کيدل^۲ اسلامي مورخين هم بختي اوسنان ذکر کوي، چه د سيستان او کابل او بلخ څخه به تل د عربو خلفاو دربارو ته استول کيدل^۳ په اوسني پارسو او پښتو کي هم بختي اوسنان مشهور دي او د افغانستان په اسلامي تاريخو کي هم "اشترهاي بختي" ذکر شوي دي^۴ او د بلخ اوسنان ئې بختي بلل لکه چه په ۱۰۴۱ هـ د بلخ والي نذر محمد خان د شاه جهان د هند پاچا و حضور ته هدايا وليدل او محمد صالح لاهوري ئې ذکر هسي کوي: "در همان نزديکي سي و پنج راس اسپ و سه زره و ده شتر بختي نر و ماده بطريق پيشکش گذرانيد."^۵ دا اوسنان هم پښت او بخت يعني بخدي ته منسوب دي او د پښتون د کلمې ريښې هم په دغو نومو کي دي.

نتيجه

له دغو ټولو تاريخي پلټنو څخه اوس دا نتیجه اخلو چه الفاظ او کلمات او نومونه تل د زمانو د تيريدلو او تللو سره اوږي يعني ځني حروف زياتيري، او ځني کميري، ځني له منځه وزي او کوم توري چه په خوله کي مخرج سره نژدې وي يو له بله سره اوږي مثلاً د پکېت کلمه (پ،ک،ه،ت) لري.

پ به ب اوږي لکه: د پارسو شب = د پښتو شپه

د پارسو به = د پښتو په

د پارسو سبک = د پښتو سپک

ک په خ اوږي لکه: د پارسو کلاه = د پښتو خوله

د هندکو مکېه = د پښتو مخ

^۱ د بارتولډ تاريخي جغرافيا ص ۱۳۰.

^۲ د بارتولډ تاريخي جغرافيا ص ۵۰-۴۹.

^۳ په طبري او الکامل کي د عمر وليث مبحث وگوري.

^۴ تاريخ سيستان ص ۶۶.

^۵ عمل صالح يا شاه جهان نامه، ج ۱ ص ۴۹۳.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

د هندکو پکاوال = د پښتو پخول

خ په ښ اوږي لکه: د پښتو خاغلي = د پښتو ښاغلي

د پښتو ښکلي = د پښتو خکلي

د پښتو خار = د پښتو ښار

(ه) چه ملفوظه نه وي حذفيري لکه: د هندي کهر = د پښتو کور

د پښتو ستنه = د پښتو ستن

د پښتو لمنه = د پښتو لمن

د په ت اوږي لکه: د پاړسو آباد = د پښتو ابات

د عربي زياد = د پښتو زيات

دا د اوښتني اصول په آريائي ژبو کي ډير باب دي، او ډيري کلمې په هندي او پښتو او ايراني ژبو کي يو له بله سره اوښتي دي، نو (پکھت، بخدي، بخت، پخت، پښت) ټولي له يوې کورنۍ دي، او په پاي کي له دغي آريائي قديمي ريښې څخه د (پښتون) نوم جوړ شوي دي.

پښتو

اوس چه تاسي د پښتون د کلمې زړې ريښې وموندلې، او په زاړه تاريخ ئې هم پوه سواست نو به د هغو تاريخي پلټونو په سيوري کي تاسي ته دا خبره زياده سي، چه پښتون د ريگويدا تر ليک يعني تر ۱۴۰۰ ق، م لا دمخه يو مشهور او نوموړي او ننگيالي ملت و، وروسته هم په هره دوره کي مورخينو وپيژاند او ذکر ئې په قديمو او نوو تاريخي کتابو کي راغلي دي.

يو اولس چه هسي روڼ تاريخ لري، مدنيت لري، ثقافت لري، له پخوانو زمانو څخه اداري نظام او حکومت او پاچهان لري، د دې ټولو شيانو وجود او خوندي کول، په يوه قوي او ژوندۍ ژبه اړه لري، ځکه چه په ټولو تاريخي دورو کښي پښتنو دغه ټول د ژوندانه ارکان او لوازم درلود، او هم ئې ساتلي و او تر اوسه هم ورسره دي، نو بي له هيڅ شکه دوي بايد ژوندۍ او ښه ژبه هم ورسره ولري.

د دوي دغه ژبه چه ثقافي ژوندون او تاريخ ئې ور ساتلي دي پښتو ده، لکه د پښتون نوم چه د ويدا او اوستا همزولي دي، دغسي هم د پښتو نوم ډير پخواني دي، ولي چه دا ژبه د پښتون ژبه ده، چه د پښتون تاريخ دوني زوړ دي نو طبعاً د دوي د ژبي نيټه هم بويه چه ډيره پخواني وي. د پښتو نوم هم د هغه (پکھت=بخت=پښت) څخه جوړ شوي دي، په دې ډول د پښتو ژبي اساسي قاعده دا ده چه د هر اولس او قوم د نامه په پاي کي يو مجهول (واو) وراچوي او د هغه قوم ژبه په دغه نامه بولي، مثلاً په پښتو هندکي يا اندکي هندوستاني ته وايي، چه دا نوم

د پښتو ادبیاتو تاریخ

هم د یونان مورخینو اندیکه Indika ضبط کړي دي^۱ که د دغي قاعدې سره سم یو مجهول (و) په پای کې ور واچوو، ځکه چې آخر حرف علت (ی) هر وخت لویږي، نو به هندکو یا اندکو Indko ځیني جوړ شي، چې پښتانه د هندیانو ژبي ته وایي، او چې کلمه سره سپکه او تخفیف شي نو (انکو) یې هم بولي، یو شاعر وایي زه خوار پښتون یم انکو می څه زده؟ راته وئیري "مارا تمه‌ارا" دا قانون عام دي، پښتانه خپل گاونډي اقوام دیگان Digan بولي او ژبه یې په هغه قاعده دیگانو Digano بولي. دغسې هم د پارس ژبي ته پارسو Parso وایي نو که د ریگویدا د پکټ=پښت په پای کې پر دغه قاعده برابر یو مجهول (و) زیات شي، پکټو=پښتو ځني جوړه شي، چې معنا یې د پښتنو ژبه ده. ځکه چې د (پکټ=پښت) نوم زوړ دي، نو د پښتو نوم هم هغوني پخواني دي.

پښتو خو اصلاً د ژبي نوم و، وروسته دې کلمې یو بل ادبي مفهوم وموند چې په پښتو کې دغه اجتماعي مقصود هم ډیر مهم او د غور وړ دي پښتو که څه هم یوه کوچنۍ کلمه ده، مگر د مفهوم له مخې هسې ارته او پلنه شوه چې د پښتنو ټول اجتماعي نظام ئې په لمن کې ونيو او اوس پښتانه خپل ټول عنعنات، ملي اخلاق، پښتني، ښیگری، ملي دودونه او جالونه یعنې خپل ټول اجتماعي او روحي نظام د "پښتو" په نامه یادوي، د کلمې د مفهوم دا وسعت او ارتوالي دي چې پښتانه د پښتو له کلمې سره ډیره مینه لري، او پښتو د دوي د ملت څرگنده نخښه ده. که یوه پښتانه ته وویل شي، چې پښتو نلرې، دا لوي ښکښل دي، گویا د ټولو انساني صفاتو نفې ئې ځیني وکړه نو د پښتنو په حیاتي قاموس کې د پښتو لنډه ترجمه دا ده "پښتو: یعنې د ټولو ښو انساني صفاتو مجموعه، او د ښتني عنعناتو او ښو اخلاقو او ښو دودونو بنسټ."

لکه پښتو چې د ژبي له نامه څخه چې محض علم وه یو بل ملي او اجتماعي ارت مصداق موندلي دي، دغسې هم د پښتون کلمه پر خپل تش علمیت نده پاته. پښتون که د صفت په ډول وویل شي، هلته نو داسې معنا ورکوي: یو سړي چې په ټولو انساني شریفو او ښو اخلاقو متصف وي، مخصوصاً رښتین او دلاور او د عزم او کلکي ارادې خاوند ته پښتون وایي. په دې اجتماعي او اخلاقي مصداق پښتو او پښتون هسې استعمالیږي: هوتک خان پښتو کړې ده. یعنې یوه کار ته ئې عزم او کلکه اراده کړیده، او له هغه څخه نه تیریري. پر خپله پښتو ټینگ دي، یعنې پر خپله وینا او وعده ټینگ ولاړ دي، صادق الوعد دي، خواجه رزق الله چې په ۱۱۵۹ هـ د چپرهار په رود کې زوکړي دي، په دغه معنی پښتو هسې راوړي:

د بلا غشي مي خيژي له پوښتو زه خواجه رزق الله نه پریردم پښتو^۲

خپله پښتو تر سره کول: یعنې خپله وعده او اراده تر پایه رسول.

تر پښتو اوښتل: پر وعده نه دریدل، تر خپله وینا تیریدل، بې زړه توب کول، تر اخلاقي مقرراتو اوښتل.

^۱ ایران د بارتولد ص ۲۰.

^۲ پښتانه شعراء، ج ۱ ص ۳۷۶.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

پښتون کیدل: پر عزم او اراده په شجاعت او دللوري دریدل، او څرگند اعلان کول، سپیڅلي اخلاق او احساسات او ښکلي انساني عواطف درلودل. دا اجتماعي معاني او مصادیق ډیر دي، دلته د دې کتاب وظیفه نده، چه د پښتو او پښتونوالي زیاتي څیرنه وکړي، فقط په دغه یوه اشاره بسنه کوو.

پښتو او د اوسنیو پوهانو آراء

تر ډیره وخته پښتو ژبي ته د چا پام نه و، او لکه خوشحال چه ویلي و "بکره او پیغله وه" په نونسم عیسوي قرن کي چه د اروپا علماء او پوهان شرق ته را شیوه سول، نو د شرق د ژبو او علومو او زړو نڅښو په پلټنو کي دوي ژبي هم وپلټلې او زده ئې کړې، دغو پوهانو یوه نوې څانگه د علم او تحقیق په دنیا کي بیرته کړه، چه هغه استشرق Orientalism او دا ډله عملاء مستشرقین Orientalists بلل کیري، او موږ په پښتو لومړنۍ ته خاتیځ پوهنه او پوهانو ته ئې خاتیځ پوهاند وایو، چه په پارسو ئې خاورشناس بولي. دغو پوهانو یقیناً تاریخ او علم ته ښکاره خدمتونه کړي دي، دوي د مصر زاړه خطوط او د ایران ډبر لیکونه او د هند او چین زړې ژبي زده کړې، مړې ژبي چه اوس ژوندۍ ندي، او نه ویلي کیري، دوي بیرته ژوندۍ کړې، او پر دغو باندې غټ غټ کتابونه وکښل، اصول او قواعد او د خط او لیک لیاري ئې کشف کړې، په دغه پوهانو کي یوه ډله هغه خلق وه، چه دوي د اریائی مدینت د پلپني لپاره زیارونه کښل، د هند آریائی ژبي ئې زده کړې، زاړه کتابونه ئې ولوستل او پخپلو ژبو ئې ترجمه کړل، د ایران ژبي ئې وپلټلې، زړه پارسو، پهلوي ئې ولوستي، او له دې ډلي څخه یو څو تنه داسي هم دي، چه دوي پښتو ژبه زده کړه، او ډیر علمي تحقیقات ئې په دغه ژبه کي وکړل، د پښتو قواعد او گرامر ئې ضبط کړل، لغات او محاورات ئې وکښل، بدلي او اشعار ئې ټول کړل، زاړه کتابونه او آثار ئې وموندل.^۱

د موسیو برتلز روسي خاتیځ پوهاند په قول اروپا کي لومړۍ پلا گولډن شت الماني پر پښتو یو کتاب وکښ او ځیني لغات ئې پکښي را ټول کړل، دا کتاب په ۱۷۹۱ع په سینپ پترز بورگ کي طبع او خپور شو له دي څخه موږ ته څرگندیري چه یو سل او پنځوس کاله پخوا یعنی یوه نیمه پیري دمخه لا د اروپا پوهانو دې خوا ته مخه کړې وه، او په دغو وختو کي دوي د پښتو علمي او ادبي پلټني په ښه ډول کړي دي.

پروفیسور کلیپروت Kleproth لیکي: "پښتو ژبه که څه هم بعضو پوهانو له سمیتکي Semitic یعنی سامي ژبو څخه گڼلې ده مگر زه وایم چه دا ژبه سوچه له انډو ژرمانیک Indu-Germanic (هندو آرین) ژبو څخه ده، ځکه نه په الفاظو او لغاتو او نه په قواعدو او گرامر کي له سامي ژبو سره څه اړه لري."^۲ پروفیسر ډورن Dorn چه په پترزبورگ کي اوسیدي او په ۱۸۴۷ع کال ئې یو کتاب د Archestomathy of the Pashtu چاپ او خپور کړ

^۱ د دې کتاب په څلورم ټوک کي به د اروپا خاتیځ پوهانو یعنی مستشرقینو د زیار او تالیفاتو مفصل تاریخ ولیکم، دلته فقط د دوي ځني آراء راوړل کیري.

^۲ د راورتي د پښتو گرامر مقدمه، ص ۲۸.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

هسي وائي: پښتو نه په ترکیب نه په لغاتو او نه به گرامر کي له عبراني Hebrew او چالديک Chaldic سره څه مشابهت لري، بلکه دا ژبه له انډو تیوتن Indu-Teutonic ډلي څخه گڼله کیږي او پښتانه د افغانستان اصلي او پخواني اوسیدونکي دي.^۱

مورخ ادلنگ Adelung لیکي: “که څه هم زه په پښتو کي ډیر معلومات نلرم خو دا ویلای شم، چه دا ژبه ډیره اسیله او ممتازه او وتلې ژبه ده.”^۲

مستر الفینستون M.R. Elphinstone مشهور مورخ هسي لیکي: “د پښتو بنسټ او آره په آسانی سره نه معلومیږي، ځکه ډیر الفاظ چه دا ژبه ځیني جوړ شوي ده، او هم خورا ډیر افعال او ادات ئې داسي دي چه، آره او رینه ئې نده معلومه، او دا هغه الفاظ او کلمات دي، چه د ژبي اصلي اجزاء گڼل کیږي، بیا هم ځیني له دغو الفاظو څخه له زند Zend او پهلوي ژبو سره نژدیوالي لري، مثلاً پلار، مور، خور، ورور... دي تر لورو خبرو علاوه دا هم وائي چه: “په ۲۱۸ پښتو کلماتو کښي ما پلټنه وکړه، و مي کتلې، یوې هم له ساماني ژبي سره کم لږ مشابهت نه درلود، خو په دغو الفاظو کي په سلو کي پنځه تر لسو هسي کلمات وه، چه له کردي Kurdish ژبي سره یې نژدیوالي لاره، ځکه چه کردي ژبه هم له هندو ژرمن ژبو څخه ده، نو سړي ویلای شي چه پښتو هم له دغو ژبو څخه ده...”^۳

مستر راورتي H.G. Raverty چه د پښتو ژبي لوي پوهاند او پلټونکي دي، او ډیر کتابونه ئې پکښي لیکلي او خپاره کړي دي، د خپل پښتو گرامر د (کلکتې طبع ۱۸۵۶ع) په مقدمه کي مفصلاً د پښتو پر آره او سټه بحث کوي او د آریائي او سامي ژبو سره ئې د گرامر او الفاظو له پلوه پر تله کوي، وروسته دې نتیجې ته رسیږي، چه:

“د پښتو او زند او پهلوي ژبو تر منځ ډیر شباهت سته، د پښتو په پخوانو کتابو کي لکه ژند، حروف د حرکاتو پر ځای کښلي شوي دي، نو ځکه زه وایم، چه پښتو د سنسکريت او ژند سره ډیر نژدې والي او له پهلوي سره هم ټینګه اړه لري... که د پښتو ژبي د ټولو سیمو ادبیاتو ته وگورو را ښکاره کیږي چه دا ژبه په ادب کي هم ډیره بډایه ده، ډیر شعراء او مؤلفین پکښي تیر شوي دي، پر دغو علاوه ځیني ملي سندري او سپرې بدلي هم په پښتو کي شته، چه د ملي سازو سره ویلي کیږي، دا بدلي داسي له حرارته ډکي دي، چه ما ته خپلي ملي بدلي او سندري را په یادوي او ډیري مي د پښور په هستوکنه کي ټولي کړي دي.”^۴

بل اروپائي پښتو پوهاند او محقق سړي هانري والتر بلیو H.W. Belew دي، چه د ۱۸۶۷ع په شا او خوا کي د بنگال عسکري منصبدار و، دې سړي هم د پښتو گرامر کښلي او په تاریخ کي ډیر کتب لیکلي دي، دی د پښتو

^۱ راورتي ص ۲۹ – د ډورن د مقدمې په حواله.

^۲ مټریډیټس Mithridites، ج ۱، ص ۲۲۵.

^۳ د کابل پښي Account of Kabul، ج ۱، ص ۳۰۲.

^۴ د راورتي پښتو گرامر ص ۳۷-۴۸.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

ژبي بر اصالت هسي وائي: ”له ټولو خپلو پلټنو څخه په لنډ ډول دا نتیجه اخلم: چه پښتو اصلاً د سنسکريت يوه خور ده، او ځكه چه د هند او ايران تر منځ ويله كيږي، نو په پيړيو پيړيو د پارسي اثرونه پر لويديلي او ډير الفاظ ئې سره گډ شوي دي، خو سره د دغه هم دې ژبي خپل ځان او قواعد نه دي بايللي، او د فيلالوژي له اصولو سره ئې سم دغه نوي شيان، پخپل قالب كي اچولي دي او په خورا ښه ډول ئې پر خپل رنگ را اړولي دي...”^۱

بل اروپايي لوي عالم او پښتو پوهاند خمز دارمستېتر J. Darmesteter فرانسوی دي، چه د ده يو کتاب د پښتو ملي سندرې Chants Populaires des Afghan په ۱۸۸۹ع نشر سوي دي، دا محقق پخپله د پښتونخوا په غرو كي گرزیدلي، او ډير ملي اشعار ئې (د پښتونخوا هار او بهار) په نامه سره را غونډ کړي دي، دي د پښتو په خصوص كي دا نظريه لري: ”پښتو له هندي لهجو څخه نده، او نه له پارسو او پهلوي څخه پيدا شوي ده، بلکه دا ژبه د زند (اوستا) يا د يوې بلي ژبي سره چه زند ته ورته وي، ډير مشابهت لري. پښتو اشعار د سپيڅلتوب او طبعي والي له پلوه خاص امتياز لري، بدایع او نازکخيالي ئې ډيره سپيڅلي او سوچه ده... پښتانه اخبار نلري، خو د دوي اشعار ټول وقایع او روزمره پيښي څرگندوي، دا بدلي د پښتو تاريخ هم دي...”^۲

خلاصه دارمستېتر د پښتو به نسبت دا عقیده لري، چه د اوستا له پاتو برخو څخه يوه ژبه پښتو پاته ده، او دا ژبه د اوستا يوه مخصوصه څانگه بلله كيږي، او د زند سره ډيره نږدې كي لري، او اړيكي ئې ډير وړ سره ټينگ دي.^۳

د اروپا د علماو څخه ډوكتور ارنست ترومپ E. Trumpp هم ډير محقق پوهاند دي چه په ۱۸۷۳ع ئې د پښتو گرامر وکيښ. دي هم په دغه کتاب كي د پښتو پر اصل او رېښه هسي رأي ښکاره کوي: ”زه په ټينگه او ډير اعتماد دا ويلاي سم، چه پښتو اصلاً له غربي (ايراني) ژبو څخه نده، بلکه په اصلي انډو آرين Indu Aryan ډله اړه لري، خو سره د دغه هم خالصه هندي نه بلله كيږي بلکه پخوانو زمانو څخه دا ژبه زړه مستقلة ژبه ده، او په لومړۍ سر كي هم له هندي او ايراني ژبو څخه بيله شوې ده خو بيا هم له دواړو سره په خصوصياتو كي اشتراک لري، او مقتدره او برجسته ژبه ښکاري...”^۴

ډوكتور هنري V. Henry چه د ليل د کتابخانې کتابدار او پوه فرانسوي دي، هسي ليکي: ”پښتو له يوې خوا سنسکريت او په ځينو شيانو كي اوستا ته نژدې ده، مثلاً هغه لواحق suffixes چه د کلماتو په پای پوري نښلي او سنسکريت او اوستا دواړه په دغه خصوصيت كي سره نژدې دي. پښتو هم په دغه خاصيت كي دوي ته ښه ورته ده، د افعالو په گردان او فاعل او مفعول كي هم ډير شباهت زند ته لري، د کلماتو به پای كي چه سنسکريت او اوستا مخالفت سره لري، پښتو زند ته نژدې كيږي. او کله کله هم سنسکريت ته ورته وي. د دې ټولو نژديوالو او مشابهت

^۱ د بليو پښتو گرامر مقدمه ص ۱۱.

^۲ د دارمستېتر د پښتو ملي سندرې مقدمه، ص ۶۲-۶۵ او لومړي فصل.

^۳ د برون د ايراني ادب تاريخ، ج ۱ ص ۴۶.

^۴ د ترومپ پښتو گرامر.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

علت دا دي: چه دغه ژبي له يوې ريښې څخه را وتلي دي، او د آريائي ژبو تر انشعاب دمخه دوي سره يو وې. او هم دوه درې زره کاله پښتو له دغو ژبو سره گاونډۍ وه، او متوالي اړيکي ئې سره درلودل...^۱ بل له نژدو خلقلو څخه چه د پښتو پلټونکي گڼل کيږي موسيو برلز روسي معاصر مستشرق دي. دا سړي د ليننگراډ په اکاډمۍ کي د پښتو په خصوص کي داسي رأي ښکاره کوي:

”پښتو د خپل تاريخي قوت او قدرت سره يوه پخواني ژبه راغلي ده او په اوږدو اوږدو زمانو ځيني تغيرات هم ور پيښ شوي دي خو دا تحولات داسي ندي لکه پر پاړسو چه وارد شوي دي، پښتو ټوله پردي لغات په ځان کي حل کړي، او پر خپلو اصولو ئې را اړولي دي، او د ځان جزو ئې گرزولي دي، د اروپا علماو له ډيره وخته د دې ژبي قواعد، لغات، اشعار سره ټول کړي دي. ډارمستېر او فريډريک ميولر چه په پښتو کي څه پلټني کړي دي، داسي عقیده لري چه پښتو د زند يا له يوې بلي ژبي سره لکه زند ډير مشابهت لري، ميولر دا خبره پر علاوه کوي چه د پښتو قرابت له زند سره هسي دي لکه د اوسني پاړسو خپلوي چه د پخوانۍ هخامنشي پارسي سره ده، ارنسټ ترومپ وايي چه پښتو د آرياي ژبي يوه مستقلة څانگه، او د هندي او ايرانيو څانگو تر منځ منځگړې ده، د ترومپ دا نظريه پروفيسور فون سپيگل Von Spiegel او دکتور هارنل Hoernle هم په ټيمگه مني، گريسون Grierson او پال تيلېسکوي ئې هم تائيد کوي... که څه هم د علماو په رايو کي ځيني کوچني اختلافات ليدل کيږي خو بيا هم ټول متفق دي، چه پښتو يوه زړه او قديمه ژبه ده، او هندي او ايرانيو څانگو سره د خور نسبت لري...“^۲

ميجر لوريمر Lorimer د پښتو پر صرف او نحو يو مشهور کتاب کښلي، او په ۱۹۱۵ع په اکسفورډ کي چاپ شوي دي، دی د دې کتاب په پاڼي کي پر پښتو هسي رأي ښکاره کوي: ”پښتو که څه هم تر اوسه نه ده روزلي شوې خو ښه ښه صفات لري، که څه هم تر اوسه ډيره ارته ژبه نه بلله کيږي، خو د خيالاتو د ښکاره کولو لپاره ډير قوت لري، الفاظ ئې مؤثر او کلک او څرگند دي، دا يوه ژوندي ژبه ده، ځانله خپلواکي او مهم د امتياز خاصيتونه لري، چه له هندي او نورو ژبو څخه ئې په دغه خاصيتو سره بيلولاي شو، که څه هم د پاړسو په توگه نازکخيالي او استعارات په دې ژبه کي لږ دي خو پښتو د نرتوب قوه لري، او نسبت نورو ژبو ته پښتو په خارجي انقلابو او جگړو کي لږ خساره ليدلي ده، په تلفظ کي ئې قوت پروت دي، دا خبره هغه وخت په ښه ډول سړي ته معلوميري، چه د يوه پښتانه سره خبري وکړې، يا د دوي ادبيات او کيسې مطالعه کړې...“^۳

^۱ د هنري افغاني مطالعات ص ۵-۱۰.

^۲ د ليننگراډ د اکاډمۍ د لسانياتو سلسله، ج. ۴.

^۳ پښتو او د پښتو گرامر او قواعد د لوريمر تأليف.

د پښتو ادبياتو تاريخ

وروستني ډير محقق ژب پوهاند سر جي، اي، گريسن G.A.Grierson د فلسفي او ادب ډوكتور دي، چه لنگويستېک سروبي آف انډيا Linguistic Survey of India ئې په اوه جلدو کي ليکي ده، او د دې کتاب لسم ټوک د پښتو بحث لري، د ده آراء د پښتو په خصوص کي په لنډه ډول لاندې راوړو:

آريائي اقوام د خيوا، خوکند او بدخشان تر منځ پخپله اصلي مخکې اوسيدل، له هغه ځايه يوه ډله تر هندوکش را واوښتل، د کابل له درو څخه هند ته تير شول، او بله ډله هم د ايران پر خوا ور شيوه شوه، د دغو دوو ډلو ژبو ته هندو آرين يا هندو ايرانين Indu Aryans ژبي وايو، له قديمي زمانې څخه دا آرياناڼ پر ډيرو قبيلو ويشل شوي وه، مثلاً د داريوش Darius (۵۲۲-۴۸۴ ق.م) په ډبر ليک کي دوولس قبيلې ذکر شوي دي.

او هري دغي قبيلې ځانته ژبه درلوده، خو دوني ښکاري چه د دغه ډبر ليک زاره پارسو Old Persian چه په پارس کي ويل کيدله او د شرق ژبه يعني اوستا Avesta سره بيلي دي اوستا اصلاً شرقي ژبه وه، او ډيرو پوهانو د باختر Bactria ژبه بللي ده، نو موږ ځيني آريائي ژبي د پارسو له نسله گڼو او پرسک Persic ئې بولو، او بله ډله نا پارسو non-Persic گڼو. ايراني او هندو ژبي دواړه له يوې ريښې څخه، او سره نژدې دي، خو وروسته يو له بله سره بيليري، که د اوستا ډير پخواني اجزاء د ويدا د سنسکريت سره پر تله شي، دا مقصد ښه ځني څرگنديږي، خو هر ځوني چه وختونه ډير پر تير شول، دا دواړي ژبي ډيري سره ليري شوې، دلته د هندوکش په جنوب او د هند د شمال غربي سرحدو پر خوا ځني ژبي لکه ډارډي Dardic او پيساچا Pisacha پر خپل زاره حال پاته دي، او دا ژبي تر هندي او ايراني ویش دمخه ځيني آريائي ذخاير لري له هغو ژبو څخه چه موږ ئې ناپارسو non-Persic بولو، او د ميډي Medic ژبي اطلاق هم پر کيداي شي د پامير ژبي دي، لکه غلچې Ghalchah او بدخشي Badakshi دغسي هم اورمري Ormuri او بلوخي Baluchi. له دغو ژبو څخه پښتو هم د افغانستان د يوې مهمې برخي او ډيرو گاونډيو قبيلو ژبه ده، او تر څلويښتو مليونو پوري په دې ژبه خبري کوي.

د دې ژبي نوم پښتو دي، چه د افغان ملت ژبه گڼله کيږي، مگر د افغان نوم ايرانيانو پر دوي ايښي دي اصلاً دوي هغه پکته Pakthas قوم دي، چه په ريگويدا کي نوم راغلي او وروسته هيردوت د پکتويس Paktves په نامه ذکر کړي دي.

اما د افغان نوم هم په پخوانو آثارو کي رېښه لري، مثلاً د هند په پورانا Puranas کتاب کي چه اسوکا Asvakas راغلي دي، يا سترابون Strabon يوناني مورخ چه په لومړي ميلادي پيړي کي اوټکنوای Aotaknovi ذکر کړي دي، دا هغه اوگانا Avagana يا آوگانا Aavagana دي، چه د هندوستان مشهور منجم ورا هميهير Varahamihira په شپږمه ميلادي پيړۍ کي ذکر کړي دي، په هر صورت خو د دوي اصلي نوم پښتون او د ژبي نوم ئې پښتو ده. دا ژبه لکه پخوا چه خلقو په عبراني Hebrew پوري نښلوله، اوس سوچه آريائي ژبه ثابته شوه او لکه د پامير غلچې Ghalchah او بلوخي ژبې چه د آريائي ژبو به نا پارسو non-Persic او شرقي کورني يعني زند Zend پوري اړه لري، دغسي هم پښتو اساساً له دغي کورنۍ څخه ده، پروفيسور ميولر F.R.Muller لومړي سپړي دي چه په ۱۸۶۲ع ئې پخپل کتاب Veberdies Pracheoer Afghanen کي دا رأي ښکاره کړه، چه پښتو

د پښتو ادبیاتو تاریخ

د آریائی ژبو په شرقي ډله اړه لري، دوکتور ترومپ پخپل پښتو گرامر کې په ۱۸۷۳ع په خورا قوي ډول ذکر کوي، چه غربي (ایراني) ژبه نده، بلکه په هندي آریائی ژبو کې داخله ده، دا نظریه دمخه پروفیسور وان سپیگل پخپل کتاب Eranische Alterthumskunde کې هم تائید کړې وه، او هم دوکتور هورنل Hoernle پخپل کتاب د گاوډي ژبو گرامر Grammar of the Gaudi Language کې هم دغه نظریه مني، خو لومړۍ پلا چارمستېر د هند د فیلاولژیک وفد په راپورت کې په ښه ډول وڅیړله (۱۸۸۷ع) او په بل کتاب (د پښتو ملي سندري) کې وویل^۱ چه پښتو په زند یا په بله داسي ژبه اړه لري، چه هغه هم زند ته ورته وي.^۲ دا وه د گریسن نظریات چه د ده د کتاب لمړیو مخو څخه مو لنډ کړه، تر دې وروسته دي د پښتو ادب پر تاریخ لنډ نظر کوي، او بیا نو مفصلاً د پښتو گرامر او لغات او لهجې د نمونو سره ضبط کوي، چه دلته زیاتي تر دې زموږ له بحثه سره اړه نلري.

د دغو افکارو نتیجه او د پښتو اصل

په لوړو کړښو کې موږ د اروپا د پوهانو د افکارو یوه لنډه نمونه تاسي ته د پښتو په خصوص کې وړاندې کړه، له دغو نظریاتو څخه موږ کولای سو، چه یوه علمي نتیجه په لاندې ډول واخلو، او هغه څه چه مو دمخه د پښتو ژبي د تاریخي اصالت په خصوص کې ولیکل ښه پسې تائید کړو.

د اوسنیو پوهانو له علمي پلټنو څخه خو لومړي دا مسئله ښه ښکاره شوه، چه پښتو یوه آریائی ژبه ده، له سامي او عبري ژبو سره کومه اړه نلري، په آریائی ژبو کې هم پښتو د میولر او چارمستېر په قول له زند یا زند غندي له بلي ژبي څخه را وتلې ده، مگر تر دغو ټولو د ډوکتور ترومپ نظریه حقیقت ته نژدې ده چه پښتو د ایراني او هندي آریائی ژبو تر منځ د اتصال حلقه ده^۳ او په تاریخي دلایلو باید دا ومنو، چه پښتو ژبه له اصلي باختري ژبي یا آریک څخه مستقلاً را وتلې، او مستقیماً د زند او سنسکریت خور ده. په راتلونکو مخو او څیړنو کې به تاسي د دې تاریخي حقیقت دلایل او براهین مفصلاً ولولي، او دا خبره به د یوه تاریخي مستند حقیقت په ډول درته څرگنده سي.

پښتو ولي سامي یا عبري ژبه بللې شوې ده؟

ځینو مورخینو او لیکوالو پښتو له سامي او عبري څانگو څخه گڼلې ده، د دې خبرې علت هم دا دي چه د اسلام د مقدس دین سره یو ځای زموږ هیواد ته عربي ژبه راغله، د دې سامي ژبي کلمات او لغات د دیانت په اثر په پښتو گډ شول، نو هر چا چه په پښتو کې عربي مفغن کلمات لیدلي دي، حکم ئې کړي دي، چه دا ژبه له سامي

^۱ د دې نظریې شرح دمخه تیره شوه.

^۲ د هند د ژبو راپور، ج ۱۰ ص ۱۳-۱.

^۳ د هنري افغاني مطالعات، ص ۵.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

کورنۍ څخه ده، مگر دا خلط او گډون عارضي دي، او د اسلام له مقدس دين سره د عربو تسلط راوړي دي. که نه وي تاسي به ئې په نورو جلدو کي ووينئ، چه د اسلام په ابتداء کي پر دې ژبه د عربي اثر لږ ؤ، او کورټ د هغي ژبي کلمات او لغات نه وه په راگلې شوي، د پښتو د اسلامي لومړۍ دورې ادبي آثارو او سندرو ته چه گورو، سوچه او لغړ پښتو دي.

يو بل علت هم ښائي چه دې خبرې ته وي، او هغه دا دي چه عربي او يهودي توکم له پخوانو زمانو څخه د آمو پر غاړو او زموږ د وطن په ښارو کي خپور شوي و، مسټر فرلانگ په ۱۸۹۷ع کي ليکي: چه د سیريا يوه پاچا د يهودو ډير اقوام له بيت المقدسه د خراسان خوا ته وشړل، دا يهود په ۶۳۰ ق، م په باختر او د هري رود پر خواو هستيدل، دوي وايي، چه هرات په تورات کي د هارا په نامه راغلي دي.^۱

دا نظريه چه آريائي مدنيت له سامي ثقافت سره په ويدي زمانو کي هم ارتباط درلود، د پوهانو له خوا هم څه نه څه څرگنده شوې ده، مثلاً ډوکتور بریدل کيت D.R. Berriedalekeith د ايډنبرگ يونيورستي د سنسکريت پروفیسور هسي ليکي: ”لږ لږ اشارات موجود دي، چه ويدي خلقو له سامي بابليانو Babylon Semitic سره هم اړيکي او روابط درلوده، د ريگويدا په يوه عبارت کي چه بينکاناتا Benkanata راغلي دي، او هندي Bikander ئې ريښه ده، د ځينو بابلي الفاظو سره ورته دي، دغسي هم بريبو Bribu نوم چه د هند په اصطلاح مشهور ښندونکي دي، مسټر ويبر Weber له بابلي سره نښلولي دي.^۲

دغسي هم د منا mana کلمه په ريگويدا کي راغلې، او هر ځاي د طلائي golden صفت هم ور سره دي، په ټينگه د يوناني mina سره نښلي، چه يونان هم له فنيقيانو Phoenicians څخه اخيستې ده^۳ دغسي هم پرسو Paracu چه د تيشې او تبر په معنا ده سامي اصله گڼل شوې ده، خو دا ټوله يقيني ندي، اما سره د دغه هم سړي ويلاي شي، چه سامي لوي مدنيت د آريائي خلقو سره نژدې اړيکي درلوده، که څه هم په ريگويدا کي ظاهراً نا آريائي non-Aryan عناصر نه ښکاري، خو بيا هم ځيني کوچنۍ ډلي سته، چه د دوي د مدنيت اوضاع له سامي مدنيت سره نژدې کيږي.^۴

دغسي هم په وروستيو وختو کي نکشيترا nakshatras يعني قمري بروج او منازل په ټينگه له سامي مدنيت څخه اخستل شوي دي، ځکه چه په ريگويدا کي هيڅ ذکر نشته، فقط په وروستيو برخو کي د دغو يادونه شوې ده، نو له دغو اشاراتو څخه سړي د سامي او آريائي مدنيت روابط په پخوانو زمانو کي منلای سي.^۵

^۱ د فرلانگ ساينس آف ريليجن، ص ۳۹.

^۲ د ويبر هندي پوهني، ج ۱۷ ص ۱۹۸.

^۳ د زمر Zimmer کتاب Altindischelben، ص ۵۱-۵۰ او د ويبر هندي پوهني، ج ۱۷ ص ۲۰۲.

^۴ د اولډنبرگ د ويدا مذهب، ص ۱۹۴ - د بلو مفيد د ويدا مذهب، ص ۱۳۳.

^۵ کيمبرج هستري آف انډيا، ج ۱ ص ۸۸.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

عربو مورخینو هم له خورا پخوانۍ زمانې څخه د بني اسرائيلو خروج د خراسان پر خواو ذکر کړي، او دا ئې راوړي دي چه د يهودو ځیني ډلي پر دې خواو آبادي وې^۱ که موږ د جغرافيا پخواني کتب وپلټو، هم داسي ښکاري، چه د اسلام په لومړۍ دوره کي په بلخ او هرات او نورو ښارو کي ځیني يهود اوسیدل، مثلاً حدود العالم د ۳۷۲ هـ تالیف د گوزگانان مرکز او پایتخت "جهودان" بولي او وایي چه په گوزگانان (د اوسني میمنۍ په حدودو) کي د عربو ځیني ډلي هم اوسیدلې چه پونده وه، او د خراسان تر نورو عربو دوي سره پاشلي پراته وه.^۲ له دغو تاریخي دلایلو څخه دا ویلای سو چه د امو په جنوبي ورشوگانو او د گوزگانان او خراسان په حدودو کي د اسلام تر وختو پوري لا هم يهود او عرب يعني سامي خلق موجود وه، دا خو طبیعي خبره ده، چه د دوو قومو گډون او نژدیوالي د دوي پر ژبو او اخلاقو یو له بله اثر سره کوي، نو ښائي چه هم د دغه اثر نتیجه وي، چه په پښتو ځیني عبري یا عربي لغات گډ شوي وي، او له دغه کیفیته څخه ځیني خلق پدې فکر کي لویدلې وي، چه پښتو هم عبري یا عربي ته ورته يعني سامي ژبه ده.

مگر وروسته چه د اروپا محقق پوهان راغلل، دا ژبه او د دې قواعد او اصول ئې په علمي معیار وکتل، نو دوي په ښکاره د پښتو د سامي توب نظریه افسانه وگڼله، او د پښتو تعلق ئې له بني اسرائيلو سره خورا لیري وباله^۳ او موږ دا خبره په تیرو مخو کي د پوهانو د اقوالو به ترڅ کي تاسي ته په ښه توگه څرگنده کړه.

د اوسني تاریخ اساس پر مشاهداتو او څرگندو دلایلو ایښول کيږي، او سړي نسي کولای چه په تشو اقوالو په تاریخي پلټنو کي د ځان ویسا وکړي، البته که روایات او عنعنات د مشاهداتو سره مرستي سي، نو هغه تاریخي خبره خورا ټینگه وي. په اوسنیو علمي اساسو کي چه د تاریخ لپاره خورا اهمیت لري، د ژبو مقایسه او پر تله کول دي، د کومو قومو ژبي چه سره ورته وي، سړي حکم کولای شي، چه دوي هم سره خپل او سره نژدې دي.

لکه چه تاسي دمخه ولوستل، پښتو ډیره آریائي ژبو او زند او سنسکریت ته ورته ده، له آریائي ژبو سره عصري او اساسي گډون او اشتراک لري، سامي ژبو ته نه د قواعدو، نه د لغاتو او محاورو له خوا ورته ده، نو ځکه پوهان د پښتو د سامي توب نظریه نه ده منلې.

محمد عبدالسلام خان له اوسنیو لیکوالو څخه دي، چه د پښتو د سامي توب د فکر ملگري ښکاري، ده پخپل یوه کتاب کي ځیني کلمات سره ټول کړي دي^۴ چه له عبراني سره ئې ورته گڼي، مگر که موږ په غور او خیر وگورو کټ مټ هغه کلمات په اوستا او سنسکریت کي هم سته، نو که موږ دا خبره ومنو، چه د عبري ژبي ځیني کلمات له

^۱ معجم البلدان، ص ۳۹۱ - ابوالفدا، ج ۱ ص ۷۱.

^۲ حدود العالم، ص ۶۰-۶۱.

^۳ گزیتیر افغانستان، ص ۲۳ د ۱۹۰۹ ع طبع.

^۴ نسب نامه افغانه، ص ۷۰.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

آریائی پخوانو ژبو سره ورته وي، باید چه آریائی ژبي هم له سامي کورنۍ څخه وگڼو، حال دا چه دا خبره د علم او تحقیق له مقیاسه ډیره لیري ده د مثال په ډول دا کلمات دی د دلیل په توگه راوړي:

غر، غور

په پښتو کوه ته وائي، په عبراني ژبه (گور) غر، او جمع ئې گورم دي، دی وائي، چه غور هم عبري نوم دي، ابوالفدا په لومړۍ ټوک ص ۵۷ او ابن بطوطه سیاح د خپلي سفر نامې په لومړۍ جلد کي دا نوم د شام لپاره ذکر کړي دي^۱ مگر اوسني اروپائي محققین وائي چه دا دواړي کلمې پخواني آریائي دي، د اوستا به هوم یشت برخه کي گیري د غره په معنا راغلي^۲ او هم په خورده اوستا کي کټ مټ په دغه معنا دي^۳ په سنسکریت کي هم گیر او گيري giri د غره معنا لري.^۴

د غره کلمه په پښتو نومو کي خورا ډیر اثر لري، غلجي (غلزي) هم غرزي و، غور، غرچه، غرج، غلج، خلج، ټول له دغي رېښې څخه دي، چه په منځوۍ آسیا کي د آریائي قبیلو او ځایو نومونه دي، لکه چه روسي معروف مستشرق باټولد دې خبري ته تفصیل ورکوي.^۵ بل مستشرق، توماسچک Tomaschek وایي، چه گر gar په پخوانۍ باختري ژبه د غره په معنا و او غرچه هم کوهستانی او غرنی ته وایي.^۶ دا خبره د عربو جغرافیا لیکونکو هم ذکر کړیده، یاقوت حموي د البشاري په حواله لیکي، چه د غرجستان (اوسني شبرغان، تالقان، دولت آباد تر مرو او مرغاب پوري) نوم له غرج څخه جوړ سوي دي چه د غره معنا لري.^۷ منهاج سراج جوزجاني چه زموږ د وطن معروف مورخ دي، هم دا نوم غرستان لیکي.^۸

ښه اوس نو سړي ویلاي سي چه غر، غرچه، غلجي، ټول آریائي دي، که په عبري ژبه کي (گور) وي، وي دي، هر شي خپل نژدې اصل ته رجع کړي، نه لیري ته.

^۱ نسب نامه افاعنه، ص ۷۰.

^۲ فرهنگ اوستا، ص ۲۷۲- اوستا لومړي ټوک لسم یسنا.

^۳ خورده اوستا د بمبئي طبع، ص ۴۹۷.

^۴ هندي او انگلیسي قاموس، ص ۶۱۱.

^۵ د بارتولد تاریخي جغرافیا، ص ۸۸.

^۶ د پامیر ژبي.

^۷ معجم البلدان، ج ۶ ص ۲۷۷.

^۸ د طبقات ناصري قلمي نسخه، ص ۲۱۶.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

بل ځای دي لیکي: چه د پښتو نوم له عبري پښت او پاشت څخه جوړ شوي دي چه متفرق کول او پاشل معنا لري^۱ حال دا چه پکېت په دغه نامه او هم دلي په دغو مخکو کي ریگویدا او یوناني مورخینو ټولو ذکر کړي دي، نو سړي نشي کولایل چه دغه خپل او نژدې نوم پریږدي، او له سامي مخکو څخه یاشت را واخلي، او پښتو ځیني جوړه کړي.

دي بیا وایي: چه شلح پتيري ډوډي ته وایي، او عبري کلمه ده. په پښتو (ویشله) ځني جوړه سوي ده^۲ حال دا چه اوسنی علم د فیلالوژي پر اصولو د کلماتو د اوبستلو او تحول ټول اصول ضبط کړي دي، خو دا چه له شلح څخه ویشله جوړه شي هیڅ فیلالوژي هسي قاعده نده راوړې، بلکه دا اصلاً ویشلې ده. په قندهار کي تر اوسه هم دغسي وایي، له پښتو مصدر ویشل (تقسیم کردن- حصه حصه کردن) څخه دا نوم جوړ سوي دي، دا ډوډۍ د دفعي احتیاج لپاره ژر ژر پخیري او ویشله کیږي. یو خو هغه ډوډۍ وي، چه اوږه واغږي، یو ساعت دو ساعته ئې کښیږدي، بیا ئې نو پخوي، دا ډیر وخت غواړي. کله چه ډوډۍ ته دستي ضرورت وي نو اوږه خیشه کړي، تبخي تود کړي ژر ئې پر واچوي، چه ژر پخه سي، او د ورو خلقو په منځ کي وویشله سي، دې ته نو ویشلې وائي، کلمه هم پخپله پښتو او د پښتو پر قواعدو برابره له ویشل مصدر څخه را وتلې ده، د عبراني شلح ډیره لري ده. دا یو څو کلمې دلته د مثال په ډول ذکر شوې او سړي دا ځني فهمولای شي، چه د پښتو لغاتو او کلماتو نښلول، په سامي ژبو پوري کوم علمي اساس نه لري او فقط دا فکر د بني اسرائیلو او سامي کهولو له نژدي هستوگي او گاونډي توبه څخه پښتو ته پیدا شوي دي.

یوه ضروري یادونه

دلته باید دا خبره هم په لنډ ډول ذکر سي، چه له پخوا زمانو څخه د هند له خوا د اقوامو روابط له سامي اقوامو سره جاري وه، د سند به اوسني علاقه کي د موهنجودایرو کشفیات دا ښیي، چه شیر زرو کاله دمخه یو مشترک مدنیت د دې ځایه تر بابل او آثوره موجود و، وروسته چه آریایي اقوام پر هند مسلط شوه نو د دوي تجارتی او د تگ راتگ روابط هم طبیعي دي. په دې تعامل او ارتباط کي ضرور ژبي هم یو پر بل باندي اثر کوي، لغات او کلمات ئې هم یو له بله سره اخیستل کیږي، او سره گډیږي. مثلاً مور ډیر سوچه او لغر آریایي د سنسکریت لغات وینو، چه په عربي ژبه کي هم کټ مټ سته، او دا لیري نه ده، چه دغه لغات په تجارتی او اجتماعي تعامل کي له هنده عربو ته تللي دي، یا ځني لغات له عربي څخه هند ته راغلي وي. د مثال په توگه د اپت apat پښتو کلمه وگوري، عربي ئې آفت جمع آفات مستعمله ژوندۍ کلمه ده، چه په سنسکریت کي هم عیناً

^۱ نسب نامه، ص ۷۰.

^۲ نسب نامه، ص ۷۰.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

apat یا اپتي apati د فاجعې، بد بختي، پریشاني او خفت او رسواتوب په معني ده^۱ په پښتو کي هم دا کلمه په دغو معناؤ کټ مټ ژوندۍ ده، لکه پدې لنډيو کي:

لکه شين کښت ژليو زمول کړم را باندي راغله له آسمانه اپتونه
د ویر اپت را باندي راغي په بيلتانه کي د زړه ويني تويومه

ځکه چه سنسکريت ژبه پښتو ته خورا نژدې ده نو دلته مور دا ويلاي سو، چه اپت هم آريائي کلمه ده، پښتو او سنسکريت له عربي څخه نده اخيستي. دا يوه کلمه ما د مثال په توگه راوړه، که نو داسي کلمات ډيري دي، او تر اوسه هم په پښتو کي مستعمل دي.

نو که داسي کلمات ومومو چه اوس هم په پښتو کي وي، هم په عربي کي او په نورو آريائي ژبو لکه سنسکريت او زند کي هم وي، دلته نو مور په ټينگه ويلاي سو، چه هغه کلمې آريائي دي او له سامي ژبو څخه ندي راغلي، بلکه ښايي چه له آريائي ژبو څخه سامي ژبو ته نقل شوي وي، او دا خبره دليل هم نه گرزي، دې ته چه مور دي پښتو له سامي کهوله وبولو.

پښتو ولي هندي يا ايراني گڼلې شوې ده؟

تاسي دمخه ولوستل چه ځني پوهان دې ته هم تللي دي، چه پښتو د آريائي ژبو له هندي کهوله، يا د ايراني کورنۍ څخه ده، د دې راي علت هم هغه دي، لکه د سامي توب طرفدارانو چه ويلي دي دوي ليدلي دي، چه د پښتو ډير گرامري خاصيتونه او لغات د هندي او ايراني ژبو سره ورته دي، نو ځينو ايراني بللې، او نورو بيا هندي گڼلې ده. مگر مور دلته د خپلو تيرو ليکونو په رڼا کي په ټينگه وايو:

لکه ډيرو پوهانو چه هم دا خبره منلې ده، پښتو نه هندي ده او نه ايراني. بلکه له اصلي آريائي ژبي څخه مستقلاً او مستقيماً زيږيدلي ده، او لکه د اروپا اوسني پوهان چه وائي: د هندي او ايراني ژبو د اتصال حلقه هم ده. د کتاب په راتلونکو برخو کي چه پښتو د ويدا او اوستا سره پر تله سي دا خبره به په ښه ډول څرگنده سي.

^۱ هندي او انگليسي قاموس، فرهنگ نظام، ج ۱ ص ۹۳.

دریمه برخه

پښتو او د ویدا ژبه (سنسکريت)

د ویدا ژبه - سنسکريت - ویدا او د سنسکريت نور مشهور کتب - د ویدي ژبي او سنسکريت ژوندي کلمات په پښتو کي - د مقایسي اصول - ویدا - ریگ او ریشي - سمهیتا - سروتي - سمرتي - سیند - سوما - چهند - اشلوک - د سنسکريت نوم - دسیو - خلور ډلي - برهمن - کشتري - ویسیا - سودر - ورنه - من - ستهان - نمزدک - مزدا - ویا - کرن - منو - دتاله من - پیسې - کر - اجتماعي تشکیلات - پتي - کولا - گرامه - ویسه - پور - سميتي - ناچ - سامانه - ارباب انواع - ډیوس - پریتھی وي او نور ...

پښتو او د ویدا ژبه

یا پښتو او سنسکریت

لومړۍ برخه

تاسي ته دمخه د ژبو د نوي او علمي ویش پر اساس دا خبره ښکاره شوه چې پښتو او سنسکریت نژدې اړیکي او روابط سره لري، بلکه د اوستا او سنسکریت تر منځ دغه ژبه د اتصال کړۍ هم ده، له هغه وخته چې د دنیا ژبي د مقایسوي فیلولوژي comparative philology پر علمي اساس تر پلټنې او تحقیق لاندې راغلي دي نو په دغه خوا کې خورا نوي او ښه معلومات هم د بشر په لاس کښیوتلي دي - ټولي آریایي ژبي که په اروپا کې دي، که په ایشیا کې، که په شرق کې دي که په غرب کې، پر دغه علمي اساس هسې سره نښتي او نژدې ثابتې شوي دي چې پوهانو ټول له یوې رینې او یوې آري څخه بللي دي.^۱

د پښتو اړیکي او روابط هم له سنسکریت او اوستا سره د دغې علمي پلټنې پر اساس ښه څرگندیږي، او زه د کتاب په دغو برخو کې کوشش کوم چې په پر تله نیز (مقایسوي) ډول، مفصلاً د پښتو ژبي قواعد او گرامر او لغات او اصوات له سنسکریت سره مقابله کړم، تر دې څیرني وروسته به دا تاسې ته زیاده شي چې په رښتیا هم پښتو د سنسکریت سره د خورتوب روابط لري او دا دوې آریایي ژبي سره خوندي دي.

د دې مقصد لپاره چې تاسې د پښتو او سنسکریت مقایسوي اوضاع ښه وپېژني دا دواړې ژبي چې د تاریخ او بنسټ له پلوه سره نښتي دي په ښه ډول مطالعه کړای سي نو بویه چې تر هر څه دمخه تاسې یو وار پخپله سنسکریت ژبه هم ښه وپېژي او د دغې ژبي تاریخ او پخواني ادبي آثار او کتب ښه درته معلوم وي، دا دي چې لومړۍ زه دلته په دې خصوص کې څه معلومات درکوم. وروسته نو اصلي مقصد ته ځم.

د ویدا ژبه

د آریایي اصلي ژبي تفصیلات مو څه نه څه دمخه لوستلي دي هلته مو وویل چې له ۲۵۰۰ ق، م تر ۱۵۰۰ ق، م پورې دغه ژبه د آمو پر غاړو موجوده وه وروسته له دغې ژبي څخه ځني ځانگي بيلي شوي دي چې دمخه مو د هندي او ایراني ځانگو په نامه در وښولې او د ویدا د کتاب پخوانۍ برخې چې تر اوسه پاته دي د دغې اصلي آریایي ژبي تحولات او اوښتني مور ته را ښيي.

^۱ د لاکمیا کتاب په ویدا کې شمالي هیوادونه، ۳۱ ص ۳۰۱ The Arctic Home in Vedas by Lokamanya

د پښتو ادبیاتو تاریخ

په حقیقت کې د ویدا کتاب هم اوس بشپړ او ټول د پسر په لاس کې نسته ځکه ځنې پخوانۍ برخې ورکې او له لاسه وتلې دي. اکثر پوهان چه پدغه کتاب کې د ژبې او د لسانو تحولاتو له پلوه کتنې کړي دي دوي دا عقیده لري چه د ویدا کتاب ډیرې سندري ورکې دي او دغه اوسنۍ سندري چه زموږ په لاس کې دي هم د یوه وخت ندي، دا سندري د ژبې له پلوه ډیر فرق سره لري. ځینې برخې ئې زړې او پخواني دي او ځینې برخې ئې هم نوي او زلمۍ دي، د دغه تاریخي مقصد د څرگندونې لپاره باید لږ څه شرح او تفصیل هم ولیکو.

د ویدا بخدي سندري یا زړه او ورکه برخه

ویدا د آریایي اقوامو زړې سندري او اشعار دي چه څلور برخې لري. دغو څلورو برخو ته ئې ”معلومي سندري“ وائي، مگر هغه وخت چه آریایان د هندوکش به شمال کې اوسیدل او گڼسته لا نه وه را شیوه سوي دوي ځینې نوري سندري هم درلودې چه تر دغو معلومو سندرو دمخه او پخواني وې. د معلومو سندرو خورا زړه برخه ریگویدا Rig Veda ده چه پوهانو د ریگویدا له مطالعې څخه دا خبره څرگنده کړې ده چه دا سندري په یو وخت کې ندي ویلي شوي بلکه آرتھر مکدونل وائي چه د ژبې او تخیل او سبک له پلوه دغه سندري باید په څو سوه کاله کې ویلي شوي وي.^۱

ویون دوسن مارتین هم لیکي: چه ریگویدا زاړه او نوي سرودونه لري، چه زړې سندري ئې تر نوو (۴۰۵)

پیړۍ دمخه دي.^۲

له دې څخه چه پخبله د ریگویدا معلومي سندري هم د یوه وخت او یوه ځای او یوې زمانې ندي معلومېږي چه د ویدا ژبې په هره زمانه کې تحولات لیدلي دي، او د هري زمانې ژبې ځانته بیل شکل او بیله بڼه مودلې ده، او تر ریگویدا دمخه نوري سندري هم په آریایانو کې وې. پخبله ریگویدا هم ډیر ډیر د هغو پخوانو ورکو سندرو او پخوانو شاعرانو یادونه کوي، په دې باب کې ډوټ Dutt مورخ په واضح ډول هسي لیکي: ”د ریگویدا په کتاب کې چه کوم اختلافات سته، دا ټول د هغو ورکو سندرو یادگار گڼل کېږي، او دا تغیرات چه په ویدي ژبه کې ښکاري دا را ښیي چه تر دغو سندرو دمخه هم نوري سندري وې چه هغه ورکې دي، د ریگویدا متن پخپله ”پخواني پوهان“ یادوي، او له هغه سندري ذکر کوي چه پخوا ویلي شوي وې.^۳

له دغو ټولو څخه ښکاري چه آریایانو د هندوکش په شمال او بخدي کې ځینې سندري درلودې چه اوس ورکې دي، دا سندري کټ مټ لکه پښتو ادبیات شفاهي وې، یعنی لکه د پښتو بدلي د خلقو په یاد وې او یوه له بل څخه زده کولې په دې ډول پښت پر پښت نورو ته نقل کیدې او دغه سندري ”د آریایانو ورکې بدلي“ بولي.

^۱ د سنسکریټ د ادبیاتو تاریخ، ص ۴۵.

^۲ د هند د شمال غرب جغرافیا ۹.

^۳ د ډوټ کتاب د ایریانیزیشن آف انډیا، ص ۵۵ The Aryanisation of India.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

وروسته چه آریائي اقوام د هندوکش جنوبي ورشوگانو ته را شیوه سول نو دوي د سپین غره، ارغنداو، کنړ او سوات په غرو او درو کي ځيني سندري درلودې او بیا چه تر اباسین (انډوس) پوري وتل، د پنجاب په ورشوگانو کي دغه بدلي پسې بشپړي کړې چه د ویدا کتاب هم دغه بدلي دي او اوس ئې سمهیتا Samhita یعنی مجموعه بولي او پر څلورو برخو ویشلي کيږي.^۱

مقصد دا دي: چه تر ریځویدا دمخه هم زموږ په هیواد کي آریائي بدلي وې چه د هغو ژبه به هم غالباً هغه آریائي اصله او پخوانۍ ژبه وه، مگر دې ژبي تحول وموند، او ویدی ژبه ځني جوړه شوه، چه د ویدا د کتاب څلور برخي په دغه ژبه دي ځکه چه په ویدا کي موږ د وطن د غرو او رودو نومونه راځي، نو دا ښکاري چه د پخوانو او ورکو بدلو ژبه هم دلې ویله کیده او د معلومو سندرو ژبه یعنی “ویدی ژبه” هم دلې زموږ په هیواد کي د هندوکش جنوب ته پیدا شویده.

د معلومو سندرو ژبه یا ویدی ژبه

د ویدی ژبي ادبي آثار اوس سته او د پوهانو مفصلي پلټني پکښي شوي دي، موسیو وکرناکل Wackernagle وائي: چه آریائي ستانو او روحانیونو یوه ژبه ویله چه د صوت له پلوه له ویدی ژبي سره یوه وه فقط د شاعرانه اصطلاحاتو په نه درلودلو کي فرق ورسره درلود. دغه معلومي بدلي چه اوس زموږ په لاس کي دي، په اوبستلي شکل را رسیدلي دي. که نه وي ویدی ژبي ځانته پخوانۍ صرف او نحو درلوده او پخواني اشکال پکي وه، دغه معلومي بدلي چه زموږ څخه سته، په زامو زمانو او پیړیو پیړیو ئې له زاړه حاله تغیر کړي دي له دې جهته د BH او DH حروف یوازي په H کښل شوي، او د (ر،ل) پر ځاي (L،ل) راغلي دي.^۲ په دې ژبه کي چه کوم تغیرات او تحولات پیښ سويدي هغه ټول د ریځویدا له لسو ټوکو څخه معلومیږي د دغه کتاب د لومړیو سندرو ژبه د ویدی ژبي لومړنې شکل دي، وروسته وروسته چه د کتاب لسمي برخي ته نژدې کیږو ژبه ئې تغیر کوي او ښکاره ښکاره اختلافات پکښي لیدل کیږي، حتي د ریځویدا ضمایم او شروح هم په داسي ژبه دي، چه د ویدی ژبي پیړۍ په پیړۍ تغیرات ښه را ښیي، او لکه پوهان چه وائي د ویدا د لومړیو برخو او وروستیو تر منځ باید اقلأ پنځه پیړۍ تیري شوي وي.

د ریځویدا ځینو برخو ژبه د اوستا له زړې برخي (گاتا) سره داسي ورته ده، چه تر ډیره وخته پوري د اروپا د پوهانو دا خیال ؤ، چه د اوستا ژبه فقط د ویدی ژبي محرفه ده او د سنسکريت اوبستلي رنگ دي، تر ډیره وخته

^۱ پخپله د ویدا او سمهیتا د کلمو په خصوص کي به وروسته مفصلاً بحث وکړم.

^۲ تاریخ افغانستان، ج ۱ ص ۱۶۲.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

ویلیام جونس Gons د اکسفورد محقق عالم دغې خبرې ته ټینگ و څو چه پروفیسور رسک وروسته د اوستا د ژبې استقلال او وجود ثابت کړ.^۱

له دې څخه هم دا خبره په ښه ډول څرگندیږي، چه د ویدي ژبې پیدایښت په هغه ځای کې و، چه اوستا پکښې پیدا شوې ده او هغه نو زموږ هیواد او د آریا مرکز دي، ویدي ژبه هم تر ډیره پر خپل حال پاته نشوه، آریایي اقوام تر انډوس (اباسین) تیر شول، د پنجاب او هند په شنو او زرغونو ورشوگانو کې سره خپاره شول، د دوي د حیات د نوي چاپیر اغیزې هم طبیعي وې، نو ځکه د دوي ژبه هم بل راز شوه، او له ویدي ژبې څخه یوه بله مهذبه او سمه کړې ژبه پیدا شوه، چه سنسکریت ئې بولي.

سنسکریت

د سنسکریت د کلمې معنا هم مهذبه او بشپړه او سمه کړې ده^۲ د خپله نامه سره سمه دغه ژبه د ویدي ژبې له تهذیب او سمولو څخه پیدا شوه، پوهان په دې خبره کې اختلاف لري، چه آیا کوم وخت دا ژبه ویله کیده که یه؟ خو دا را ښکاره ده چه سنسکریت یوه پخوانۍ علمي او ارته ژبه ده، په زرو زرو کتابونه له پخوانو زمانو څخه دې ژبه کې پاته دي، ځکه چه د دې ژبې ادبي او علمي آثار ډیر دي او د زمانې له یرغله هم ساتلي پاته شوي دي، لغات او کلمات او قواعد ئې هم ټول شوي او لیکل شوي دي، نو د آریایي ژبو د مقایسوي فیلولوژي لپاره ډیر قیمت لري، او سړی کولای سي چه د یوې ژبې اساس د سنسکریت له مقایسې څخه معلوم کړي.

د سنسکریت نوم او د دې ژبې تهذیب او سمول نسبتاً نوي کار دي. پانیني Panini د اټک او د پیښور د حدودو یو معروف عالم او د ویدي ژبې پوهاند و. دې سړي هغه ویدي ژبه سره سمه او مهذبه کړه صرف او نحو ئې ترتیب کړه، نوم ئې سنسکریت یعنی سمه کړې ژبه پر کښېښو، وروسته دا نوم مشهور شو او ویدي ژبې او دغې ژبې ته ئې سنسکریت Sanskrit یعنی بشپړه او سمه کړې ژبه the perfected وویل.^۳

د پانیني آثار تر اوسه پوري هم سته، پوهانو ترجمه کړي دي، د ده د ژوندانه عصر تر ۳۰۰ ق، م دمخه نه ځي، دا د کیت Keith قول دي^۴ میکس میولر مشهور مستشرق وائي چه د ۳۵۰ ق، م په حدودو کې پانیني خپل آثار لیکلي دي.^۵

^۱ فرهنگ نظام، ج ۲ ص ۳.

^۲ دا کلمه هم پښتو ده، وروسته به ئې شرح او تطبیق راسي.

^۳ بریتانیکا، ج ۱۹ ص ۹۵۴.

^۴ کیمبرج هستري آف انډیا، ج ۱ ص ۱۱۳.

^۵ مقدمه تاریخ هند قدیم ص ۱۰۰.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

د پانیني مشهور کتاب د ده نحویات دي، چه ټول په ویدي ژبه اړه لري، او تاریخ ئې هم هغه تر مسیح دمخه څلورمه پېړي ده.^۱ دا کتاب هر وخت ډیر مشهور و او اته برخي ئې درلودې چه هره برخه ئې Adhyaya (وینا lecture) بلله او ټول کتاب اشټ Adhyaya یعنی اته ویناوې نومېدي. دا کتاب په خپل عصر کي ډیر مهم دي او په نورو ژبو او قومو کي ساري نلري، بلکه سړي ئې د ژبي په علمي تحلیل او تجزیه کي لومړي کتاب گڼلای سي. داسي ښکاري چه تر پانیني دمخه هم بعضو پوهانو د سنسکریت گرامر کښلي و، ځکه دي پخپل کتاب کي تقریباً څلور شپيته (۶۴) تنه خپل اسلاف ښيي چه ډیر تر ده دمخه ئې په دي کار گوتي پوري کړي وې مثلاً دي ساکاتایانه Sakatayana او یاسکه Yaska نومونه اخلي، چه دا یاسکه د پانیني سلف او د نیروکته یعنی صرف مولف و، او ده د سنسکریت په گرامر کي دا اساس څرگند کړ، چه ټول نومونه (اسماء) له کړو (افعالو) څخه را وتلي دي.

تر پانیني وروسته نور پوهان هم د ده د کتاب په شرح مشغول شول، مثلاً یو عالم کاتایانه Katayana نومیده چه د ده یادداشتونه او تنقیدي شرح وارتيکه Vartika نومېږي اوس هم دا کتاب سته، بل مشهور شارح ئې پاتینجلی Patanjali نومېږي چه په ۱۵۰ ق.م ئې د پانیني لویه شرح لیکلي، او مهابهاشیه Mha Bhashya نومېږي، او په دغه کي د کلاسیکي سنسکریت تاریخي او تنقیدي پلټني سته، او د پانیني له ۴۰۰۰ قاعدو څخه ئې ۱۷۱۳ قاعدې په تنقیدي ډول شرح کړي دي، دی گوناردیا Gonardiya بلل کیږي، یعنی د گونارده Gonarda اوسیدونکي چه دا ښار شل میله د اوده شمال غربي خوا ته واقع و.

سنسکریت د لغاتو کتب او قوامیس lexicography هم لري، او دغه کتب په نظم وه لومړي مشهور کتاب امره سیمه Amarasimha نومي عالم به شپږمه میلادي پېړي کي د امره کوشه Amra-Kosa یعنی (نه نا بودیدونکي خزانه) immortal treasury په نامه کښلي دي.^۲ د سنسکریت کتب او علوم په اسلامي دوره کي هم مشهور وه، مثلاً ابو ریحان البیروني د ۴۲۰ هجري به شا و خوا کي د هند د نحوي په کتابو کي پانیریتی (پانیرت) Panirit لیکي چه خپل مصنف پانیني ته منسوب دي.^۳ په دې ډول د سنسکریت نوم د ۳۵۰ ق.م په حدودو کي جوړ شوي او دا ژبه د زړې ویدي ژبي له سمولو او اصلاح کولو څخه پیدا شوي ده او وروسته دا اصطلاح داسي عامه شوه چه د ویدا ژبه، او تر ویدا وروسته د نورو کتابو ژبي او پخپله دغه سمه کړې ژبه، دا ټولي د سنسکریت په نامه وبللي شوې او اوس چه هم دا نوم یاد شي، دغه ټولي ژبي ځني مقصد دي.^۴

^۱ ویدک انډیا ص ۸۰، بریتانیکا، ج ۱۹ ص ۹۵۴.

^۲ بریتانیکا، ج ۱۹ ص ۹۷۰.

^۳ کتاب الهند، ج ۱ ص ۱۷۸.

^۴ بودهست انډیا، ص ۹۷.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

د سنسکريت خورا زړه کتبه چه تر اوسه د بشر لاس ته رسيدلې ده په ۱۵۰۰ ع کال اړه لري مگر په څلورمه عيسوي پيړۍ کي دا ژبه عامه سوه، او په ټولو کتبيو او رسمي نوشتو کي استعمالیده، او ډيري نوشتي او ډير ليکونه له دغه عصره پاته دي، او وروسته دا ژبه ډيره ادبي او علمي سوه، فلسفي، عشقي، طبي، او نور ډول ډول کتب پکي وليکل سوه او ښې ښې ډرامې هم لري، د سنسکريت ادبي تاريخ پر دوو برخو ويشل کيږي لومړۍ برخه ئې ويدي ده، دوهمه دکلاسيکي ادب دوره ده، او دواړي د ځينو مهمو مميزاتو او سبک له رويه سره بيلي دي لومړۍ دوره له ۱۵۰۰ تر ۲۰۰۰ ق، م ده او دوهمه دوره له ۵۰۰ تر ۱۰۰۰ م پوري را سيږي، ويدي دوره عبارت له هغه سمهيتا (مجموعو) څخه ده، چه څلور ويده پکي شامل دي، او نور ملحقات ئې هم په دغه دوره اړه لري. مگر ستر Sutra شرح ئې د ويدي ادب او کلاسيکي دورې د اتصال حلقه ده وروسته په کلاسيکي دوره کي د حماسياتو اشعار epics لکه مهابهارت، او راماین شامل دي، پوران Puranas او رومانسي او قصصي کتب هم په دغه دوره کي سته، فلسفي، قانوني، طبي او تکنیکي کتب هم لري، چه له دغو څخه د منو Manu قوانين ډير مشهور دي.^۱

سنسکريت فقط د علم ژبه وه او اکثر پوهان په دې فکر دي چه دا ژبه عموماً نه ويله کيده ځکه چه د عمومي وينا ژبه بايد ډيره اسانه او ساده وي، مگر سنسکريت هسي د علم په درنو انډيو بار ده، چه عوام ئې کورټ نسي زده کولاي او تاريخ هم دا نه ښکاره کوي، چه يو وخت دا ژبه د عوامو ژبه وه، پخپله د هند برهمنان وايي چه يو وخت دا ژبه د هند په شمالي خواو کي ويله کيده، خو وروسته د دې ژبي نوري څانگي پراکريت Prakrit يعني فرعي ژبي پر غالبې شوې، او دا فقط د علم لپاره مخصوصه شوه^۲ او هم د پوهانو او ديني خلکو په منځ کي محصوره پاته شوه، او لکه چه پوهان وائي د دې ژبي پوهانو د مقدس والي له جهته نه غوښته چه عوام او هر څوک دا ژبه زده کړي يا ئې واوري نو ځکه دکتابو او پاڼو په منځ کي ژوندۍ وه خو ويله کيده نه.

ويدا او د سنسکريت نور مشهور ادبي او ديني کتب

که څه هم زموږ د پښتو ژبي څيړنه او مقايسه له دغو ابحاثو سره مستقيماً اړه نه لري او ښائي چه ځينو ښاغلو لوستونکيو ته دغه شرح او تفصيل بې گټي وايښي، مگر په دې کتاب کي به ښائي چه ډير د ځينو سنسکريت کتابونو نومونه راسي، نو ښه دا ده چه په لنډ ډول دغه کتب هم وپيژنو وروسته به نو خپل اصلي مقصد ته چه د پښتو پر تله او مقايسه ده، ولاړ سو، د ويدي ژبي د پيدا کيدو او بيا د سنسکريت لنډ تاريخ هم له دغه جهته دلته وليکل شو، چه ښاغلي لوستونکي ته لږ څه ابتدائي معلومات وي:

^۱ بریتانیکا، ج ۱۹.

^۲ فرهنگ نظام، ج ۲ ص ۸.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

اکثر پوهان دا عقیده لري چه د ویدا کلمه د (ود) له مصدره جوړه شوې، او د پوهني په معنا ده، ویدا په عمومي ډول علم ته وائي^۱ ماکس میولر مشهور وید پوهان دغه عقیده لري او وروسته ئې گریفت او ماکدونل هم تائید کوي چه د وید معنا پوهنه، علم، دانش دي او ښائي چه دغه کلمه لومړۍ کلمه وي، چه له آریائي ژبي څخه پاته وي.^۲

په لوي سرکي ټولي آریائي بدلي او اړې سندري پر دوه ډوله ویشلي کيږي:

لومړۍ برخه سروتي Cruti يا شروتي بولي چه معنا ئې "ارویدل شوي او الهامي" دي^۳ او دا ټول سرودونه د هغو خلقو په عقیده الهامي وه چه "مقدسي سندري" ئې گڼلي. دوهمه برخه ئې سمرتي Smriti بولي، يعني روايي او يو له بله نقل شوي يا په یاد شوي سندري چه دوي به مقدس روايات او عنعنات گڼل. مگر د الهام کیفیت ئې نه درلود.^۴ په لومړي برخه يعني سروتي کي ټول ویدونه Vedas داخل دي او دوهمه برخه د ویدو شروح او ضمیمې او تفصیل دي چه ټول پر اصلي ویدو باندي بنا سوي دي، ویدونه څلور دي او دغو څلورو ته سمهیتا Samhita يعني مجموعه هم وائي په دې تفصیل:

۱- ریگودا Rig Veda چه دا یو قسم منظومي بدلي او سندري وې او ټولي ۱۰۲۸ سندري کيږي^۵ چه هره سندره بهجن بولي او دا ټولي سندري پر سلو برخو منډلا Mandala شاملې دي. هره برخه ئې یو منډلا (دائره) بولي. د وید معنا مو دمخه زده کړه. ریگ له rich څخه را وتلې کلمه ده چه معنا ئې تمجید او ستاینه او ثنا ده. نو ریگ ویدی د ستاینې او ثنا او صفت د علم معني کوي. وائي چه آریائيانو یوه ډله شعراء درلودل چه دوي ته ئې ریشي Richi ویل^۶ او دا سندري هغو ته منسوبې دي. ځيني خلق ریگودا پر اتو برخو Ashtata ویشي او هره برخه بیا پر اتو نورو ټوکو ویشي چه هر ټوک ئې ادھیا Adhya بولي. هره ادھیا دیرش فصله ده چه "درگا" ئې بولي او هر فصل پنځه ویناوي (فقرې) دي د مضمون له پلوه ریگودا ټول د ارباب انواعو ستاینې او مذهبي دعاوي دي.

د ریگودا خورا زړه نسخه چه تر اوسه میندلې شویده تر ۱۵۰۰ ع پخوانۍ نده مگر په زرو کاله دمخه د دې کتاب حفظ او ساتنه آریائيانو کوله، هر لفظ او هره وینا ئې بیله بیله شمیرله او په یادوله ئې، له پخوانو کتابو څخه

^۱ د وید تعلیم، ص ۱.

^۲ د گریفت د ویدا ترجمې مقدمه، ج ۱ - د هند د ادبیاتو تاریخ، ج ۱ - د ماکدونل د سنسکریټ د ادبیاتو تاریخ، د دغي کلمې لغوي تحلیل او تطبیق به وروسته بیان شي.

^۳ د دغو کلماتو شرح به هم وروسته راسي.

^۴ د ویدو تعلیم ص ۱ - ویدک انډیا ص ۷۷.

^۵ وایي چه په دغو بدلوکي ۱۱ نوي بدلي چه Valakhilyas بللي کيږي هم گډي دي (بریتانیکا).

^۶ د دې کلمې شرح او تحلیل به وروسته راسي.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

ښکاري چه ریگویدا ټول ۱۵۳،۸۲۶ الفاظ او ۴۳۲،۷۰۰ حروف درلودل، ټولي جملې ئې په یوه حساب ۱۰۴۰۲ او په بل حساب ۱۰۶۲۲ وې.^۱

علامه البیروني لیکي چه بید (ویدا) یو ډول نظم دي، چه خلق ئې معجز او الهامي گڼي، او یو مشهور عالم بیا پر څلورو برخو وويشه: لومړۍ برخه چه رگ بید ده د نظم یو مخصوص ډول دي چه رگ = rij ریگ = rig ئې بولي. بید یعنی د هغو شيانو پوهنه چه معلوم ندي، په دې کتاب کي اوامر او نواهي، ترغیب او ترهیب، د قربانۍ او تسبیح چمونه ذکر شوي دي، لومړۍ پلا د بید لیکل منع وه، مگر وروسته دغه موجوده بید بیاس د پراشر زوي ترتیب کړ، او مور ته پدې نژري زمانه کي یوه کشمیري عالم بسکر Buskar بید وکښ او د دغه کتاب یو تفسیر ئې هم مرتب کړ.^۲

۲- دوهم وید ساما ویدا Sama Veda دي، چه د ماکډونل په قول له سامن Saman یعنی آهنگ او نوا څخه ئې نوم را وتلي، او دا کتاب د ریگوا له سندرو څخه جوړ شوي او عموماً هغه بدلي دي چه د قرباني پر وختو باندي ویلي کیدې او د مارکس میولر په قول د ریگویدا موید مضامین پکښي دي، دا سندري ټولي په لوړ ږغ ویلي کیدې او شمیر ئې ۱۵۴۹ دي، چه بیله ۷۸ سندرو نوري ټولي له ریگویدا څخه را اخستلې شوي دي.^۳

۳- یجور وید Yajur Veda دریمه برخه ده چه د قربانۍ دعاوي او مراسم پکښي ذکر شويدي. دې وید هم له ریگویدا څخه تقریباً نیمې سندري را اخستي دي. ماکډونل وایي چه دا نوم له یاجوس Yajus څخه جوړ شوي دي چه معنا ئې قرباني ده، په دې کتاب کي ځني منثوري جملې هم راغلي دي او دوې برخي لري؛ ترویجر (کرشنا) Karishna چه اتریا سمهیتا ئې بولي یعنی د ته اتریا Taittiriya ریشي مجموعه. بل سپین یجر (سکلا) چه یاجن ولکيا Yajanavalkya سمهیتا ئې بولي يعني د یاجن ولکيا ریشي مجموعه.^۴

تبصره: دغه دري ویدونه چه لوړ ذکر شول، ترانې ویدیا Trayi Vidya یعنی دري پوهني او دري علمونه ئې هم بولي.

۴- اتهروا ویدا Atharva Veda یعنی د طلسم او جادو پوهنه، څلورم وید دي، چه د ماکډونل په قول تر ریگویدا وروسته پیدا شوي، اوسني شکل ئې هم وروستي دي، منظومي بدلي لري چه ریگویدا ته ډیر ورته دي، مضامین ئې په طلسم او جادو او شیطان اړه لري، د بدو خلقو اوضاع بیانوي د ریگویدا سره په سندرو کي تقریباً برابر دي، او شپږمه برخه ئې هغه بدلي دي چه د ریگویدا څخه اخستي شوي، او بله شپږمه برخه ئې هم

^۱ ویدک انډیا ص ۷۳ - د ویدو تعلیم ص ۲-۳.

^۲ کتاب الهند، ص ۱۶۵ باب ۱۲.

^۳ د سنسکریټ د ادبیاتو تاریخ ویدک انډیا ص ۷۱ - د ویدو تعلیم ص ۲.

^۴ ویدک انډیا ص ۷۱ - د ویدو تعلیم ص ۲.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

نثر ده.^۱ اتهروا ویدا پر شل برخي ویشلي دي، چه هره برخه ئې کاندېا Kanda بولي او دغه ټول ۷۶۰ سندري او تقریباً شیر زره سروده کیري.^۲

سمرتي یا د ویدو ملحقات: پخپله د ویدو سندري او سرودونه بيلي دي، چه هغو ته منتر یا گیت وائي او دغه برخي الهامي بللي شوي دي، مگر ځني نور شروح او ملحقات هم لري چه نثر دي او په دغو کي ځني مذهبي هدايات لیکل شوي، او ظاهراً تر پخپله وید وروسته دي چه د ژوندانه چاري او ځني فلسفي افکار هم پکي بیان شوي دي. دغو ملحقاتو ته برهمنې Brahmana وایي او دوی نوري برخي هم لري چه آرانیاکا Aranyaka او یوپانیشاد Upanishad ئې بولي. د لومړي معنا ده د ځنگله تفکرات او د دوهم معنا ده پټ الهامات، دغه ملحقات هم د ژبي هم د مضمون له پلوه د ویدو په شرح او هم د آریائي اقوامو د فکر او فلسفې لامله ډیر اهمیت لري.^۳

دغو ټولو ملحقاتو ته چه په ویدو اړه لري، سمرتي وائي او دا هغه روایات دي چه تر ویدو وروسته پیدا شوي، او د شرح او تفسیر په ډول لیکل شويدي، سمرتي چه د مضامینو له پلوه په غور وکتل سي، دغه لاندې مقصدونه پکښي پیدا کیري، چه اصطلاحاً ئې ویدانگه Vedanga بولي، او دغه لاندې شیر دي:

۱- سکشا Siksha د صوتیاتو او تلفظ او لهجې بحث phonetics چه کوچنی کوچنی څیړني دي او معروف گرامري عالم پانیني ته ئې نسبت کیري او د پانینیا سکشا Paniniya Siksha په نامه یادیري او د ویدو د صوتیاتو او تلفظ لپاره ډیر اهمیت لري.

۲- چهند یعنی د اشعارو عروض او معیار چه پنگل Pingale نومي عالم د چهندا ستر Chhandah Sutra په عنوان لیکلي، او د عروضو prosody ابحاث لري، پخپله د ویدا په ساماویدا برخه کي هم د عروضو لړ شرح په دوو برخو کي سته.

۳- ویاکرن vyakarana یعنی گرامر او نحو، چه د پانیني مشهور گرامر د ویدي ژبي اکثر قواعد بیانوي او له گرامري تحقیقاتو ډک دي.

۴- نیروکته nirukta یعنی صرف او د الفاظو علم او د لغاتو د رېښو پوهنه etymology په دغه علم کي یو کتاب یاسکانیروکته Yaskanirukta سته، چه د دویدي ژبي د لغاتو رېښې ښي او دري برخي دي (۱) مترادف کلمات (۲) خالص او مخصوص ویدي کلمات (۳) د ارباب انواعو نومونه.

۵- جوتشه yotisha یعنی هیئت او د اسمانو علم astronomy.

^۱ ویدک انډیا ص ۷۲ - د ویدو تعلیم ص ۳.

^۲ اتهروا ویدا د گریفت ترجمه، ج ۱ ص ۵.

^۳ د ویدو تعلیم ص ۳ - ویدک انډیا ص ۷۵ - کیمبرج هستري آف انډیا، ج ۱ ص ۱۱۴.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

٦- کلپه kalpa يعني رسوم او آئين او دودونه او جالونه ceremonial په دغه خصوص کي ډیر ابحاث د ستر sutra برخي لري او د قوانینو کتابونه هم ټول په دغه ډله کي دي، دغه شیر مضمونه دي، چه د سمرتي په برخو کي موندلي کيږي مگر ټول دغه مضامين متفرق او پاشلي دي، داسي ندي چه مثلاً يو کتاب يا يوه يوه برخه ورته ټاکلي شوې او يو يو مضمون پکښي ليکلي شويدي، بلکه که ټول د ويدا ملحقات وکتل سي، د دغوشپرو علومو بيان لري.^۱

د دويدي ادب زماني او خلاصه

پوهان دغو ټولو آثارو ته چه دمخه ذکر کړل شوه ويدي ادب وائي او په دې لاندي ډول ئې خلاصه کوي:

- ۱- د چهند Chhandas زمانه يعني د زاړه ريگويدا عصر له ۱۲۰۰ ق، م تر ۱۰۰۰ ق، م
 - ۲- د مترو Mantras زمانه يعني د نوي ريگويدا عصر له ۱۰۰۰ ق، م تر ۸۰۰ ق، م
 - ۳- د برهمن Brahmanas زمانه يعني د تفسير او ملحقاتو عصر له ۸۰۰ ق، م تر ۶۰۰ ق، م
 - ۴- د سوترا Sutras زمانه يعني د کوچنيو مذهبي رسالو عصر له ۶۰۰ ق، م تر ۲۰۰ ق، م
- د ويدي ادب په دغه ويشنه کي ماکس ميولر په ښه ډول د دغه ادب مختلفي دورې را ښيي،^۲ مگر د کلو په تعين کي اختلاف دي او لکه دمخه چه موږ وښوله د ويدي ادب عصر بايد تر ۱۵۰۰ ق، م پوري ورسيري، اکثر پوهان لکه ولسن، بارتهه، هاگ هم د دغي خبري پر خوا دي، او هاگ وائي چه د ويدي ادب د خورا پخوانو سندرو عمر تر ۲۴۰۰ ق، م پوري هم رسيږي.^۳

نور کتب

تر ویدو وروسته نور معروف کتب هم په سنسکريت کي سته چه لاندي په لنډ ډول معرفي کوو:

(۱) مهابهاراتا Maha Bharata د هند مشهور رزمي قصه ده، چه د کورو او پاندو دوو آريائي کورنيو د جنگ احوال بيانوي. د پهلوانانو او برياليو دلاوري او ژوبلوري مناظر ښکاره کوي، او دا کتاب ۲۱۵۰۰۰ بيتونه دي، وائي چه دا کتاب هم بياس نومي عالم ته منسوب دي، او د منتر په قول د ۱۲۰۰ ق، م په حدودو کي کښل شوي او د يوه سري تاليف هم ندي.^۴

^۱ ويدک انډيا ص ۷۷ - بریتانیکا، ج ۱۹ ص ۹۵۸.

^۲ ريگويدا ج ۴ مقدمه.

^۳ د ویدو تعلیم ص ۱۰ - ويدک انډيا ص ۷۹.

^۴ تمدن هند ص ۳۲۸ - د قدیم هند د تاریخ مقدمه ص ۱۲۸.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

(۲) راماینا: بله مشهوره قصه راماینا Ramayana ده چه دا هم د سنسکریت له مشهورو ادبي کتابو څخه گڼل کیږي، د هنر به قول زرکاله تر مسیح دمخه دا قصه واقع شویده، او بالمیک نومي عالم ته دا کتاب منسوب دي، ټول ۲۴۰۰۰۰ اشلوک او ۴۸۰۰۰ بیتونه دي.^۱

علاوه پر دغه نور ډیر کتب هم سته چه مشهور دي لکه: پران، شکنتلا، هتو پدیش او نور چه د لنډوڼي لپاره ئې فقط نومونه یاد شول. اوس چه تاسي ته د ویدي ادب او سنسکریت د آثارو او کتابو یو لنډ لنډ معلومات وړاندې شول، نو ځم خپل اصلي مقصد ته چه د ویدي ژبي او سنسکریت پر تله او مقایسه ده، له پښتو سره.

د ویدي ژبي او سنسکریت لغات چه په پښتو کي اوس هم ژوندي او مستعمل دي

پدې کتاب کي زه د ویدي ژبي سره د پښتو پر تله فقط د لغاتو او کلماتو د نژدیوالي له پلوه بحث کوم، او دا ښکاره کوم چه د رینې او بنسټ له مخي د دواړو ژبو کلمات ډیر سره ورته او نژدې دي، او د ویدي ژبي هغه زاړه لغتونه تر اوسه هم په پښتو کي ژوندي او مستعمل دي، د ویدي ژبي ادبي آثار او کتب خوشبختانه پاته دي، او اوس موږ استفاده ځني کولای سو، مگر د پښتو کوم لیک او زړه نسخه په لاس کي نلرو، نو ځکه د ویدي ژبي د نژدې والي لامله د پښتو اصالت او قدامت معلوموو، دغه مقایسوي څیړنه د فیلولوژي او فقه اللغه تر اصولو لاندې ده مگر وروسته چه د پښتو او سنسکریت مقایسه شروع سي دلته به په دوه ډوله پلټنه او څیړنه کوو، لومړي به د سنسکریت کلمات په لوړ ډول د پښتو سره تطبیق کوو وروسته به د دې ژبي ځني اساسي قواعد او صرفي اصول هم له پښتو سره پر تله سي، په دې ډول به له ویدي ژبي او سنسکریت سره د پښتو قرابت په ښه څیر څرگند سي.

د پرتله کولو او مقایسي اصول

د اصلي مقصد تر پیل دمخه باید لومړې د خپل کار اصول در وښیو، یعنی په دې ځان پوه کو، چه زموږ دا پرتله او مقایسه پر کومو اصولو بنا ده؟
عموماً د هري ژبي د تشکیل لپاره دا څلور لاندیني مواد ضروري دي، او که سړي وغواړي چه د یوې ژبي آره او بنسټ ځانته معلوم کړي، او یا ئې له بلي ژبي سره مقایسه وکړي، نو ښائي چه دغه لاندیني مواد ئې تر غور او پلټني لاندې راولي.

۱- ږغونه او اصوات چه ژبه ځیني جوړه شوې ده phonetics

۲- حروف او توري چه د هغو ږغو نمایندګي کوي، او په لیک کي اشکال را ښيي letters

^۱ تمدن هند ص ۳۳۲ - د قدیم هند د تاریخ مقدمه ص ۱۲۸.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

۳- د حورفو اوښتنه او یو له بله تبدیل چه د کلماتو تحول هم له دغو اصولو څخه زده کيږي او دا هم په اکثرو ژبو کې مثبت اساسونه لري morphology

۴- لغات او کلمات، چه څنگه جوړ شوي دي؟ جامد کلمات ئې څنگه دي؟ مصادر او مشتقات ئې څنگه دي؟ vocabulary^۱

پر دغو څلورو موادو برابر د ژبو پرتله او مقایسه کيږي، او په دې کتاب کې زما د پلټنې او څیړنې آره دغه څلور خبرې دي، د ږغو او توریو او لغاتو او کلماتو شرح او تفصیل او پرتله به وروسته راوړم، دلته به لومړي د دریم خبرې یعنی د حروفو د اوښتلو او یو له بله د تبدیل ځنې اساسي خبرې در وښیم، چه اوس دسټي دغه مواد زموږ لپاره د ویدي ژبي په مقایسه کې په کار راځي.

توري او د اوښتلو اصول ئې

ژبه عبارت له هغو ږغو او آوازو څخه ده، چه تر خوله راوړي. دا ږغونه راز راز دي او هر ږغ ځانته په خوله کې یو ځای لري، چه له هغه ځایه هغه مخصوص ږغ راوړي، دغه ځای وتوځي (مخرج) بولي، ټول ږغونه له خولې څخه راوړي، له شونډو څخه نیولي بیا د ستوني تر پایه یعنی سینې پوري د حروفو مخارج دي، ځینې توري په شونډو کې ویل کيږي لکه (ب، م) ځینې توري د خولې له منځه راوړي لکه (ج، ل) ځینې حروف حلقي دي، لکه (غ، خ) ځینې حروف په سینه کې ویل کيږي لکه (ه، ا).

د دنیا د ټولو ژبو ږغونه او آوازونه یعنی توري تر سلو پوري رسیږي او هره ژبه ځانته ځنې داسې ږغونه هم لري چه هغه په نورو ژبو کې نه وي، مثلاً د عربي ژبه نه مخصوص حروف لري (ث، ح، ذ، ص، ض، ط، ظ، ف، ق) چه په پښتو او پاړسو کې نسته او د پښتو او آریائي ژبو ځینې حروف لکه (پ، ټ، ډ، ږ، ښ، ڼ) بیا په عربي او سامي ژبو کې نه راځي، عموماً د ټولو ژبو توري چه له شونډو څخه ستوني تر پایه ادا کيږي په لاندې ډول څو برخې لري:

۱- شونډیز توري (حروف لبی یا شفوي) labials (ضمه u، او o، ب b، به bh، پ p، ف f، م m، و w)

۲- تالوئین توري (حرف کامي) palatals (ت t، ټ t، ج j، چ ch، د d، ډ d، ر r، ړ r، ز z، ژ zh، س s، ش sh، ښ sh، ل l، ا n، ی y)

۳- ستونیز توري (حلقه) gutturals (خ kh، ع a، غ gh، گ g، ک k، که kh)

۴- ټټریز توري (حروف سینه یا جوفي) زور (فتحه)، زیر (کسره)، آ، الف A، ه h، د دغو څلورو ډولو حروفو د ابدال او اوښتلو قانون دا دي:

^۱ فرهنگ نظام، ج ۳.

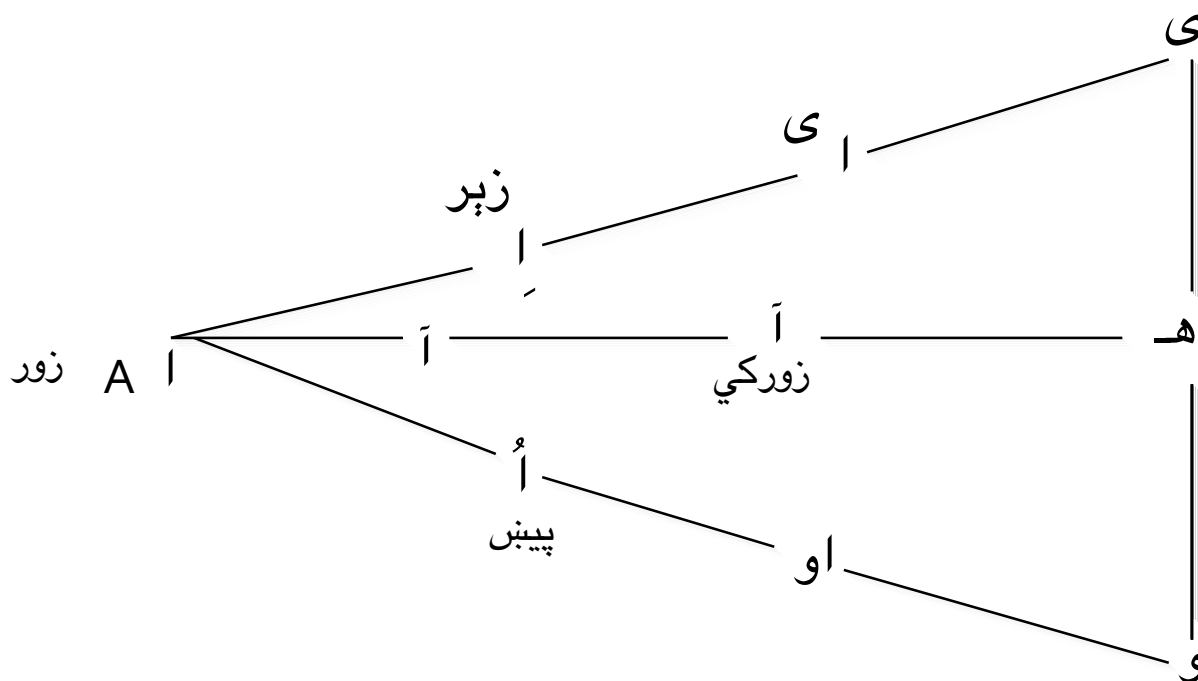
د پښتو ادبیاتو تاریخ

۱- لومړي پلا د یوه مخرج حروف سره اوږي.

۲- دوهمه پلا ښائي چه هغه حروف سره واوړي چه مخارج ئې سره نژدې وي.

۳- کله کله داسي هم پېښېږي چه يو توري په داسي بل توري تبدیل شي چه په مخرج کي ډیر له اصله ليري وي دا نو داسي کيږي چه يو حرف لومړۍ پلا په داسي بل حرف واوړي چه په مخرج کي ور نژدې وي وروسته بيا دغه مبدل صورت په بل داسي حرف ابدال شي چه دغه دوهم صورت ته نژدې وي، دې ته ابدال بالواسطه بايد ووايو.

۴- حروف صحيح يا صامت توري consonants په اوښتلو کي تر لوړو درو قاعدو لاندي دي مگر حروف علت يا صایت يعني ږغيري توري vowels چه هر وخت صامتو توريو ته حرکات ورکوي، او د دوي په کومک د صامتو توريو تلفظ کيږي، د ابدال پر وخت کم قیمت نلري، کله له منځه ځي، کله اوږي، کله زیاتي کيږي. ږغیر توري دا دي (چه ساکن وي) الف a، و v، ی y، هـ (حرکي) h، آی i، یو u، او o، اې e. دا حروف ذاتاً اصالت نلري، د نورو د حرکت ښکاره کولو لپاره دي، اصلاً د دوي تشکیل هم د یوه ږغ له درنولو او سپکولو څخه دي، دا لاندي نقشه وگوري:

د پښتو ادبیاتو تاریخ

یو مثال: د ابدال د دغو قاعدو د څرگندولو لپاره دا یو مثال دلته راوړل کیږي (اشو) ashva په سنسکريت کي آس ته وايي، په اوستا کي اسپه aspa سو، په پارسیو اسپ asp او په پښتو نر آس او ښځه ئې اسپه ده. وگورئ د سنسکريت (ش) تالوئیز توري دي په (س) بل تالوئیز توري اوږي، نو (اش) طبعاً (اس) کیږي، واو شونډیز توري دي، پ هم له شونډو څخه را وزي، نو و=va پ pa شو اسپ او اسپه ځيني جوړ شول. په پښتو کي (واو) د علت لامله حذف شو آس پاته شو. تر څلورو لوړو قاعدو لاندي د حروفو د ابدال لنډه نقشه دا ده:

ه - ا	ح - ه	ر - ل	ع - ا
س،خ،که	ت،ټ،ط	م،ن،ڼ	ق،ک
ب،پ،و،ف	د،ډ	ن،ل	ن،ڼ
گ،غ	ذ،ز	ږ،ژ،ج،ځ	و،ا
س،ش	ص،س	څ،س،چ،ش	ی،ج
ه،س	ض،د	ډ،ل،ت	ت،ث

ویدا Veda

تر ټولو دمخه باید د ویدا کلمه تر غور لاندي راولو ځکه د اکثر پوهانو په عقیده دا کلمه له پخوانۍ اصلي آریایي ژبي څخه ده، او دوي وائي چه د دې کلمې اصل (ود) دي چه د پوهني معنا لري.^۱ په سنسکريت کي د ډیرو کلماتو رېښه هم دغه کلمه ده، او ډول ډول الفاظ ځني جوړ شويدي، مثلاً وِدت vidit علم، فهم وید یا علم، زده کړه او وِديا بهایاس vidya bhyas زده کړه، لوستنه وِديا پراپت vidya prapti د علم تحصیل د پوهني زده کړه وِديا دان vidyadan د علم خپرول او اشاعت، وِديا رتھی vidya rthi زده کونکي، محصل، وِديالي vidyalay مکتب ښوونځي، زده کړونځي، وِديا وان vidya van پوهنوال، عالم، علمي.^۲ په دې ډول د ویدا کلمه له (ود) څخه مشتقه ده، او په سنسکريت کي د علم، پوهني په معنا ده مگر لکه کلمات چه د عصر او زمانو په تیریدلو سره تغیر او تحول کوي، معاني هم دغسي دي، چه په تقریبي ډول بلي خوا ته میل کوي او لږ لږ له خپله اصله لیري کیږي. د سنسکريت ود vada د پښتو ژبي د ډیرو کلماتو سره په رېښه او معنا کي نژدې والي لري، که څه هم کټ مټ دغه کلمات لکه سنسکريت د پوهني او علم معنا نه ورکوي خو د پوهني

^۱ د دې کلمې شرح لږ څه دمخه تیره شوې ده.

^۲ هندوستانی قاموس، ص ۷۶۶.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

مقصد ته نژدې دي، او سپری ویلای سي چه له اصلي آریائي ژبې څخه دا کلمه سنسکریت ته په لږ معنوي تحول راغلې ده، اصل ئې په پښتو کي محفوظ دي، یا دا چه د پښتو معاني ئې لږ څه مغیري شوې دي، په دې ډول: په پښتو کي وده vadah د واو په زور او د دال په زور کي تر اوسه د نشو و نما او لویوالي په معناؤ مستعمله ده، په قندهار کي وایي: دا تاک په دې مخکه کي وده نه کوې يعني نه لویږي او نشو و نما نه کوي، له دغه ریښې څخه واده vadah جوړ شويدي، چه په واده کي هم وده يعني نشو نما او تکاثر پټ پروت دي، انسانان په واده سره نشو نما او ډیرښت کوي، له دغې کلمې څخه ودیدل لازمي مصدر، ودوي متعدي مصدر، او ودون، ودونه، وديده، وديدنه ودينگ جوړ شوي دي.

وده يعني لويښت او نشو نما له پوهني سره لازمي شي دي، وده بې پوهي نه کيږي او هر ځاي چه پوهنه، او علم موجود وي، هلته وده هم سته، دا معنوي تلازم دغه دوه کلمې ښه سره نژدې کوي، نو هغه کلمه چه د (ويدا) نوم ځني مشتق دي، کټ مټ په پښتو کي (وده) ده، د دې معنوي تطبيق او تلازم د څرگندوني لپاره دا لاندیني لغوي پلټنه هم د ویلو وړ ده.

د ويدا کلمه چه په اصل کي (ويد) ده، د دال په زور، په اسلامي دوره کي بيد beed ضبط شويده، (واو) او (ب) دواړه شونډیز توري دي، او ابدال ئې هم خورا ډیر دي: مثلاً پښتو وري پاړسو بره. پښتو وان van پاړسو سوبان، لکه باغوان او باغبان.

نو وید، بيد او په پخواني اصطلاح بيد هم شو^۱ چه په پښتو کي له دغې ریښې څخه تر اوسه هم بد bud سته، مثلاً پلاني ډیر بد سپری دي يعني هوښیار، عاقل، دانشمندن دي، دا کلمه وروسته به بودايي عصر کي هم کټ مټ د دغه بد په نامه کي موجوده وه، او علامه البیروني لیکي چه د هندوانو په عقیده ماده مطلق او مجرد هیولا (ایکټ) درې شیه بالقوه له ځانه سره لري: عقل، دین، جهل. او لومړۍ يعني عقل ته (بدهه) وایي، چه د راحت او خوښۍ او هوسايي باعث دي.^۲

د بد کلمه د پاړس په ژبو هم ننوته، مگر د حافظ ساتونکي، مشر او رئیس معنا ئې وموندله، المسعودي عربي مورخ لیکي: چه په پاړس کي تر اسلام دمخه ډیر منصبونه موجود وه، او تر ټولو لوړ منصب د (موبد) ؤ، يعني حافظ الدین او د دوي په ژبه (مو) دین او (بد) حافظ ته وایي. جمع ئې (موابده) ده، دغسي هم اصفهېد له اصفه (سپه) او بد څخه مرکب دي، يعني سپه سالار په دغه ډول د بیرېد (حافظ الکتاب) هو تخشه بد (د کاسبانو او تجارو مشر) و^۳ دغسي هم الخوارزمي کوهېد د صاحب الجبل او هیرېد د رئیس النار په معناؤ را وړي دي^۴ چه له

^۱ کتاب الهند، ج ۱ ص ۹۳.

^۲ کتاب الهند، ج ۱ ص ۴۱.

^۳ التنبيه و الاشراف.

^۴ مفاتيح العلوم ص ۶۴-۶۵-۷۱.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

دغو ټولو څخه دا ښکاري چه (بد) د پارسوانانو په اصطلاح تر اسلام دمخه د رئیس او حافظ، مهتر معانی درلودل، چه د بودائي بده او د پښتو اوسني بد سره ډیره اړه او نژدې والي لري. په پښتو کي یو بل مصدر هم سته، بودول budawal یعنی ځيني اخستل او تحصیل او لاسته راوستل، مثلاً خپلي پیسې مي ځيني بود کړې يعني لاس ته مي راوستې او تحصیل مي کړي. ښائي چه دا هم یو معنوي تحول وي له دغي رېښې څخه، دغسي هم ویل کیږي. چه دا شي د بود دي، يعني دگتي او نفعي دي. له دغو لوړو تاریخي او لغوي پلټونو څخه نو دا نتیجه لاس ته راځي، چه د پښتو (وده) او بیا (بد) په هغه پخواني (ود) او (وید) او (بید) اړه لري او د دغو کلماتو رېښه پخوانۍ آریائي ده، او په پښتو کي هم تر اوسه له دغي رېښې څخه ډیري کلمې ژوندۍ دي، او دا ثابتوي چه د آریائي پخوانۍ ژبي سره اوسنۍ پښتو څنگه ټینګه رابطه او اړه لري؟

ریګ او رشي Rig-Rishi

د وید شرح او تطبیق مو لوړ ولوست، او دا هم در معلومه ده چه ریګ ویدا Rig Veda د وید د کتاب مهمه او لومړۍ برخه ده اوس به راسو دې ته چه د رګ rig کلمه څه معني لري او په پښتو کي رېښه سته که یه؟ لکه دمخه چه هم ویل شويدي، د رګ ماده rich ده چه د البیروني په قول د ریج rij مجموعه ده، او ریج یو ډول نظم و چه د قربانیو پر وخت په درې ډوله ویل کیږي، لومړۍ په ساده ډول، دوهم داسي چه پر هر لفظ باندي دریري، دریم ډول چه تر ټولو ښه دي، جمله جمله ویل کیږي، او دمخه جمله بیرته ور سره تکراریده بیا نو بله جمله ور سره یو ځای کیده.^۱

اوسني پوهان وايي چه رګ د ستاینې او حمد و ثنا معناوي لري، او دا کلمه په سنسکریت کي هم په دغه معنا ده، مګر که موږ دقیق سو داسي تحلیل کیږي:

ګ، ج، چ او بیا ش ټول تالوئیز حروف دي یو له بله سره اوږي، هغه ریج rij چه البیروني راوړي دي، یقیناً د رګ rig معروف ډول دي، په سنسکریت کي ریج riju سم اوسیده او دغسي هم په ښو اخلاقو ستایلي او د ښو خوږو څښتن ته وایي ریچا richa د ویدي روحانیونو یوه مخصوصه ډله وه، او ریشي rishi یا rikhi د آریائي اقوامو روحاني مشران وه، چه پر څو ډلي ویشلي کیده لکه مهاریشي، ډویا ریشي، راجا ریشي او دغسي هم رګه raghu د هند د یوه مشهور شاعر کالیداس د یوه شعر نوم دي.^۲

که موږ وګورو دا ټول نومونه نژدیوالي او ربط سره لري (رګ، رچ، رش، رګ) ټوله له یوې کورنۍ څخه دي، او دا ټول د ریشي rishi کلمې ته منسوبیږي، ریشي په پخوانیو آریائي اقوامو کي د مشر او بادار او رهنما او شاعر او

^۱ کتاب الهند، ج ۱ ص ۱۶۷.

^۲ هندوستانی قاموس، ص ۴۲۷، ۴۳۱، ۴۳۴.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

روحاني مقام درلود، او د ویدو برخي هم دغو ریشې گانو ته منسوبې دي، مثلاً یوه برخه د یوه ریشې په نامه ده، او بله د بل. او هندوان دا عقیده لري، چه دغو ریشې گانو ته د ویدو د مضامینو الهام کیدئ، او د دغو روحانیو له ارباب انواعو سره ټینګه رابطه درلوده. په ویدو کي د ډیرو ریشوگانو نومونه هم راغلي دي، او داسي ښکاري چه هر قوم به ځانته ریشي درلود^۱ او هر ریشي د خپل قوم رهنما، روحاني، شاعر، خطیب بلل کیدي، او هر وخت به ئې خپل قوم ته د قربانیو او عباداتو د وختو دعاوي او سندري نظم کولې. د حمد او ثنا مضامین به ئې په شعر کي ویل، دا سندري او دعاوي چه سره ټولي شوې، نو د ویدا کتاب ځيني ترتیب شو، او هره برخه ئې د هغه ریشي په نامه وبلله شوه، چه هغه دغه سندري او دعاوي نظم کړي وې، یا دا چه د آریائیانو په عقیده ده ته ئې الهام شوي و. نو ریشي هغه رج rj یا رګ ته منسوب دي چه معنا ئې ده ستایونکي، ثنا گوي، شاعر د ښو اخلاقو څښتن. نو ریګ ویدا، رج ویدا داگرده له یوې ریشې څخه را وتلي شیان دي، او معنا ئې ده د ستایني، د حمد او ثنا او د ښو اخلاقو او سموالي پوهنه.^۲

اوس به نو راسو پښتو ته: زموږ په ژبه کي داسي کلمې سته چه تر اوسه هم ژوندۍ دي، او د دغي کلمي سره ښکاره خپلوي لري: لومړۍ کلمه ده “رشه” يعني خلق او ارثي سجه مثلاً وايي: دغه ئې د پلار او نیکه رشه ده، يعني د پلار او نیکه خلق او سجه ئې دغه ده؛ دوهمه کلمه “رشا” ده، دا د هغه چا صفت کيداي شي چه قولاً او عملاً معتمد وي، او ویا پر کيداي شي، مثلاً زلمي خان ډیر ریشا سړی دي يعني معتمد مطلق دي، او د ښه خلق خاوند دي، په دې ډول له ریشي څخه ریشا یو صفت جوړ شوی دي، دریمه کلمه “وراشه” ده چه د خبري او وینا معنا لري، وراشه ئې نده زده، د هغه چا حال بیانوي، چه نه ژبه لري، نه وینا. حمید مومند وائي:

خدا وه په عاشقۍ راپوري خلق چه خندل مي د پندگويو په ورشو

معلومیري چه نامعقولې او بدې خبرې ته وراشه نه وایي بلکه ښې وینا او دگټې خبرې ته وراشه ویله کیري په دې ډول سړي ویلاي سي چه د ریشي آریائي کلمه له پښتو رشه، رشا، وراشه سره ډیر نژدیوالي او خپلوي لري، ښائي چه کوم معنوي تحول ور پېښ شوي وي، مگر د دغه سره هم ډیر بیلتون نه سره لري، د رشي خاوند ریشاوي او وراشه هم لري، د ورشې خاوند تل د رشي څښتن او ریشا سړي دي، دا ټول سره لازم او ملزوم دي، د آریائي ریشي کلمې په طبیعت کي هم دغه ټول صفات پراته دي، هر ریشي د ښه خلق خاوند، او معتمد او د ښې وینا خاوند و، د وید سندري د ده الهامات وه، او هغه به ئې لوستلې، نو هر ریشي شاعر هم و، يعني “وراشه وال” و، او په دې ډول د دغه پخوانۍ او تاریخي کلمې ریشې په پښتو کي تر اوسه سته.

او ریکوید Rig Veda چه رجوید هم ضبط شوي او رج، رج او رش هم کیداي سي، ریشنه ئې دغه رشي rishi ته را رسیري او معنا ئې داسي کولاي سو: منظوم ویدا، د ریشي ویدا، د ښو خویونو او ښې وراشې علم.

^۱ د ویدو تعلیم ص ۸ - ویدک انډیا ص ۷۰.

^۲ تاریخ افغانستان، ج ۱ ص ۶۲.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

سمهیتا Samhita

پوهانو د دې کلمې معنا مجموعه collection راوړې ده، پخپله د ویدا څلور کتابونه چه دمخه ذکر شول، د مقدس علم څلور مجموعې گڼل شوي دي او هره یوه سمهیتا بلله کیږي^۱ مثلاً ریگویدا سمهیتا، ساما ویدا سمهیتا او نور، الماني مستشرق ونترنیټس M. Winternits اصلاً ویدی ادب پر درو برخو ویشي. یوه مهمه او لومړني برخه ئې سمهیتا بولي، چه ټول د ویدو متون پکي داخل دي^۲ په پښتو کي تر اوسه دغه کلمه کټ مټ نژدې دغي معنا ته سته سمته samatah يعني مجموع او ټول او کافي او په ښه اندازه: مثلاً ونې ښه سمته میوه کړیده یا ډوډۍ ئې وخوړه، خو ښه سمته ځني پاته سوه، پلاني ډیري پیسې لري، خو سمته ئې څلوېښت زره کیږي. نو دغه د پښتو سمته کټ مټ د ویدي ژبي سمهیتا دی (ی) او (الف) چه حروف علت دي هر وخت حذفیږي، یا زیاتي کیږي، یا د حرکاتو کار ورکوي. په دې لنډۍ کي دا تاریخي کلمه ساتلې شویده:

د غم د برخو په ویش راغلم سمت سمت غمونه زما په برخه شونه
يعني کافي او مجموعه غمونه د برخو په ویش کي زما حصه شوه.

شرتي، سروتي Cruti

دمخه مو وویل چه د ویدي سندرو یوه برخه يعني متون او څلور سمهیتا، سروتي یا شرتي بولي، او دا عقیده لري چه دغه سندري الهامي وې.^۳

دا پخواني کلمې هم د پښتو پر اصولو تحلیل کیدای سي، د (س،ش،ښ) ابدال یو طبیعي کار دي، سرتي، سروتي د یوې کلمې انواع او مختلف صور دي، په شرتي کي واو تخفیفاً حذف شوي دي، دا کلمه د پښتو (ښه راوتې) ده، الف چه حرف علت دي او په فیلالوژي کي کوم قیمت نلري، له منځه تللي دي نو که باقي حروف یو ځاي ولیکو، طبعاً (ښروتي) کیږي، ښروتي لمړي شروتي بیا شرتي او سروتي شویدي، ښه راوتې، يعني په ښه ډول راغلې او الهام شوې چه هغه الهامي معنا لري.

^۱ بریتانیکا، ج ۱۹ ص ۹۵۷ - کمبرج هستري آف انډیا، ج ۱ ص ۷۷.

^۲ د هند د ادبیاتو تاریخ، ج ۱.

^۳ د دې کلمې نوره څیړنه د اجتماعي تشکیلاتو په بحث کي د سمې ترکلمې لاندي راځي.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

سمرتي Smriti

د دې کلمې شرح هم دمخه تیره شوه، د ویدو هغه برخې چې الهامي ندي، سمرتي بولي. دا هغه د وید ملحقات او شروح دي، چې د روایت او تحدیث په ډول یو له بله نقل شوي، او مغن راغلي دي. د دې کلمې اصل غالباً له دغه پښتو شمیر، او پاړسو شمار، شمردن سره شریک دي. په پښتو وایي شمیرلي یا شمیرلي چې په پاړسو کې شمرده دی.

د س، ش ابدال عمومي دي ت، ل دواړه د نژدې مخرج حروف دي. ابدال ئې روا دي، او ښايي چې دلته بالواسطه وي، يعني شمیرلي لومړي وار سمردي او بیا دال په (ت) بدل شوي وي سمرتي. د مثال په ډول دا کلمې وگوري د لام او دال ابدال سل=سد، لس=دس، (ده هندي) لیونی=دیوانه، بیا نو (د) ابدال په (ت) لکه زیاد=زیات، آباد=آبات، شهد=شات.

سیند Sind

دا کلمه هم ډیره تاریخي ده، او بیخي زړه، په ریگویدا کې، سپته سندهو Sapta Sindhu مکرراً راځي، يعني اوه روده چې دغه نوم په اوستا کې کټ مټ دغسې هپته هندو Hapta Hindu ذکر کيږي په دې علاقه کې چې اوه روده بهیده، یوه حصه ئې اوسني پنجاب دي، چې پنځه روده پکې بهیږي.^۱ دغسې هم سندهو په ویدي سندرو کې صرف د رود په معنا هم دي، ځکه چې هر وخت د اوستا په ژبه کې د ویدي ژبي (س) په (ه) تبدیل کيږي، نو د هند نوم هم له سیندهو څخه جوړ شوی دي.^۲ پخوانو آریائیانو د انډوس رود هم سندهو باله، او مطلق هر رود ئې هم په دغه نامه باله. او داسې معلومیږي چې دوي په لوی دریاب (بحر) خبر نه وه دا کلمه ئې پر هر رود اطلاق کوله.^۳ په اتهروا ویدا کې هم دا کلمه په دغو دواړو معناو راغلې ده، کله مطلق رود ته وائي، او کله انډوس Indus ته سندهو ویل شوی دي.^۴ د اوستا لومړي فرگرد، د هغه عصر د شپاړسو مشهورو مخکو او هوادو نومونه بیانوي. پنځلسمه مشهوره مخکه ئې هپته هندو Hapta Hindu ده، چې دغه نوم په زړه پاړسو کې هندوا Hindava راغلي، او هغه سندهو په هندو ابدال شوی دي، د اوستا په لومړي فرگرد په ۱۹ فقره کې وایي: ”له ښو مخکو څخه بنځلسمه چې خالق پیدا کړې ده، هپته هندو (اوه روده) دي...“^۵

^۱ تاریخ افغانستان، ج ۱ ص ۷۴ - ویدک انډیا، ص ۶۷.

^۲ مدنیت بخش هند، ص ۳۸ - ایران، ص ۲۰.

^۳ کمبرج هستري، ص ۸۰.

^۴ اتهروا ویدا، ص ۱۲+۶۲+۱۰۷.

^۵ اوستا، ج ۱ ص ۹.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

دا نوم په ویدي اصطلاح (سندھو) په پښتو کي تر اوسه هم مستعمل او ژوندی دي (سیند) یا یې مخفف (سین) دواړه اوس په هغو دواړو معناو چه په ویدا کي وې مستعمل دي مثلاً په عمومي معنا د کابل سیند، د کنړ سیند ویل کیږي، او په مخصوصه معنا (سیند) یا (اباسین) انډوس ته ویل کیږي، خوشحال خان وایي:

که مو یو ځل رسد وسي تر سنده
دلته مقصد فقط انډوس دي یا لکه دا لنډۍ:

اباسین بیا په خپو راغي
په سر ئې راوړه سپیني خولې ژر پیزوانونه
یا په عمومي معنا، لکه د خوشحال خان دا بیت:

که ئې درست په سیند کي ډوب کړې هم به سیڅې
چه سیڅل ئې په نصیب شوله روزگاره
په دې ډول سیند او سین د پښتو مستعمل او ژوندي لغت دي، چه په ویدي ژبه کي هم ؤ او ښائي چه له اصلي آریائي ژبي څخه دواړو ژبو ته راغلي وي.

سوما، هوما Soma, Haoma

دا د یوه بوټي نوم دي، چه په ویدي ژبه ئې سوما بولي، اما لکه په اوستا کي چه د ویدي ژبي (س) په (هـ) ابدال کیږي، نو په اوستا کي هوما راغلی دي. دا بوټي هغه وخت آریائيانو مقدس گان، چه دوي لا په بخدي کي سره یو ځای وه، او پر هند او ایراني څانگو نه وه ویشل شوي، دوي به پخپلو مذهبي مراسمو کي د دې بوټي شیره چيښل، او یو راز مشروب به ئې ځني تیاراوه، چه نشه ئې درلوده او ډیر مقوي او تود و.

د دې بوټي نوم له قدیمه تر اوسه ډیر مشهور دي، او په عربي ئې ”هوم المجوس“ بولي او شرح ئې داسي لیکي: یو بوټي دي یاسمین ته ورته لږ څه شیریني او حدت لري، هوم المجوس ئې له دې جهت بولي چه آتش پرستان ئې د خپل عبادت پر وخت استعمالوي.^۱ علامه البیرونو د دې بوټي شرح هسي لیکي:

هوم المجوس په سندی ژبه ئې خوم، او په سریاني ئې عزرا و مغوشي او په پارسي ئې آفتاب پرست بولي، مجوسیان (د زردشت تبعه) وایي، چه دا بوټي ساق نلري او په آذربایجان کي شین کیدی او چا نسوای موندلای، ځکه چه مارانو به تل د مرغانو چیچیان خوړل نو یوه پاچا د دې بوټي ښاخله راوړه، او د مرغانو په ځالیو کي ئې گښینووه او ماران ئې په ویرول وروسته دا ښاخله د ځالیو په ونه پوري ونښته او ډیره شوه.^۲ په شرقي طب کي هم دا بوټي ډیر مشهور و، حکیم محمد حسین دهلوي ئې شرح داسي لیکي: هوم المجوس د لومړي حرف په پښ، او د واو په سکون، دا بوټي مراتیه هم بولي، لاندي ساق ئې یو او نري او کلک وي، گل ئې تیره ژر دي یاسمین ته ورته، بلگونه ئې کوچني او گلان ئې لکه یاسمین داسي وي، د تحفې لیکونکي وایي چه دا بوټي د ژر ارغوان

^۱ المنجمد ص ۶۸۷.

^۲ د البیروني الصيدله، ص ۱۴۱.

د پښتو ادبياتو تاريخ

له جنسه څخه دي، حكيم مير عبدالحميد وايي: چه هوم المجوس يو گل دي، چه جعفري ئې بولي ډير اقسام لري، طبيعت ئې په دريمه درجه تود او وچ دي، ځني ئې گلان د ساره او وچ طبيعت لرونكي گڼي، خواص ئې دا دي: جالي حاد مخفف، د سنگ مټانې لپاره ئې د گلو خيسانده مفیده ده گل ئې د تپ د وینو د بندولو لپاره مستعمليري...^۱

د اروپا نوي پلټونکي هم د دې بوټي ډير تفصيل ليکي، د دوي د تحقيقاتو لنډيز او نتيجه لاندې راوړله کيږي، چه د هوما په خصوص کي لږ څه د نوي دنيا د پوهانو افکار هم دلته ښکاره سي، مادام راگوزن ليکي: د سوما بوټي په لوړو غرو کي پيدا کيده. د دې بوټي پرستش په آريائي اقوامو کي تر بيلتون دمخه شروع سوي و، دوي لمړی د دې بوټي څخه مشروب جوړاوه وروسته پخپله د يوه رب النوع په ډول ومنل سو. او هغه چا چه دا بوټي مقدس نه گانه آريائيانو په سپکه ورته کاته، د سوما سوداگران او خرڅونکي ئې مجرمان گڼل، او هغه څوک چه سوما وساتي، او شيره ئې ونه کاري، دوي دشمنان بلل، دا خلق د غرو پونده سوداگران وه، چه سوما ئې له غرو څخه وړه، او خرڅوله به ئې او په يوه خاص ډول به ئې د هند له آريائيانو څخه قيمت اخيست، هغو به تل داسي غويي چه رنگ ئې تک ژر (فاقع) ؤ په ښه ډول ساتل او دغه غويی به ئې د سوما د بوټي په عوض کي ورکول داسي ښکاري: چه د سوما بوټي شيدې يا شيره درلوده، ښاخونه ئې کلک وه، پر ښاخلو باندي بلگونه نه وه، رنگ ئې سور يا طلائي و. نارونه ئې د دباندې خوا لکه د نل بند بند ؤ، له دغه څخه تروه او گاته شيره په نښتيلو وټه، او له دغه سره به ئې ځيني نور اجزا گډول، او د عبادت د وخت لپاره به ئې مشروب ځيني جوړاوه، ونډشمان Windischmann وائي: چه دا بوټي به د سپورمۍ په شپو کي پيغلو او نجونو ټولول، په يوه گاډي کي چه دوو مېرو به چلوله، د قربانۍ تر ځايه وړل کيده، وروسته به روحانيونو اوستانو، يوه ښاخه لاندې او بله ډېره باندي کړه، دغه بوټي به ئې کوټل، او په لاسي اونگ کي میده کول، بيا به ئې تر پشمي ټوکر صافول، په دغه شيره کي به وروسته شيدې يا اوږه ورسره اچول او تخمير کول به ئې، دا مشروب دوي په ډير شوق چينه، او د ژوندانه ساتونکي او د جاوداني عمر بخښونکي ئې گانه د ريگويدا شاعران ئې ډير صفت کوي: مثلاً په ريگويدا کي راځي: مور سوما وچښل، نه مړه کيږو، په رڼا کي ننوتو، دښمن په مور څه کولاي سي؟ د فاني انسان رخه به په مور څه وکړي؟

د سوما مشروب دوي د اسماني سوما (سپورمۍ) يو څاڅکي يا شبنم گانه چه د تل ژوندانه (امرت) حامل وي او ټول قوت او طاقت هم پکښي پروت دي.^۲ د سوما اهميت او منزلت له دې څخه ښکاره کيږي، چه (اندرا) د جنگ رب النوع له دې مشروبه سره ډيره علاقه لري او د قوت او غښتلولي لپاره ئې ډير خوري او د اندرا ټول جنگي قوت هم له دې څخه دي او بل دا چه د ريگويدا نهمه برخه ټوله د سوما په ستاينه ډکه ده، او د اوستا يوه برخه هم "هوم يشت" نومېږي او د دغو دوو پخوانو کتابو مهمي برخي د سوما=هوما ستاينه کوي.

^۱ مخزن الادويه، ج ۲، ص ۲۷۴.

^۲ ويدک انډيا، ص ۱۱۵.

د پښتو ادبياتو تاريخ

وايي چه لومړۍ پلا يوه ساماني گربت (عقاب) چه سينا Cyena ئې نوم و د هرېتي بريزا Haratibareza له غره څخه دا بوټي راوړ، او د يوپاثيري سينا Upairisaena (هندوکش) سیترا Staera (تیرا) کوسرادا Kusrada (د غور کوراسون غر) پورانا Paurrana (پروان) سپي تاگونا گيري Spiya-Gaona Gairi (سپين غر) پر غرو ئې خپور کړ.^۱

د هوم يشت له دغه بيانه ښکاري، چه د دې بوټي د شنه کيدو او د دوي ځاي د افغانستان مشهور غرونه وه، تر اوستا دمخه په اتهروا ويدا کي هم د سوما بوټي د شنه کيدو ځاي د منجوان Mangoavan غر ښودل شوي دي، او دا هغه غر دي چه اوس ئې منجانن بولي، د نورستان او بدخشان تر منځ واقع دي، او د جرم دره پکښي ده، د اتهروا ويدا (منجوان) او سوسني منجان تر منځ فقط د واو د حذف فرق دي واو خو حرف علت دي، او هيڅ قيمت نلري.

په اتهروا ويدا کي د يوه قوم ذکر راغلي دي، چه موجاوان Mujavans يا موخاوانت Mujavants نومېږي، دا قبيله د بهليکا سره يو ځاي ذکر شوې ده چه مقصد ئې هغه د بلخ خلق دي. گريفت وايي چه موجاوان يوه قبيله ده، چه د هند په شمالي غربي خوا کي اوسيده.^۲

ماکېونل وائي: چه دا قبيله د گندارۍ قبيلې سره گاونډۍ وه ځکه چه گنداريان د کابل او پېښور تر منځ ميشته وه نو به د دوي په شمالي خوا يعني د لغمان او نورستان به شا او خوا کي منجوان اوسيدل.^۳ چه د اتهروا ويدا په قول د بلخ له خلقو سره هم دا قبيله نژدې ده.

مورگينسټرن G. Morgensterne نارويژي مستشرق هم دغه منجان هغه تاريخي منجوان بولي او د شرقي پوهنو په کتاب کي مفصلاً شرح ليکي^۴ له دغو ټولو توضيحاتو څخه ښه څرگنديږي، چه هوما يا سوما اصلي ځاي زموږ د هيواد جگ جگ غرونه وه، او دا بوټي د دغه ځاي و، د سوما د بوټي په تشخيص کي هم نوو پوهانو راز راز نظريې ښکاره کړي دي، مثلاً گريفت د يوې مجلې په حواله چه Quarterly Review^۵ نومېږي هسي ليکي: چه ډوکټور ايچيشن Aitchison وايي ښائي چه سوما د افېرا پاچيکلاد Ephedra pachyclada بوټي وي، چه د هريرود په ورشوگانو کي تر اوسه هم hum يا هومه huma يا ايهمه yahma بولي، ډوکټور جوزف بورنمولر

^۱ هوم يشت ۱۰-۱۱ - د افغانستان تاريخ، ج ۱، ص ۱۵۲.

^۲ اتهروا ويدا، ج ۱ ص ۲۲۴.

^۳ د هندوستاني ادبياتو تاريخ ص ۱۵۳.

^۴ تاريخ افغانستان، ج ۱ ص ۱۵۴.

^۵ ۳۵۴ گڼه ۱۸۹۴ع، ص ۴۵۵.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

Bornmuller چه په کرمان کې ډیر عمر اوسیدي سوما د افلېرا یوه نوه گڼي او وایي چه له سائبیریا څخه بیا د ایشیا تر غربه د افلېرا ډیر انواع موندل کيږي.^۱

سر اوریل ستاین انگلیسي مورخ او مستشرق هم دغه شرح مني، دی لیکي: چه دکتو ایچیشن د افغانستان د سرحداتو د تحدید د ډلي عضو و، ده له بلوچستانه تر هري روده په ډبرینو مخکو کې دا بوټي موندلي دي (چه هوم بندک) hombandak ئې هم باله، پخپله اورل ستین وایي چه په ۱۹۱۵ع کال ما هم د ایران او افغانستان په سرحداتو کې دغه بوټي ولید چه خلقو هوم باله او افلېرا هغه تاریخي هوما دي چه په ویدا او اوستا کې ئې ذکر راغلي دي.^۲

په دې ډول هوما یا سوما دغه بوټی دي، چه په علمي ژبه افلېرا بولي، او آریائیانو به شیدې او شات ورسره گډوله، او مشروب به ئې ځیني جوړاوه. اوس به وگورو چه په پښتو د دې تاریخي بوټي نوم څه دي؟
دمخه مو وویل چه د سنسکریټ (س) تل په اوستا کې په (ه) اوږي، نو سوما هوما شو، تر میم وروسته الف فقط د میم د زور ښکاره کولو لپاره لیکل کيږي ځکه چه په پښتو کې د زور کار (ه) هم ورکوي، نو باید په پښتو رسم الخط دا کلمه هومه ولیکو. (ه) هر وخت پښتانه په همزه اوږي، مثلاً هگی، اگی بولي، هلک ته الک وایي. د هومه لومړی حرف که په همزه اوږول سي (اومه) به شي.

پښتانه یوه بوټي ته اومه (په مجهول واو) وایي، چه په غرو او ډبرینو مخکو کې شین کيږي، دا بوټي نر او ښځه اقسام لري، په هندوکش او سپین غره او د تیراه او د مهمند په غرو کې دا بوټي ډیر دي، په قندهار کې اومان بولي، جنوبي وال ئې هم اومه یا ماوه بولي، د پارسو په اصطلاح (بندک) دي. په نورستان کې هم دا بوټي تر اوسه سوم بولي.^۳

د دې بوټي ایرې خلق د خولې په نسوارو او باروتو گډوي، ښاخلي ئې بلگونه نلري، نیم گز قدر لوټیږي، بند وي، یو راز ثمر لري، چه مات ئې کې شیدې ځني راوړي ځني خلق ئې ایرې د کشتې په نسو کې هم استعمالوي، وگوري: هغه پخواني آریائي نوم کټ مټ په پښتو کې ژوندي دي، او اوس هم ویل کيږي او له دې څخه د پښتو ربط له ویدی ژبي سره په ښه ډول ثابتیږي، هغه د هوم نوم چه خارجي پوهانو د ایران او افغانستان په سرحداتو کې اوریدلي دي کټ مټ دغه پښتو نوم دي، چه عوام ئې اومه تلفظ کوي.

^۱ د اتهرو ویدا حواشي، ج ۱ ص ۲۵۲.

^۲ د هندوستانی ادبیاتو تاریخ ص ۱۵۳.

^۳ د یعقوب حسن خان فقه اللغة، ص ۲۷۰.

چهند Chhandas

دا کلمه په ویدي ادب او ویدي ژبه کې ډیر اهمیت او شهرت لري، په پښتو کې خو اوس مستعمله نده، مگر په زاړه ادب کې ژوندۍ وه، او په غزنوي او غوري دورو کې لا هم مستعمله وه! دلته به لومړی د دې لغت تاریخي اهمیت ښکاره کو، بیا به ئې په پښتو کې در وښیو.

دمخه مو د ویدو د ملحقاتو او زمانو په بحث کې ولوستل چه چهند په ویدي اصطلاح عروضي اصولو ته وائي، او د ماکس میولر په قول د ویدي ادب خورا زړه برخه چه په ۱۲۰۰ تر ۱۰۰۰ ق، م اړه لري چهندس بلل کیري. یعنی عروضیات. د ویدا په ملحقاتو کې هم څو کتابونه په دغه علم اړه لري هغه وخت چه پانینی نومي مشهور ویدي عالم او ژب پوهاند د سنسکریت ژبه ترتیب کړه د ریگویدا ژبه ئې چهندس وبلله یعنی د نظم او عروضو ژبه یا د ویدي شعر ژبه، ټي وي آر ډاویډس T.W.R. Davids د بودائي ادب پروفیسر وایي چه د چهندس اصطلاح په بودائي دوره کې هم وه اکثر بودائي ادبي کتب او آثار په چهندس ډول لیکل شوي دي هغه ډول ژبه چه برهمانا- او- پښدا د ویدا ملحقات په لیکل شوي وه د گرامر پوهانو چهندسه Chhandasa بلله یعنی د چهندس ژبه یا د ویدي شعر ژبه. بودا هم خپله وینا word په دغه چهندس لیکلې وه خو هر چا به په خپله ژبه ویله.^۱

په حقیقت کې چهندس د اداء او تلفظ او وینا هغه اصول وه چه د ویدا کتابونه په لیکل شوي وه دا یو راز نظم و، وروسته داسي منظومه وینا د ویدا په تعقیب او پیروی رواج شوه او دغه ډول وینا ئې چهندس وبلله ځکه چه اصل او اساس ئې پر نظم ایښود شوي و، نو د هر نظم او شعر اصولو یعنی عروضو ته ئې هم چهندس وویل او دا اصطلاح وروسته پر هر عروضي شاعر باندي اطلاق کیده لکه دمخه چه مو ولوستل په ویدي شیرو علومو کې چهندس ډیر مهم علم و، د ویدو د نظم او تلفیق ټول اصول پکښي بیانیدل دا علم د وینا او فصاحت معیار و، هغه وخت چه پنگل Pingale خپل کتاب چهنده ستر Chhandasutra وکښن د عروضو اصول ئې پکښي څرگند کړل وروسته د ویدا په ډیرو شرحو کې د دې علم بیان وشو. د پنگل د کتاب شرح هلايوده Halayudha نومي عالم د مرتیا سنجي وني Marita Sanjivani په نامه وکښله او په سنسکریت کې هم دغه اصول وروسته تعقیب کړل شوه.^۲

علامه ابو ریحان البیروني پخپل کتاب الهند کې د دې علم شرح مفصلاً لیکي ده چه دلته ئې لنډیز راوړم له دې څخه به په اسلامي دوره کې هم د چهند اهمیت در معلوم شي تر نحو وروسته چند (چهند) مهم علم دي، چه د شعر د وزن او نظم اصول (عروض) بیانوي. هندوان دا علم خورا ضروري گڼي ځکه چه د دوي اکثر کتابونه نظم دي او د دوي د خپلو منظوماتو ډیره ستاینه کوي، او خورا ډیر ئې لولي، په لوستلو ئې خوښي او چکچکي کوي، که څه هم تر نظم نثر ډیر آسان دي، خو بیا هم دوي کړوت نثر نه خوښوي.

^۱ کمبرج هستري آف انډیا، ج ۱ ص ۱۸۶.

^۲ برطانیکا، ج ۱۹ ص ۹۷۰.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

د هندوانو کتب اکثر نظم دي، او هم له دغه جهت ې د علومو زده کړه گرانه ده ما د اقلیدس او مجسطي کتب دوي ته ترجمه کړل، او د اضطراب فن مي د دوي په ژبه ورته وليکي. دوي له هغونو شتو څخه نظم جوړ کړ او ځکه چه په نظم کي توضیح نه وي، نو ې دا کار ډیر ځانته گران کړ!

د چهند فن لومړۍ پلا پنگل او چلت نومو پوهانو ایجاد کړ، او کتابونه ې پکښي وکښل تر ټولو مشهور کتاب ې گيست دي، چه د خپل مصنف په نامه مشهور شوي دي. د مرگلانچن او پنگل او اولیاند کتابونه هم معروف دي.^۱

دا و د چهند د کلمې تاریخ چه وروسته په سنسکریت کي عموماً د اشعارو معیار او علم العروض ته هم چهند ویل کیده، او دا کلمه د دغي ژبي معروف لغت سو.^۲ په پښتو کي اوس دا کلمه مستعمله نده، خو په زاړه ادب کي موجوده وه، ښکارندويي غوري د سلطان شهاب الدین غوري (۵۶۹-۶۰۲) معاصر پخپله یوه قصیده کي هسي وایي:

په برېڼ چه ږغ د چونیو نغوریده سي ته وا چندي سره پیودي اشلوکونه^۳

چندي دلته د شاعر او ناظم معنا لري، د پتي خزانې په قلمي نسخه کي هم دې کلمې ته د شاعر معنا کښلې شوې ده، او له دې څخه څرگندېږي چه هغه پخوانی چهند ته منسوب نوم دي (هـ) چه په دې کلمه کي وه، وروسته هیسته شوې ده او داسي ډول (هـ) له اکثر و کلماتو څخه لویږي، ځکه چه صوتي حرف دي او د پښتو په صایتو حروفو (علتو) کي هم شامل دي.

د دې کلمې دا معنا له موقع څخه هم معلومیږي، پیودل په پښتو نظم کولو ته وایي، اشلوک هم قدیمه آریائي کلمه ده، شرح به ې وروسته راسي.

اشلوک ashlok یا ishlok

دا کلمه په سنسکریت کي د شعر او نظم verse په معنا ده^۴ او داسي معلومیږي چه اشلوک غندي اشعار په هندي آریائیانو کي ډیر وه، علامه البروني لیکي چه اکثر هندو کتب اشلوک دي او دا یو راز نظم دي چه (چارید) ې بولي، او هر پد ې اته حرفه وي، مگر په څلورو سرویدو کي دا اته حروف یو راز نه دي د څلورو پدو آخر حرف له یوه جنسه یعنی دروند (ثقیل) وي. د اشلوک دا شرط دي چه د هر پد پنځم حرف به تل سپک (خفیف) او شپږم به ې دروند (ثقیل) وي، اوم حرف به هم په هر دوهم او څلرم پد کي سپک او په نورو دوو یعنی لومړۍ،

^۱ کتاب الهند، ج ۱ ص ۱۸۰-۱۸۱.

^۲ هندوستانی قاموس، ص ۳۴۴.

^۳ پته خزانه، ص ۵۱.

^۴ هندوستانی قاموس، ص ۴۲.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

او دریم پدکي به ثقیل وي، نور حروف چه هر راز وي پروا نلري. اشلوک د هندی کتابو بنیاد دي.^۱ په دې ډول داسي ښکاري چه د اشلوک په معنا کي تخصیص تر تعمیم وروسته راغلي دي، لومړی ئې مطلق نظم او پیودلي کلام ته (اشلوک) وایه، وروسته د نظم یو مخصوص ډول شو، او د سنسکریت په عروضو کي تر مخصوص قالب لاندې سو.

تاسي دمخه د چهند په بحث کي ولوستل چه دا کلمه د ښکارندوي په یوه قصیده کي راغلې ده، هلته په قلمي نسخه کي دې کلمې ته د (اشعار) معنا کښلې شوې ده، چه کټ مټ هغه قدیمه معنا ده. داسي معلومیري چه دا کلمه تر ۶۰۰ هـ پوري په پښتو کي هم مستعمله او ژوندۍ وه، او له دې څخه چه په پښتو کي مستعمله وه دا ثابتیري چه پخوانۍ آریائي کلمه ده، او پخپل اصلي ټک او هیواد کي ژوندۍ وه.

د سنسکریت نوم Sanskrit

تاسي دمخه هم ولوستل چه سنسکریت د تهذیب شوی، بشپړ شوی، او سمه شوې معنا لري، او په لنډ ډول مو د دغې ژبي تاریخي وده او نشونما هم دمخه زده کړه، اوس ئې لغوي تحلیل وگوري: اصلاً دا نوم مرکب دي، لومړي جزو ئې (سم یا سن) دي دا لغت په دوه ډوله قدیم آریائي لفظ دي. په پښتو کي اوس هم (سم) د (راست، مستقیم، درست) په معنا سته، مثلاً سم لرگی، سمه لکړه، سمه لار، سم کار او نور ... دې کلمې پخوا نور مشتقات هم درلودل، چه اوس لږ مستعمل دي مثلاً سمی samay د اصطلاح او بهبود او ښیگری په معنا لکه شیخ متي چه وائي:

په غرو کي ستا د عشق شپیلکۍ دي د دې نړي په عشق سمی دي^۲
یا سما sama د تنظیم او انصاف او عدل په معنا، لکه شیخ اسعد سوري چه وائي:
له سما وي ودان آهنگران و په ټیکنه ؤ په درست جهان او څار^۳

دغسي هم اوس سمون او سمول او سمونگ او نور مواد له دغې ریښې څخه په پښتو کي مستعمل دي په سنسکریت کي هم سم sam او سن san دواړه لکه د لاتین con د پریفکس (یعني سوابقو) په ډول راځي، معنا ئې ده یو له بله سره، موافقت، نژدیوالي لکه سم بند sambandh یعنی connection سره نښتل، اتصال. له دغې ریښې څخه ډیري کلمې را وتلي دي، لکه سما sama د موافقت او برابری وضعیت، سمتوب، په معنا، او سمایت

^۱ کتاب الهند، ج ۱ ص ۱۹۴.

^۲ پټه خزانه ص ۲۷.

^۳ پټه خزانه ص ۴۳.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

samapt تکمیل، تمامول، سمول، ترتیب او تهذیب کول.^۱ د سنسکریت لومړي جزو هم دغه سم یا سن دي، چه رېښه ئې قدیمه آریائی ده او ښائی چه له اصلي آریائی ژبي څخه په پښتو کي تر اوسه پاته وي، او سنسکریت ته هم تللې وي، د میم او نون سره اوښتل په پښتو کي اوس هم ډیر دي، مثلاً مښتل، نښتل، مښلي، نښلي، یا لکه لاند، لامده، لنده، لمده.

دوهم جزو ئې سه یا زه دي چه کټ مټ د پښتو ښه اوس موجود دي، په سنسکریت کي وائي سوډول sadaul يعني ښه ډول او ښه څیره^۲ چه عیناً اوسنی پښتو ده تاسي دمخه ولوستل چه (س،ش،ښ) د یوه مخرج او سره نژدې حروف دي ابدال ئې هر وخت روا دي (واو) او (ه) هم دواړه صوتي او د علت حروف دي په اوښتو کي کم قیمت نلري، ځکه چه د سنسکریت (س) هر وخت د اوستا په (ه) اوږي، نو په اوستا کي دا کلمه (هو) ده. د دې نامه درهم جزو (کریټ) دي، چه معنا ئې (کرده شده) دي او دا هم د پښتو کټ ته ډیر نژدې دي، په سنسکریت کي کرن karan کټ مټ د پښتو کرن یا کرل يعني کول (و کردن) دي.^۳ نو د سنسکریت کلمه له (سم زه کرته) يعني (اصلاح کرده شده) څخه محرفه ده او دا کټ مټ د پښتو سم ښه کړي "يعني ښه سم کړې" عبارت دي چه د ژبي د تانیث له جهته باید "ښه سمه کړې" وویل سي^۴ يعني به ښه ډول او ښکلي توب سمه کړې ژبه چه کټ مټ په دغو معناو "ښه سمه کړې، ښه آراسته کړې، ښه ترتیب او تنظیم کړي، ښه بشپړه کړي" د ژبو پوهانو هم ضبط کړیده.^۵

او د کلمې له تحلیل څخه پخپله د سنسکریت په نامه کي د پښتو ژبي اغیزه ښه ښکاري.

دسیو Dasyu

هغه وخت چه آریائی اقوام د افغانستان له غرو او ورشوو څخه د هند خواو ته شیوه شول او تر اباسین ور تیر شول، دوي د هندوستان له اصلي بومي خلقو سره مخامخ شول او له دغو خلقو سره ئې جگړې او مقابلې وشوې، څو ورو ورو ئې هغه خلق مات کړل او مخکي ئې ځني وینوې. د هند بومي وگړي چه تور لینگې ئې بولو د تور پوست او پلنو پزو خاوندان وه، دغه خلق پخوانو آریائیانو دسیو، داس Dasyu یا Dasa بلل، چه معنا ئې دښمن، میرځمن، بیدین ده.

^۱ هندوستانی قاموس ص ۴۷۲.

^۲ هندوستانی قاموس ص ۴۸۳.

^۳ هندوستانی قاموس ص ۵۶۸.

^۴ فرهنگ نظام، ج ۲ ص ۸ دیباچه.

^۵ پښتو فقه اللغة، ص ۲۶۱.

^۶ هندوستانی قاموس، ص ۴۸۰.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

دا کلمه په هند کې د آرين يعني نجيب او شريف په مقابل کې استعمالیده. آرين چه غنم رنگي انسانان وه، د "شريف" په نامه ئې ځانونه ستایل، او د هند تور لينگيان ئې "دسيو" يعني دښمنان او بد خلق او بې شرفه گڼل، د ويدي عصر شاعرانو دوي پيت پزي او تور پوستي بللي دي، او دغه اقوام اوس په هند کې "دراويدي" بولي. په ريگويدا کې د آريائيانو او دسيو د جگړو ډير تفصيلات راځي، او هر کله دوي له خپلو ارباب انواعو څخه خپل بری پر دسيو باندي غواړي، اندرا چه د جنگ رب النوع دی، هر کله دسيو سره جگړې کوي.^۱

تر ويدا وروسته د ايران د داريوش په ډبر ليک کې هم د آريائي اقوامو په مقابل کې د دوي د مستملکاتو خلق په دې نامه بلل شويدي، او وروسته په هند کې د دې کلمې معنا لږ تغير خوړلي (داس) تش د غلام او مريي او چوپړي په معنا پاته شوي دي.^۲ گيگر الماني وايي چه په اوستا کې دانو هغه دانوه يا د ريگ ويدا (دسيو) او وروستني (داس) دي، چه د آريائيانو دښمنان او رقباء وه، دانو چه په ۱۳ يشت ۳۷-۳۸ فقره او په ۵ يشت ۷۳-۷۴ فقره کې راغلي دي د ارباب انواعو دښمن او اندرا ئې سخت مخالف دي، دگراسمن به ډکشنري کې هم دانو او داسه دواړه له يوې ريښې څخه را وتلي نومونه دي.^۳

د اوستا په ځينو برخو کې دژ يا دش Dush عموماً د بد او باييز په معنا و، چه د ډيرو کلماتو په سر پوري دا کلمه نښته، د خورده اوستا په اور مزديشته کې (دوش مينو) ليدل کيږي^۴ چه دغه اوسني د پارسي ژبي (دښمن) هم له هغې زړې کلمې څخه جوړ شوي دي، تر پهلوي ژبي دمخه چه کمه ژبه ويله کيده په هغې کې (دښمير) دښمن او معاند او ضد په معنا و^۵ دغه (دش) د ډيرو پاړسو کلماتو په سر کې راځي لکه دشمن، دشنام، دشوار، دزخيم، دوزخ، دزد.

له دغو ټولو مطالعاتو څخه ښکاره شوه چه د ويدا دسيو، داس او بيا هم دانو او د اوستا دش مينو او بيا د پهلوي دشمبر له يوې ريښې څخه دي، او هم په سنسکريت کې دش dash کټ مټ هغه (داس) دي، چه د مريي او غلام او کښته به معنا و، او داش هم دغسي دي.^۶

اوس چه سړی وگوري د سنسکريت (دش) يا (دس) هغه د اوستا (دش) گرد سره يو شى دي، او په پښتو کې هم دا ټول موجود دي، داسي د سين ابدال په شين خو پخپله په دغو کلمو کې سته او (ش) هم هر کله په (ښ) اوښتلاي سي نو په پښتو کې طبعاً (دش) اوړي (دښ) کيږي يو (ن) د پښتو د نسبت له اداتو څخه پوري وښلوی

^۱ کمبرج هستري آف انډيا، ج ۱ ص ۸۵ - تاريخ افغانستان، ج ۱، ص ۱۶۸.

^۲ د ويدک انډيا ص ۲۱۸.

^۳ د خاوري ايرانيانو تمدن، ج ۱ ص ۱۰۳.

^۴ د خورده اوستا فرهنگ، ص ۴۹۰.

^۵ دساتير آسماني ص ۲۴۵.

^۶ هندوستانې ډکشنري، ص ۳۷۰-۳۸۸.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

(دښن) به سي، لکه پم او پمن، خیره، خیرن، پخه، پخن، او نور. نو چه (دښن) د بد او باییز او ضد په معنا و (دښن) هم دغو صفاتو ته منسوب کیږي، او د (ن) د ادات له خواصو څخه دا ده چه اکثر د عیوبو لپاره راځي. د (دښن) کلمه په پښتو کي خورا عامه ده. او په پخواني ادب کي ښه ځای لري، جمع ئې ”دښنه“ او ”دښني“ هم د دشمنۍ په معنا مستعملي کلمې دي، مثلاً سلیمان ماکو وائي: پر دښن ئې یرغل وکاوه... سره ومړول ئې دښنه.^۱

ملکیار وائي: توري تیرې کړئ ... دښن مو پرې کړئ.
بابا هوتک وائي:

زلمو پر ننگ ځانونه مړه کړي دښن په عشو مو پیښه کړئ^۲
امیر نصر لودي د پښتو خورا پخواني شاعر وائي:

زما دښنه هسي تورا کړي یا توراني دښن چه وایي^۳
عبدالقادر خان خټک وایي:

خو عارف د چا په ښو شکر گزار دي نه په بدو د دښنه لري گله

خلور ډلي Caste

هغه وخت چه آریائي اقوام په افغانستان کي اوسیدل، او د باختر او هندوکش په ورشوگانو کي پراته وه، دوي ځانته ځيني اداري او ملي تشکیلات درلودل، په مساوات ئې ژوندون کاوه، مگر چه دوي تر انډوس (اباسین) ورو اوښتل او په هند کي خپاره شول، هند تر دوي پخوا د تور لینګي اقوامو او تور پوستانو ډک و، له هغه سره د دوي جګړې وې، او پخپله آریائيانو ځانونه سپین پوستي بلل، په ریګویدا کي دا فرق او امتیاز ذکر شوی، او له تورو دسیو سره د سپینو آریائيانو مقابله داسي شوې ده:

د باد رب النوع (ماروت) پر دسیو گانو باندي حمله وکړه دوي ئې د تالندي په غرغړو سره تباہ کړل د دوي ورشوگانې او پتي ئې سپین پوستو دوستانو ته ور وویشل.^۴

د دسیو او آریین د دغه تصادم او جګړو نتیجه وه چه د هند خلق په رنگ او پوست او کړه وړه کي سره بیل شول او پخواني ناآریین اقوام د تورلینګي او پیت پزي (پایسه یزي) او بې پزي په صفاتو په وید کي ذکر شول، او

^۱ پښتانه شعراء، ج ۱.

^۲ پټه خزانه، ص ۱۱.

^۳ پټه خزانه، ص ۷۱.

^۴ ریګویدا، ج ق ص ۲۲.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

آریائیانو دوي نجس او مردار خواره گڼل.^۱

هغه وخت چه آریائیان د هند په مخکو کي خپاره او غالب او بریالي شول نو دوي د هند خلق پر څلور ډلي وويشل پخپله آرين درې ډلي وه، څلورمه ډله هغه دسیوگان او تور لینگیان وه، چه ذکر شول. دې ویش ته په انگریزي کي کست caste وائي چه له پرتکالي کاستا يعني نژاد او نسل څخه ئې اخیستي دي، مگر په سنسکريت کي ورنه vorna يعني رنگ color بولي، ځکه چه دا تقسیم هم پر تور او سپين رنگ باندي شوي و.^۲

د رنگ او نسل ویش لومړي په آریائیانو کي نه ؤ د ویداد دورې په اواخرو کي پیدا شوي دي، ځکه چه په لومړيو ویدوکي د دې ویش کوم ذکر نسته، او نه ئې نومونه راغلي دي، فقط د لسم وید په ۹۰ برخه کي چه پرش Purush ئې بولي په افسانوي څیر د دغو څلورو ډلو د پیدا کیدو ډول ښودل شوي دي، مثلاً: "چه د پردوش بدن ئې تقسیم کړ، برهمن ئې له خولې څخه، راجنیا ئې له متړ څخه ویش ئې له ورنو څخه، او شدر ئې له پښو څخه پیدا شول".^۳

په ویدا کي فقط دغوني د څلورو طبقو ذکر راغلي دي، زیاتي څه نسته، خو د هند آریائیانو د دغو څلورو ډلو امتیاز هسي وایي، چه خوله پر ټولو اعضاؤ باندي شرف او لوړتیا لري، نو برهمن چه له خولې څخه پیدا شوي دي، کار ئې ښوونه او پرمان روایي ده، هغه څوک چه له بازو او مټه پیدا شويدي، کار ئې جگره، او ساتنه او قوت دي، کم خلک چه له ورنو څخه را وتلي دي، د دوي کار دا دي، چه د تمدن نظام ټینگ کړي، او وداني او کښت او زراعت د دوي وظیفه ده، مگر هغه چه له پښو څخه پیدا شوي دي کار ئې فقط چوپړ وهل او خدمت کول دي.^۴

د څلورو فرقو د پیدا کیدو دغه افسانوي رنگ تر اوسه هم په هند کي موجود دي، لومړي ډله ځانونه ډیر شریف گڼي او دا درې ډلي له شدر (دسیو) سره کورټ مخالفت نکوي، اچھوت يعني ناملموس ئې بولي.

د دغو څلورو فرقو له نورو خصوصیاتو سره دلته زموږ کار نسته، فقط دلته دا څلور نومونه چه د آریائیانو زاړه ژوندون سره اړه لري، د پښتو له پلوه تحلیل کوو، ځکه چه ځیني پوهان وایي چه دا څلور سره کلمې پښتو دي، او رینې ئې په دغه ژبه کي سته، لاندي ئې شرح راځي.

برهمن Brahmana^۵

لومړي ډله ده، چه روحاني او مقدسه گڼل کیږي، او تر ټولو ډلو لوړه او پاکه ده، د دوي وظایف په جامعه کي

^۱ ویدک انډیا ص ۲۲۰.

^۲ کمبرج هستري ص ۹۲ - د ویدو تعلیم ص ۱۲۳.

^۳ ویدک انډیا، ص ۲۱۷.

^۴ وید- پرش سکت ۹۰-۱۰.

^۵ منو شاستر.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

مقدس او روحاني دي، د هند مشهور مقنن منو Manu بر برهمنانو وظائف هسي ټاکي: خدای برهمنانو ته دغه وظائف مقرر کړي دي د ویدو ویل او په نورو لوستل، ځان او نورو ته قرباني کول، خیرات ټولول او ورکول... برهمن چه وزیري، د ټولو مخلوقاتو خاوند وي، او په دنیا کي تر ټولو معزز وي، د دین، د خزانو ساتونکي هم دي وي، برهمن د خپل حسب او نسب د لوړتیا لامله د هر څه مستحق دي که دی د لسو کالو وي او کشرې د سلو کالو، بیا هم پر کشرې د ده درناوي او عزت لازم دي.^۱

پوهان د برهمن ترجمه په (دعا کونکي یا نمانځونکي preist) کوي^۲ او دا کلمه له (برمهه) څخه جوړه شوې گڼي، برمهه د دعا او مقدسو سندرو په معنا و، چه وروسته ئې تحول وکړ، او یو مجرد جوهر او اعلي موجود شو، چه هر ځای او په هر شي کي سته او بیا نو د یوه بیل رب النوع په مفهوم وپیژاند شو.^۳ په اوسنۍ پښتو کي کټ مټ دغه تاریخي آریائي کلمه سته، برم bram عظمت، جلال، لوړیا، حشمت ته وایي، د برم خاوند يعني د عظمت او لوړتیا خاوند له برمه ولویري يعني له جلاله او عظمته پریوزي، پلاني په برم کي دي يعني د حشمت او جلال په حالت کي دي، خوشحال وائي: که هندو که مسلمان د پټ په کار کي چه مي ولیدل د هیچا نشته برم دلته برم bram د آزر او نرم او چرم په قافیه کي راغلي دي، داسي معلومیري چه د خټکو محاوره دغسي وي.

د برم اوسني معاني هغه تاریخي مفهوم ته نژدې دي لغات او کلمات د خپل تحول په دوره که دغسي تغیرونه کوي، مثلاً (برمه) ډیر پخوا په ویدي عصر کي د نمانځني او دعا او ستاینې معني درلودل، وروسته یو مجرد د تخلیق جوهر، او بیا د لوي رب النوع نوم سو، په دغو ټولو معناؤ کي د جلال او عظمت او قوت او قدرت معاني پراته دي، چه اوس ئې په پښتو کي هم په دغو معناو مستعملوو.

له برمه څخه برهمن داسي جوړ شو، چه یو د نسبت ادات (من) چه اوس هم په پښتو کي سته، پای ته پکښي زیات سو، برمهمن شو، يعني د جلال او عظمت او لوړتیا خاوند، په کثرت استعمال (ه) تر (میم) دمخه شوه دوه میمه سره یو ځای شوه، په ټولو ژبو کي چه دوه حروفه سره یو ځای شي، که ئې تلفظ دروند وي یو غورځوي لکه هډډیره چه هډیره شوې ده، دلته هم یو میم ولاړ، برهمن پاته شو اما د (من) د نسبتي ادات نور مثالونه زموږ په ژبه کي دا دي، خوړ - خوړمن، کړ - کړمن، درد - دردمن.

د برهمن معنا که دغه د پښتو (برم من) يعني د جلال او عظمت خاوند واخلو د دغې آریائي ډلي له مقامه سره هم مطابقت لري، ځکه چه دوي یقیناً د لوړتیا خاوندان وه او تر ټولو مخلوقاتو غوره او لوړ بلل کیده، د بشر خورا

^۱ منو شاستر (۱) برخه ۸۸-۹۱ فقره ص ۴۶-۴۷.

^۲ کمبرج هستري ص ۹۲.

^۳ ویدک انډیا ص ۱۹۹-۲۵۵.

د پښتو ادبياتو تاريخ

ممتازة طبقه هم دوي وه، او نور ټول طبقات ئې هم خادمان گڼل كېده.^۱

كشتري Kshatri

دوهمه طبقه ده، چه په ويدا كې راجنيا Rajanya او په وروستو كتابو كې كشتري او بياچهترې ذكر شوې ده پخبله لومړي كلمه د شهزاده او سرباز او جنگي معنا لري.^۲

په منو شاستر كې د كشتري Kshatriya په نامه ياده شوې ده، او دغه لوي مقنن ئې وظيفې هسي تعيين كړي دي. كشتري ته حكم وشو چه د خلقو حفاظت وكړي، انعام او بخشش وركړي، قرباني وكړي، ويد ولولي، له شهوت پرستي څخه ځان وساتي.^۳

دا طبقه تر برهمن وروسته دوهمه مقتدره ډله ده، چه پاچهان او مشران له دوي څخه وه، اهل اداره او د سياست خاوندان هم دوي وه، عسكري امور، جنگي چارو په دوي اړه درلوده، دوي د برهمنانو د برم او عزت وسيله وه، او تر هغو وروسته ئې غټ غټ امتيازات درلودل، كشتري بايد تل به جنگ كې ونه تښتي او خپل رعايا وساتي، او د برهمنانو احترام وكړي، دغه دري خبري د كشتري لپاره ضروري وې.^۴

علامه البيروني وايي: چه د كشتري لپاره برم او پرست ضروري دي، خلق بايد له ده څخه وپيرېږي دى ښائى چه بهادر، غښتلي، حوصله لرونكي، متين، زبور، ښدونكي وي، او لوړ لوړ كارونه په سواني اجرا كړي.^۵ په دې ډول د كشتري وظيفې اداري او عسكري وه، او نوم ئې هم كټ مټ دغه مقصد ښه را ښئي، او په پښتو كې ټينگي ريښې لري، بلكه سوچه پښتو دي، كشتري په پښتو كې له دوو كلمو څخه جوړېږي، لومړي جز ئې كښ دي چه په پښتو (كښ) ورته وايو، كښل يعني (كښدن، آختن) هم له دغې ريښې څخه متداول ژوندي مصدر دي د (كښ) په الحاق پښتو ډيري كلمې لري لكه زيار كښ، امار كښ، گور كښ، او كښ د آختن په معنا له توري او تيغ سره راځي مثلاً توره كښل، چاره كښل، خوشحال خان وايي:

په درست جهان دي نه وي يو د ما غندي رسوا بل
ورځم توره وكنلې چه مين واوړم په تا بل
دوهم جز ئې (ترې) دي چه مفرد ئې (تره) ده، د لومړي حرف په ضمه، اوس مورد (ت) د ضمي د ښكاره كولو لپاره مفرد (توره) او جمع ئې (توري) ليكو، خو تلفظ ئې فقط د (ت) په ضمه دي او پخوانۍ املا ئې هم (تره، او تري) ده.

^۱ تمدن هند، ص ۲۱۵.

^۲ كمبرج هستري، ص ۹۲.

^۳ منو شاستر.

^۴ تمدن هند، ص ۲۱۵ - ويلېك انډيا، ص ۲۱۲.

^۵ كتاب الهند، ج ۱ ص ۱۳۰.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

پخوا پښتو د عسکر د نامه لپاره له دغو دوو کلمو څخه کار اخیست، او لښکر او سپاهیان ئې د (کښتري) په اوسني املا (کښتوري) بلل يعني توري کښلي (شمشیر آختگان). دا کلمه د الفاظو په اړولو او مقلوب کولو (تور کښ) د عسکریت په معنا هم مستعمله وه، او کټ مټ ده هغه (کښتوري) مقلوبه ده.

د پښتو یو ډیر پخواني ادبي اثر (خیر البیان) دي، چه د زرم هجري کال په حدودو کي د پښتانه د فکر او فلسفې یوه نابغه بایزید روښان لیکلي دي، او قلمي نسخه ئې مشهور مستشرق سر دینسن راس پیدا کړې، او نارویژي خاور شناس مارگن سترن یوه مقاله د دغه کتاب په باب کي کښلې وه. په دغه مقاله کي له خیر البیان څخه څو مخه په لاتینې حروفو چاپ شويدي، چه په یوه جمله کي دغه د (تور کښ) کلمه هم راغلې ده، او هغه دا ده: مشغول دي ډیر آدمیان په کرلو په بازرگاني باندي یا په پوند گلي، یا په تور کښ باندي، ځيني په نور نور چاري مشغولي کا آدمیان.^۱

دلته د خیر البیان لیکوال د انسانانو چاري او وظیفې (زراعت، تجارت، او عسکریت) ښي، او عسکریت (تور کښ) بولي او داسي ښکاري چه دا کلمه تر زرم هجري کاله هم مستعمله وه، او زوړ شکل ئې هغه تاریخي کشتري دي.

ویسیا Vaicya

دا نوم په ویدا کي ویسیا، او په سنسکریت کي ویس Vais، ویسیه Vyasy ویشیا Vaishya راغلي دي او پسله کشتري دریمه طبقه ده.^۲

منو مقنن وایي: چه ویسیا باید غلې وساتي، انعام ورکي، قرباني وکړي، ویدا ولولي، تجارت وکړي، پور ورکړي. کرهنه او زراعت هم د ده کار دي.^۳

د دې طبقې وظیفه په آریائیانو کي تجارت او زراعت او نور مدني او عمراني کارونه وه، غلې او گلې به دوي ساتلې، د کرهني اصول او د تخمو پیژندنه، د ښې مخکي او بدې مخکي بیلونه، د اجرت او مزدا اندازه، د رانیولو او خرڅولو دودونه، اوزان او اکیال پیژندل، دا ټول د ویسیا کار ؤ، پر ده لازمه وه چه د جواهراتو او غلو او فلزاتو او کالو او عطریاتو او نورو مسالو قیمت به ښه ور معلوم ؤ دغسي د ویسیا باید څو ژبي زده وي، او پخورا ایمانداري او او ویسا او اعتماد او زیار خپل کار وکړي، دا طبقه له محصولاتو او جنگي خدماتو څخه بالکل معاف وه، ټول عمراني خدمات دوي ته سپارل شوي وه.^۴

^۱ د هند د آثار عتیقه مجله، ج ۱۱ ص ۵۷۰.

^۲ هندوستانی قاموس ص ۷۷۹.

^۳ منو شاستر (۱) برخه.

^۴ تمدن هند، ص ۲۳۴-۲۳۲.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

علامه البیروني دا نوم (یش) راوړي چه د (ویش) معرب دي، او وظایف ئې هم کټ مټ دغسي ښئي لکه لوړ چه ذکر شول^۱ او له دغو ټولو څخه سړي ته ښه معلومیري چه د ویسا وظیفې او کارونه ټول داسي وه، چه په اعتماد او اعتبار او رښتي ئې اړه درلوده، پخپله منو مقنن د دوي په اجتماعي وظایفو کي اعتماد او باور او ویسا لوي او مهم شرط گڼي^۲ او که سړی ورته خیر شي هم دغه مهم وظایف یعنی تجارت او زراعت او مالداري بيله ویسا نه کیږي، او د ټولو اقتصادي کار او آره او سټه هم پر اعتماد او ویسا ولاړه ده. وگورئ گټ مټ د دغې طبقې نوم هم (ویسا) دي، او هیڅ لیري نده، چه د پښتو (ویسا) او دغه (ویسیا) له یوې ریښې څخه وي!

ویسا په پښتو ادب کي ډیره مشهوره کلمه ده، معنا ئې اعتماد، باور او اعتبار ده، خوشحال خان وائي:

په دا ساه نشته ویسا هر دم ته وایه الله

یعني په نفس اعتبار او اعتماد نشته. بل ځای وائي:

هر چه کټگان دي په صوبه کي د خدا څوک په بند دي څوک لا گزري نا ویسا

یعني بې اعتبار او بی اعتماد گزري.

ښائي چه اصلي ویدی نوم له ویسا سره مشترک (ویسیا) ؤ، وروسته په دې نامه کي تغیر راغلي، ویشي، ویش سو په عربي (بیش) البیروني راوړي دي دغه (ویش او بیش) د عوامو په معنا هم په پښتو کي مستعمل و، ځکه چه دا دریمه طبقه عوام وه، او برهمن او کشتري له خواصو څخه گڼل کیده.^۳ خوشحال خان وائي:

زه خوشحال دي د بدی نیکی گواهي لم د ښایست مخي دي نشته په خوي ویښې

د بیت آخری کلمه داسي ده (ویښ ئې) یعنی په ښایست کي له خواصو او په خوي له عوامو څخه یې! له دې څخه هم معلومیري لکه ویسا چه په پښتو ادب کي مستعمله او ژوندي کلمه وه، وروستي (ویش) هم مستعمل ؤ!

شودر Shudra

څلرمه ډله او تر ټولو کښته او ناملموسه گڼله کیږي، لکه چه دمخه وویل شوه، دا ډله د هند بومي تور لینگیان وه، چه دسیو (دښمن) بلل کیده.

^۱ کتاب الهند، ج ۱ ص ۱۳۰.

^۲ منو شاستر، ۹ باب ص ۳۲۶-۳۳۳.

^۳ پخپله ویسا او ویش هم ځینو پوهانو د عامي او معمولي درې په معنا راوړي دي. کیت Keith د اډنبرگ یونیورستي د سنسکریټ پرفیسور ئې معنا commoner یعنی معمولي او د عوامو د ډلي سړي لیکي (کمیرن هستي ص ۹۲). له دغه څخه هم د پښتو ژبي د ادبي استعمال وړ نژدې والي ښکاره کیږي چه د خوشحال خان په بیت کي کټ مټ دغه معنا ورکوي.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

منو مقنن وایي: چه شودر بل هیڅ کار نلري، بيله دې، چه د نورو خدمت وکړي، او دوي راضي ولري.^۱ شودر غیر آریائي خلق وه، نو، ځکه دوي ئي ذلیل او نا نجیب گڼل، او ټولي کښتي پيشي او کارونه دوي ته محول وه، مثلاً دوبي گري، موچي گري، بازي گري، مانوتوب، ماهي گري، د وحشي مرغانو ښکارل، توکری جوړه ول، چنډالي، ډمبتوب، او نور.^۲ شودر، سودر، او شدر ټول د دې کلمې مختلف اقسام او اشکال دي، او د شودر معنا هم کښته، ذلیل، نانجیبه ده^۳ چه درو نورو ډلو دغه خلق له خانو سره نه گډول او دوي ئي بي شرفه او ډیر کښته خلق گڼل.

دا کلمه د پښتو (سودر) سره هم په معنا هم په لفظ کي نژدې والي لري په پښتو سودر (نالایق، کښته، بي عقل، بي تهذيب، ناپوه) ته وایي مثلاً پلاني خوشي سودر سړی دي، يعني ناپوه او نالایق دي. دا کلمه تر اوسه هم ژوندۍ ده، او کله ئي خلق د سرکوزي او خنزیر په معنا مستعملوي، مگر نده معلومه چه حقیقت کم دي او مجاز کم؟

ځيي پوهان وایي: شودر اصلاً د یوې علاقې نوم و چه اباسین ته نژدي وه او په (وشنو پران) نومي هندي زاړه کتاب کي شودر، او ابهیر یو ځاي گڼل شوي دي. یوناني مورخ مگستهنیز دا خلق تور مخي بولي، او تر سکندر دمخه د هخامشیانو کومکیان وه.^۴

ښائي چه شودر لومړی د دغه ځاي نوم و ځکه چه آریائي اقوام تر اباسین پوري خو لومړی له دغو اقوامو سره مخامخ شول، نو ئي دوي داسیو او کښته او ناپاک وگڼل، او دا نوم ئي د هند پر ټولو بومي تورو اقوامو باندي کښیښو.

په پښتو کي چه د سودر لپاره کم بد مفهوم پاته دي، دا هم دغه زاړه آریائي فکر نتیجه ده او دا دوي کلمې لکه لفظ چه سره نښتي او نژدې دي معنا ئي هم سره نښلوي.

ورڼه او د وظیفو ویش

دمخه مو ولوستل چه د څلورو ډلو د امتیاز لوي عامل د رنگ سپین والي او توروالي و (شودر) تور مخي او تور لینگې خلق وه، اما درې نوري ډلي سپین پوستي آریائيان وه، ریگویدا هم دسیوگان په تور مخو سره ستايي.^۵ دغه امتیاز او په انگلیسي اصطلاح caste ته په ویدي ژبه ورڼه Varna ویل شوي دي، يعني رنگ او جوله او

^۱ منو شاستر (۱) برخه ۹۱ فقره.

^۲ کتاب الهند، ج ۱ ص ۱۲۸.

^۳ د وید تعلیم ص ۱۲۸.

^۴ د وید تعلیم، ص ۱۲۸.

^۵ ریگویدا لومړۍ برخه ۱ باب ۱۸ فقره، دوهمه برخه ۲۰ باب فقره ۷.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

بڼه. بڼه تر اوسه په پښتو کې د مخ او خیرې رنګ ته وایي، مثلاً بڼه ئې اللوتې ده یعنې د مخ رنګ ئې الوتې دي یا پلاني په بله بڼه راغي یعنې په بل رنګ راغي.

د (و) او (ب) ابدال عمومي دي، مثلاً کابل، کاول، زابل، زاول، شوربا، ښوروا نو په دغه قاعده (ورڼه) لومړي پلا (برڼه) سو، ځکه چې د (ر،ږ) تلفظ مشکل و، نو (ر) حذف شوه، (بڼه) پاته شوه.

له دغې مطالعې څخه تاسې ته ښه ښکاره کیږي، چې لکه د څلورو ډلو نومونه چې پښتو دي، دغسې هم د ډلو د جوړیدلو اساسي نوم هم پښتو دي، او هغه ویدي کلمه اوس هم په پښتو کې سته، چې شکل ئې (بڼه) دي یعنې رنګ color بل اکثر محققین دې خبرې ته ټینگ دي چې دغه د څلورو ډلو ویش د آریائیانو د هند تر هجرت دمخه نه ؤ، دوي پخپل اصلي هیواد کې د مخني درې ډلي درلودې څلورمه ډله چې شورد ده په هند کې پیدا شوه.

د دې خبرې بل ټینگ دلیل دا هم دي چې د باخت (بخدي) آریائیانو هم درې ډلي درلودې او په اوستا کې

نومونه داسې ذکر شوي دي خوتو Khvaetav ورزن Verezena آریامن^۱ Airyman د دغو درو اوستائي ډلو په

مقابل کې د هند (برهمن، کشتري، ویسا) موجود دي^۲ او دا خبره ځینې ښکاري چې آریائیانو درې ډلي درلودې روحاني ډله، عسکري ډله اقتصادي ډله. دا عنعنې په پښتو کې کټ مټ موجوده ده، دوي هم د خپلو اقوامو وظایف دغسې ویشلي دي، د پښتنو یوه خورا قدیمه عنعنې دا ده: ”وایي چې د مړاني باد را والوت، د غرغښت، پر ژبه ونښت، نو تلقین او روحاني چاري او وینا او علم او ادب د غرغښت کار دي. دا باد د (بیټنې) پر مټ (بازو) ونښت، توره او عسکریت د دوي کار دي مگر د (څرښ) پر لمن ونښت نو دوي تل د لوئي لمني خاوند دي، سیاسي کارونه او شاهي او مدنیت پالنه او وداني او زراعت او تجارت دا ټول د څرښو وظایف دي.“

دا عنعنې کټ مټ هغه زړه آریائي رېښه او اساس لري، او سړي ویلاي سي چې له ویدا او اوستا دواړو سره مشترکه ده، نو لکه نومونه او کلمات چې پښتو وه، دغسې اصلي ویش هم د پښتو دغې عنعنې ته ورته دي.

من Man

دا کلمه په سنسکریت کې زړه، ارادې، روح ته وایي^۳ او علامه ابو ریحان البیروني د عقلي او حسي موجوداتو په شرح کې هسې بیان کوي: چې تر پنځو حواسو وروسته من (اراده) ده، چې له حواسو څخه ډول ډول کارونه اخلي، په حیوان کې د ارادې محل زړه دي، او په دغه مناسبت خلق اراده من بولي، چې اصلاً من زړه ته وائي^۴ دا کلمه په پخوانۍ پښتو کې کټ مټ په دغه معنا موجوده وه، او داسې معلومیږي چې زموږ له هیواده هند ته تللي ده،

^۱ ۳۲ یسنا ۱ بند، ۳۳ یسنا ۳ بند، ۴۶ یسنا ۱ بند.

^۲ گاتھا، ص ۸۷.

^۳ هندوستانی قاموس، ص ۷۰۳.

^۴ کتاب الهند، ج ۱ ص ۴۵.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

یا به د زړه په معنا حقیقت وي مجاز به ئې اراده وي یا به اراده مجازاً مشهوره شوې وي. د پښتو یو خورا پخواني شعر چه امیر کروړ جهان پهلوان د غور پاچا د ۱۳۹ هـ په شا او خوا کي ویلي دي، دا کلمه لري دا پاچا وائی:

عشي د من می ځي بریښنا پر میرخمنو باندي^۱ دلته هم ښکاري چه (من) د ارادې په معنا دي يعني د ارادې غشي مي لکه بریښنا پر دښمنانو باندي ځي.

ستهان Sthan

ستهان په سنسکريت کي د طرف او ځاي، مرکز، موقف، سرزمین په معناو دي^۲ او دا کلمه په نورو آريائي ژبو کي لکه پارسو د (ستان) په ډول تر اوسه هم مستعمله ده مثلاً شارستان، گلستان، غرجستان، افغانستان. داسي معلوميږي چه د ستهان کلمه پخوانۍ آريائي کلمه وي، ځکه چه آريائيان په هند کي تیت شوه، دا کلمه ئې په دغو معناو در لوده دوي دیوستهان Deva Sthan د عبادت ځاي ته ویل^۳ او خپل گرد مملکت ئې هم لومړي دیوستهان باله يعني د عبادت او نيکیو ځاي، چه وروسته ئې هندوستان وباله يعني د هندوانو ځاي او هیواد.^۴

دا کلمه کټ مټ په پارسو کي هم پخوا مستعمله وه، او مفهوم ئې هم تقریباً دغه و مثلاً فخر مدبر مبارک شاه د غزنوي عصر مورخ لیکي: ”به ستهان لوهور در میان شدند“^۵ دا کلمه په پخوانۍ پښتو کي هم مستعمله وه، او هم له دغه جهت ويلي شو، چه یوه آريائي پخواني کلمه ده، چه هم دلې پخپل هیواد کي پاته، او هم شاوخوا په سنسکريت او پارسو کي رواج شوې وه، ښکارندويي د پښتو د غوري دورې یو شاعر وایي:

د اسلام د دین شهاب د نړي لمر دي تور ستهان ئې کړ رڼا په جهادونه^۶

دغه بیت له یوې قصیدې څخه دي، چه ښکارندويي د سلطان شهاب الدین غوري په مدح کي ویلې ده دی وایي چه سلطان شهاب الدین تور ستهان يعني تور مملکت (هند) په جهادو روښانه کي، له دې بيته د کلمې پخواني ژوند په پښتو کي ښکاري.

^۱ پټه خزانه ص ۳۳.

^۲ هندوستانی قاموس، ص ۴۵۸.

^۳ هندوستانی قاموس ص ۴۱۰.

^۴ کتاب العلم، ج ۱ ص ۵۴.

^۵ آداب الحرب، ص ۳۹.

^۶ پټه خزانه، ص ۵۳.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

نمزدک، مزدک، نمست، مزدا

دا کلمات ټول آریایي دي، د هند او ایران په ژبو کې پخوانۍ رېښې سته، او په پښتو کې هم ډیرې کلمې سته چه په دغه رېښه اړه لري.

لومړی به سنسکریت ته وگورو: نمست *namasit* محترم، ستایلی شوی، معزز نمسیت *namasyit* یا نمسیه *namasya* د عزت او احترام خاوند، مجلل مکرم^۱ دا مواد چه په سنسکریت کې موجود دي رېښه ئې (ن،م،س،ت) ده چه (ن) ئې په نورو ژبو کې کله کله حذفیږي (س) په (ز) بدلیری او (ت) په (د) خو په اصل کې د احترام، نیایش، لمانځلو، او تکریم معاني پراته دي، په اوستا کې هم دا کلمه ښه موقع لري.

مزدا *Mazda* په اوستا کې د لوي خدای نوم دي، چه اهور مزدا یا اورمزد ئې هم باله. دا خدای دوي یو مبداء واحد مجرد گانه چه ټول مخلوقات ئې پیدا کړي دي، دلته ئې زموږ (مزدا یا مزد) یعنی دوهم جزو د دې بحث لپاره په کار دي، چه هغه (م،ز،د) حروف لري او د سنسکریت (م،س،ت) سره د یوه جنسه دي او له یوه مخرجه. په مزدا کې هم د تجلیل او تکریم معاني پراته دي ځکه چه خدای تعالی جلیل دي لوي دي، او د تجلیل او پرستش وړ هم فقط دی دي!

په پښتو او پارسیو کې له دغې مادې څخه نماز او نمونځ، نمخل، او نمزدک او مزگت جوړ شويدي، چه شرح ئې لاندې راځي:

د پارسیو نماز او مزگت

نماز اوس فقط د عربي صلوٰة په معني دي. چه یو مخصوص عبادت دي مگر په پخوانۍ پارسیو کې دا کلمه د نیایش خضوع، تکریم تجلیل په معناوو هم وه، عبدالحی گردیزی لیکي: ”چون امیر را بدیدند همه نماز بردند و خدمت کردند“^۲ فردوسي وائي:

زمین را ببوسید و بردش نماز همي بود پیش زمانی دراز

اما مزگت په پارسیو کې د مسجد په معنا و چه دغه هم د تجلیل او نیایش ځای دي. زموږ د وطن یو جغرافیا لیکونکي په (۳۷۲ هـ) کې مسجد جامع ”مزگت ادینه“ لیکي، مثلاً د هرات د لوي مسجد په خصوص کې وایي: ”و مزگت جامع این شهر آبادان تر مزگتها است“^۳

ابو علي محمد بلعمي د سامانیانو مشهور وزیر (متوفي ۳۶۳ هـ) د تاریخ طبري په ترجمه کې ډیر ځله د مسجد

^۱ هندوستانی قاموس، ص ۷۴۹.

^۲ زین الخبار، ص ۷۵.

^۳ حدود العالم، ص ۵۷.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

پر ځای مزکت لیکي مثلاً: "و مریم همچنان اندران حجره مزکت بدست زکریا علیه السلام بوده" یا "روز آدینه
مزکت جامع نماز کرد"^۱

په دې ډول د پاړسو نماز او مزکت هم د هغې ریښې څخه دي چې د سنسکریت (نمست) او د اوستا (مزد)
ځنې جوړ شوي وه، او د دغو کلماتو معنوي ارتباط هم د تجلیل او نیایش او نمځي په مفهوم کې ښکاره دي، د
پښتو ژبې مونځ، نمونځ، لمونځ (نماز) مزدک، نمزدک (مسجد)، لمانځل، نماځل، لمانځه، نمځنه (نیایس،
عبادت، تکریم) او نمځن (با نماز و نیایش و مهر)، نمځلي (ستوده و نیایش شده) ټول له هغې ریښې څخه دي
او (ن،م،ځ) ئې هغه پخواني حروف دي، چې هم په سنسکریت، هم په اوستا کې وه، او هم په پاړسو کې سته (ځ،
ز، س) درې سره د یوې کورنۍ او یوه مخرج حروف دي ادبي اسناد ئې دا دي. دوست محمد کاکړ وائي:^۲

شپې ئې روڼې په لمانځو وې په ژړا او به نارو وې
چې به گڼیووت په لمانځه یا به گڼیووت په ستاینه
یا:

یوه ورځ جهاد الفضل تر کلو کلو لمانځل
دلته ټول د نیایش، عبادت، تجلیل په معنا و دي.

خوشحال خان وائي:

پیرځوینه، ښه سلوک نمځنه، عدل که دي دا خو یوه شته څه غواړې نور؟
عبدالقادر خان وائي:

سر و مال ښندل زینت د عاشقانو عنایت، مهر، نمځنه زینت ستاسي
دلته د (عبادت، مهر، نوازش) معاني لري.

بل ځای خوشحال خان نمځلي او نمونځ دواړه له یوې ریښې څخه په نژدو معنا و سره راوړي:

خدای هغه په دواړو کونو دي نمځلي چې په ورځ ئې عدل و داد په شپه نمځونه

نمځن هم له دغې ریښې څخه د (با مهر او با لطف او ښو) په معنا و دي، عبدالقادر خان وائي:

که نمځن ویل دي نه کیږي و ما ته کله کله راته کړه خبرې سپوري

په پښتو کې له دغې قدیمې ریښې څخه مزدک، او نمزدک د مسجد او نیایش گاه په معنا هم سته، تر اوسه د
ناصر و کوچي قبایل مسجد مزدک بولي.

په زړو ادبیاتو کې دا کلمه نمزدک nmazdak ضبط شوې ده، ښکارندويي د غوري سلطان شهاب الدین په

دعا کې وائي:

^۱ تاریخ طبري، ص ۲۲۸، ۷۲۸.

^۲ پته خزانه، ص ۸۹.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

نوم دي تل وه پر دریځ په نمزدکونه.^۱

یعني نوم دي تل د مسجدو پر منابرو یادیره، دا مزدک او اوسني مزدک هغه د پاړسو پخواني (مزکت) ته ډیر نژدې دي، او لکه څه وویل شوه، رېښه ئې هغه پخواني آریائي ده څه هم په سنسکریت هم په اوستا کي هم په پاړسو کي سته.

ویاکرنه Vyakarana

دمخه تاسي ته د ویدا د ملحقاتو په بحث کي په سپړو ویدانگو کي ویاکرنه یعني گرامر او نحو هم در وښودله شوه، دې علم په آریائیانو کي ډیر اهمیت درلود د ۶۰۰م په حدودو کي دا علم ښه تکمیل شو، او د پانیني پر ویاکرنه باندي نورو پوهانو هم شروح ولیکل، مثلاً پاتنجلي خپل بارتک او مهابهاشیه کتب وکښل، شو پورما نومي عالم هم ”کانتر ویاکرنه“ وکښل، څه د مبتدیانو لپاره و تر ډیره عمره دا علم په هند کي مخ په لوړتیا ؤ لکه څه پر دې آخر کتاب باندي اوه شرحي کښل شوې دي، هر څوک څه به پښت کیدئ، نو د دې علم زده کړه ورته ضرور وه، پښت جیادتیه او بامن په ۶۶۲ع د پانیني د کتاب شرحي لیکلي دي، څه کاشکابر تي نومیري او وروسته هم ډیر کتب پر دغه علم منځ ته راغلي دي^۲ البیروني وايي: څه بیا کرن د صحیح کلام او سمې وینا علم دي د اشتقاق ابحاث لري، د بلاغت اصول هم پکښي بیانیري، د دې علم مشهور کتابونه اته دي.^۳

د سنسکریت په قاموس کي ویاکرن Vyakaran د گرامر په معنا ویاکرنی Vyakarani د گرامرست او د گرامر پوهاند په مفهوم راغلي دي^۴ دا کلمه دو جزوه معلومیږي. لومړي جزو ئې (و-ی) دي، څه دا حروف عموماً په ټولو آریائي ژبو کي د (گفتن) په مفهوم کي رېښه لري مثلاً د پښتو (ويي) څه کلمې او لفظ ته وائي، او په پخواني ادب کي مستعمل و، خوشحال خان وايي:

دا ویي زما دراز دي دا منزل دور او دراز دي
نور محمد غلجي وايي:

زه و تا ته یو ویي کړم زما وروره په سهار بیداري کړه آخر وگوره^۵
د پښتنو کلمات هم له دغي رېښې څخه را وتلي دي وینا (نطق)، ویل (گفتن)، وینه (گفتار)، وي (گفت) د

^۱ پټه خزانه، ص ۵۷.

^۲ د هندوستان تهذیب، ص ۹۸.

^۳ کتاب الهند، ج ۱ ص ۷۸.

^۴ هندوستانی قاموس، ص ۷۷۷.

^۵ پټه خزانه، ص ۱۳۵.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

فرانسي وایل *voyelle* او انگليسي واول *vowel* (د حرف علت په معنا) د لاتيني ووکس *vox* يا *vocare* وو کاري (د ږغ کولو په معنا) د انگليسي وایس *voice* (د ږغ په معنا) دا ټول دغه د (و-ی) رېښې لري.^۱ نو د سنسکريت د (ويا کرن) لومړي جزو هم له دغو رېښو څخه مرکب دي، (ويا) يعني ويل، گفتن، کلام، وينا. دوهم جزو خو کټ مټ په پښتو کي اوس هم مستعمل دي کرن، کرڼه، يعني کول، نو (ويا کرن) جمعاً وينا کول، ويل، کول يا (ويي کرڼ) يا (ويي کرڼه) ده چه کټ مټ هغه زړه معنا او زوړ شکل لري، ښايي چه دا کلمه هم زموږ له هيواده اوله پښتو څخه تللې، او په ويدي ژبه او سنسکريت کي د گرامر او نحو لپاره مصطلحه شوې وي.

منو Manu

د ويد ادبيات له قراره د اوسنو انسانانو لومړی سړی منو *Manu* نومیده چه لومړی پلا اور د ارباب انواعو له خوا ده ته سپارلي شويدي، ويدا وائي: چه د وي، وس، وت *Vevasvat* دوه زامن وه، لومړي ياما *Yama* دوهم منو، مگر ياما دمخه مړ شو، نو ځکه دي لومړی فاني کيدونکي (مرتيا) بلل شوی دي^۲ پخپله وې وسوت په ريگويدا کي د ځلان او درخشان معاني لري، کله نمر او اسمان ته هم وائي، مثلاً: يوه رب النوع ماترشون *Mataricvan* اگني (اور) له خورا ليري ځايه چه وي وسوت يې نوم ؤ (يعني له اسمانه) راوړ^۳ په حقيقت کي د (وي وسوت) دوه زامن وه، يو له يوې موري چه ياما نومیده، د بلي ماينې زوي ئې (منو) دي چه د انسانانو اعلی مورث گانه سي، کله د (منو) نوم يوازي د سړي او انسان لپاره هم راځي، او لغوي معنا ئې پوهيدونکې او منونکې ده.^۴

د هندي آريايانو له کتابو څخه داسي ښکاري چه په پخوانو زمانو کي يو لوي طوفان راغلي و، د دې طوفان ذکر تورات او قرآن عظيم هم کوي، له هندي کتابو څخه په متسايران، او اگني پران، او مها بهارت کي دا قصه راځي مگر ”شت پته پران“ ئې خورا مفصله راوړي، ميکس مولر مستشرق لومړي پلا دا کتاب ترجمه او خپور کړ، وروسته جوليس ايک لنگ د مشرق د پخوانو کتابو په سلسله کي په ۱۸۸۲ع د دې کتاب ترجمه بيا په ۱۲ ټوکه کي خپره کړه، له دې کتابه ښکاري چه منو تر طوفان وروسته لومړی انسان دي، چه په قراني او توراتي ژبه ئې مور (نوح ع) بولو د منو د قصې لنډيز دا دي: سهار منو د لاس پريوللو لپاره اوبه راوړې، يو کب ئې لاس ته ورغي دې کب ورته وويل: چه ته ما وساته، يو لوي طوفان راځي، زه به تا ځني وژغورم. دا کب ده وروژه، چه لوي شو، نو ئې وويل: چه په پلاني کال طوفان راځي، يوه بيړي جوړه که، چه طوفان راسي، ته پکښي سپور سه، منو دغسي

^۱ فقه اللغة، ص ۲۶۸.

^۲ ويدک انډيا، ص ۱۰۶-۱۲۳.

^۳ ريگويدا ۶ برخه ۸-۴ فقره لسمه برخه ۳۹ فقره.

^۴ ويدک انډيا ص ۱۹۲.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

وکړه، چه په هغه کال طوفان راغي نو دی په بیړۍ کې کښینوست، او هغه ماهی راغي، د ده کښتۍ ئې تر شمالي غره (همالیا) پوري ورسوله، نور ټول خلق په طوفان کې مړه شوه فقط منو پاته شو، ده د اولاد خواشېش درلود عبادت ئې کاوه او په ریاضت بخت و، وروسته خدای تعالی ده ته یوه ښکلې ښځه راولیرله او د دوي له اولاده څخه د منو قوم پیدا شو، آریائی هندوان ځانونه د ده له پښته بولي.^۱

دا خو د دې پخواني کتاب د منو قصه ده، اما په مهابهارت کې هم دا افسانه راغلې ده او منو د یاما ورور بولي. په گوت پران کې هم د منو دغه قصه راځي^۲ او داسې ښکاري، چه په هندي روایاتو او میتولوژي (علم الاساطیر) کې منو د انسانانو پلار دي، چه تر طوفان وروسته انسانان له ده څخه پیدا شويدي، مگر وروسته منو او د ده پلار د رب النوع پر ډول هم منل شوي دي.

د منو پلار وی وسوت هغه (وی ون گهت) Vivanghat دي چه په اوستا کې هم د یاما پلار بلل شوي او وروسته د اسمان درخشان رب النوع و.^۳

وی ون گهت چه په اوستا کې د یاما پلار بلل کیږي^۴ هغه د عربو ونجهان یا ویون جهان دي^۵ چه د (ویونگهان) معرب رنگ دي، او یاما هم هغه د اوستا یما Yima دي چه وروسته جم او جمشید بلل شويدي.

خلاصه: د یاما او منو افسانې وروسته ډول ډول رنگونه موندلي دي، خو دلته زمو کار د دوي تاریخي پلټني ندي، بلکه فقط د منو د کلمې لغوي تطبیق دي چه د لوړو تاریخي پلټونو په رڼا کې به لاندې لږ څه شرح سي:

لکه چه وویل شوه پخپله ویدا (منو) د مطلق انسان او پوهیدونکي او منونکي په معنا راوړي، او منو شیا (پوهیدونکي او فکر کوونکي) هم انسان بولي^۶ گویا د (م،ن) په طبیعت کې د انسان د پوهني او منني لپاره مفاهیم پټ پراته دي دغه د (منو) افسانې هر راز چه وې، خو صحت یا غلطې ئې دلته په موږ اړه نلري فقط د لغت لامله دوني ویلاي شو، چه (منو) د آریائیانو په اصطلاح د لومړي انسان نوم و، وروسته لکه د عربي (آدم) د انسان مطلق او عام نوم سو، په سنسکریت کې هم مانو Manav د سړي او سرگي او کوچني په معناو دي^۷ چه په پښتو کې هم کټ مټ هغه پخواني معنا لري، پښتانه (برمانو) د غره سړی، او ځنگلی سړی ته وايي، او پخپله (مانو) د

^۱ شت پته پران - د ویدک انډیا له اقتباسه سره سم.

^۲ ویدک انډیا، ص ۲۵۲-۲۶۰.

^۳ ویدک انډیا ص ۱۹ فرهنگ.

^۴ اوستا، ص ۱۱، ۲۱۷، ۲۹۵.

^۵ آثار الباقیه، ص ۱۰۳.

^۶ ویدک انډیا، ۱۲۳.

^۷ هندوستانی قاموس، ص ۶۶۱.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

سمي او مدني سړي بولي ښکاره ده چه (بر مانو) د لوړی مخکي سړی معنا لري یوه ملي لنډۍ ده:

د بر مانو په شان ترهيري د روغ مانو په شاني کښینه دید دي کر مه

یعني د وحشي او زنگلي په شان ولي لما څخه تره او نفرت کوې، د روغ انسان په ډول گښینه، چه په لیدو دي ځان موړ کړم!

د دغه (م،ن) له ریښې څخه کټ مټ اوس (منل، مننه) لرو چه په پخواني معنا دي د منونکي کټ مټ د منو معنا ده او هم په ظاهري شکل هم په معنا کي سره نژدې دي، ښائي چه د (منل) له ریښې څخه (منو او مانو) جوړ شوي وي او لکه دمخه چه ذکر شول (من) د ارادې په معنا هم له دغي ریښې څخه وي، چه منل او اراده کول ټول انساني خاصیتونه دي، او په معنا کي نژدیکت هم سره لري.

په هر صورت د منو د زړې کلمې د پښتو په مانو او منلو کي سته، او دا پخواني کلمه هم له دې ځایه تللې ده تر اوسه هم په پښتو اعلامو کي (منو) سته، چه پر سړو دا نوم ږدي.

من Man

په دې ځای کي من د مخصوص وزني معیار په معنا هم باید راسي، د مخه مو من د ارادې په مفهوم تطبیق کړ، مگر من چه د تاله کاني دي، هم یوه خورا پخوانۍ کلمه ده، چه په ریښه کي داسي ذکر شوې ده: موړ له جواهر او څاروي، او اسان او یو من سره زر راوړه.^۱

دا کلمه له آریائي خلقو څخه کلدان او سامي بابل ته هم تللې وه، ځکه چه هغو د هند سره پخواني تجارتی روابط درلودل نو ډیر داسي آریائي او هندي نومونه ئې وړي دي وروسته د من کلمه په روما او یونان کي هم رواج وه.^۲ دا وزني معیار تر اوسه هم په پښتو او پښتنو کي سته، او داسي مشهور دي چه دلیل او سند ته احتیاج نلري، حتی په پښتو کي د من له کلمې څخه یوه مخصوصه اصطلاح جوړه شوې او تقریباً یو رنگ اشتقاق ځیني شويدي، مثلاً مخصوصه اصطلاح ده ”من په منیا کول“ یعنی خپل زیار په کښل او امتحان په یوه شي کول چه د من د کلمې څخه منیا جوړه شوې ده.

پیسې پاسو pasu دمخه د سوما په بحث کي وویل سوه، چه د سوما سوداگرانو به دا بوټي زموږ د هیواد له غرو څخه وړل او آریائيانو به د هغه په مقابل کي تک ژر، یا طلائي رنگه غويي دوي ته ورکول، له دې څخه معلومیري، چه د اجناسو د مبادلې واحد په آریائي خلقو کي غويي ؤ، داسي غويي دوي پاسو pasu باله او

^۱ ریښه کي داسي ذکر شوې ده: موړ له جواهر او څاروي، او اسان او یو من سره زر راوړه. ۷۸-۶۷ فقرة.

^۲ ویدک انډیا، ص ۲۳۱.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

وروسته هر دولت او هر ثروت او دارائي په دغه نامه بلله کیده لکه چه پخوانو د رومن خلقو هم “پیسو” یا “پکوس” pecus ثروت ته ویل، بیا چه مسکوکات په دوي کي رایج شول، هغه ئې هم پیکوس یا پیکو pecu بلل.^۱ دښکن فوربس لیکي، چه پیسا paisa د یوې مسي سکې نوم هم دي چه زموږ نیم پنس ته نژدې ده عموماً د money معنا هم لري.

دا پخواني ویدي کلمه اوس به پښتو کي هم ژوندې او خورا مستعمله ده، توره او مسي ایکی ده، چه په پارسو ئې پول بولي جمع ئې پیسې د عمومي ثروت او هم نقد مال په معنا راځي. مثلاً احمد ډیري پیسې لري، دلته ئې معنا دا نده، چه ډیري توري ایکی لري، بلکه مقصد ډیر نقود او حتي عمومي ثروت دي.

دا کلمه له ویدي عصره تر اوسه په دغو معناو ژوندۍ ده، په هند او افغانستان کي ډیره مشهوره وه، خو چه اوس ئې یوه بله نوې کلمه په ناوړه ډول په عوض کي ودریده “پول” چه نه تاریخي حیثیت لري، او نه ملي او قومي، بلکه په پښتو کي استعمال هم په جمله او جمع کي په ښه ډول نه کیږي، او د پښتو او پارسو د “پل” له کلمې سره په جمع او جمله کي التباس هم مومي مثلاً پل پل پول که ئې جمع کړو د لومړي جمع پولونه راځي چه التباس سره لري نو ښائې چه پښتو “ایکي” یا پیسه د پول لپاره واخلو او پیسې تروت او نقد مال ته ووايو.

کر، کریش Krish

د شديار کولو او کرلو او زراعت مهم کارونه د آریانو سره له خورا پخوا څخه وه، لکه چه تاسي دمخه ولوستل، پخپله د (آریا) کلمه هم له دغي ریښې څخه را وتلې ده، (ک،ر) اساساً په آریائي ژبو کي عنصرې توري دي چه په معنا کي قلبه، شدياره، کرهڼه پراته دي، پخپله کرش په اوستا او ویدا کي راغلي، او شدياره کول افاده کوي. گیگر وايي: کریش یوه کلمه ده چه ډیر ویدي اوستائي الفاظ ځيني جوړ شويدي، کرشینه یا چرشته د آریائي قبیلو نومونه وه، چه دوي خپل ځانونه په افتخار په دغو نومو بلل، په اوستا کي کرشیوت د دهقان او بزگر معنا لري.^۲ په سنسکريت کي هم دغه ریښه په اکثر وکلماتو کي ښه ښکاري، کرشي krishi د کرلو او زراعت معنا لري، کرشان kirshan کرونکي ته وايي، کرشن krashan شديار کونکي او یوي کونکي دي^۳ د پارسو کاشتن، کاریدن او د پښتو کر، کرهڼه، کرښت کرونکي، له دغي ریښې سره ډیر نژدې والي لري، کرښه خط ته وايي، چه د شدياري د خطوط سره چه (کري شي) بلل کیده نژدیکي لري.

^۱ تاریخ افغانستان، ج ۱ ص ۱۳۹.

^۲ د شرقي ایرانيانو تمدن، ج ۱ ص ۲۴۵.

^۳ هندوستانی قاموس، ص ۵۶۷.

د آريائيانو اجتماعي تشکيلات

له ويدا او نورو پخوانو کتابو څخه ښکاري، چه پخوانو آريائيانو ځانته اجتماعي تشکيلات او د ژوندانه دودونه او د ټولني لپاره مخصوص سيستم درلود. اوس چه مورگورو د پښتو ژوندون هم کټ مټ هغه ډول او هغه پخواني رنگ لري او د پښتون والي په لپاره او قوانينو کي هم دغه زاړه رسوم په ښه ډول پالل کيږي، پښتانه د ملي ژوندانه لپاره تل خپل اولسي تشکيلات محترم گڼي، کورنۍ، عشيره، کلي، لته، هيواد تر اوسه هم خاص خاص مراتب لري ځکه چه دغه دودونه آريائيانو له پښتونخوا څخه وړي وه، نو ښائي چه زاړه نومونه ئي هم پښتو وي، چه لاندي هر يو جلا جلا ليکل کيږي، او پښتو والي ئي هم ښوول کيږي.

پتي Pati

په ويدي ژبه کي دا کلمه ډيره مشهوره ده د بادار، مالک، رئيس، مشر معناوي لري مثلاً په هغه وخت کي ويس پتي vicpati د کلي د مشر نوم و.^۱

معلوماتيږي چه آريائيانو له پخوا زمانې څخه پخپلو اجتماعي تشکيلاتو کي دا نوم درلود، گوپت gopat يعني شپانه پاچا يو نوم و چه دا نوم او دغه اصطلاح آريائيانو تر بخدي او ويدي مدنيت دمخه هم درلوده په ۱۹۳۹ ع د آمو شمالي خوا ته اوسني سمرقند ته نژدې په تل نبرو کي د دې پاچا تصاویر پیدا شويدي او دارمستر وائي چه په آريانا ويجه کي د آريائيانو پاچا دغه و، د اوستا په گویش او بندهش کي هم د گوپت ذکر کيږي^۲ مقصد دا دي چه پت کلمه خورا قديمه او د آريائيانو د بخدي تر راتگ هم دمخه د دوي په اصلي ټک (آريانا ويجه) کي هم وه. گوتراپتي gotra-pati يعني د غوجل مشر وراجه پتي vraja-pati يعني د ورشو^۳ او چراگاه مشر گرامه پتي grama-pati يعني د کام مشر، دا ټولي اصطلاحات د ويدي آريائيانو دي.^۴

اکمبرج هستري، ج ۱ ص ۹۴.

^۲ تاريخ افغانستان، ج ق ص ۱۱۲-۱۱۳.

^۳ وراجه او ورشو ډير سره نژدې دي، د ورشو بحث دمخه تير شو.

^۴ تاريخ افغانستان، ج ۱.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

په سنسکريت کي هم پت او پتي مستعمل دي، او ډير کلمات د (پ،ت) د ريښې څخه را وتلي دي، مثلاً پيت pit مينه، عاطفه، پيتا pita پلار، پيتم pitam ډير مينه ور، ډير گران او خور، پت pat ښه، عزت، اخلاق پت يا پتي مالک، بادار، څښتن، ميره، پتا pata پلار.^۱

دا مفاهيم او معاني چه د (پ، ت) په مشتقاتو کي پراته دي، ټول سره نژدې دي او ښائي چه ځني حقايق وي، وا ځني مجازونه، په پښتو کي هم دا کلمې پت pat او پتي pati دواړي مستعلمي دي، پت د عزت او غيرت او ناموس او ننگ معناوي لري. مثلاً حميد وايي:

پروت په وينو کي لټ پټ ښه يم په پت کي
عبدالقادر خان وايي:

په ياري به هاله صادق باله شي چه تر مرگه د ياري پت وپالي
دغسي پتي يعني د بت خاوند هم په پښتو کي سته، مثلاً ډير پتي دي يعني د پت خاوند دي، بې پتي يعني پت نه درلودل، او بې غيرتي، او بې ننگي.
پير محمد مياجي وايي:

داسي ووې شيخ متي د مولا په عشق پتي^۲
نو قدیم پتي هم دغه اوسني پښتو پتي او پت ته ډير نژدې دي، ښائي چه مشر او بادار او پاچا ئې له دې جهته پتي باله، چه په دوي د اولس پت خوندي وو، او دوي ننگيالي وو، او عزت او ناموس او ننگ ئې ساته، او ورستۍ معناوي چه د مالک، بادار، څښتن، ميره په ډولو راغلي دي، د زمانو له تيريدلو سره مجازاً خپرې شوي وي، مثلاً هر مالک او بادار او څښتن د خپل مملوک او مادون پتي دي، ځکه عزت او ناموس ئې ساتي، ننگه ئې پر ځاي کوي، دغسي هم ميره تل د ماينې ناموس ساتي نو ئې ځکه پتي دي.

کولا Kula

د آريائيانو د ژوندانه اساس لکه د نورو انسانانو دا چه دي پر کورنۍ ايښو شوي و، دوي کورنې ته ډيره په درنه سترگه کاته، کورنۍ هر وخت د خير او برکت ځاي و، د کورنې مشر او مدير پلار و، او له څو کورنيو څخه يوه عشيره جوړيده، د کورنۍ اهميت او د توکم ډيريدل لکه اوس چه په پښتنو کي ليدل کيږي په پخوانو آريائيانو کي هم کټ مټ دغسي دي. لکه مرحوم بيت نيکه چه په خپل شعر کي د خپلو وگړيو ډيريدل غواړي ”دا وگړي ډير

^۱ هندوستاني قاموس.

^۲ پټه خزانه، ص ۱۳۳.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

کړې خدایه“ دغسي هم په ویدا کي د پخوانو ریشیانو ډیر اشعار او سرودونه سته، مثلاً خدای د ژوندانه څښتن دي، دي د دولت خاوند دي، دي قوي او غښتلې کورنۍ ورکوي، اې څښتنه! موږ داسي مه کوې چه بې کورنۍ او اولاده پاته شو.^۱ په ویدی ژبه کورنۍ او خاندان ته، کولا kula وائي چه د هغه عصر په اجتماعي تشکیلاتو کي ډیر اهمیت لري او له کورنۍ څخه نور لوړ تشکیلات شروع کیږي. دا کلمه یقیناً د آریا له زانگو او اصلي ټکه، یعنی زموږ له هیواده تللې ده او تر اوسه هم زموږ په ژبه کي ژوندۍ او مستعمله ده.

په پښتو اوس موږ کورني او خاندان ته کهول وایو: د قندهار مشهورو مشرانو کهولونه تر اوسه مشهور دي محمد زي (د پاینده کهول) بولي یعنی د سردار پاینده خان خاندان، دغسي دي د اخک کهول، د بارک کهول موږ په محاوره کي وایو، کاله ته ځم، له کاله راغلم، دلته ئې (هـ) حذفیږي، شیخ رضي لودي چه د ۴۰۰ هـ په حدود کي ژوندي ؤ هسي وائي:

نصره نه مویې له کهاله لودي نه بې په کاوه
د ده تربور نصر لودي وائي:

د لودي زوي سنتې یم^۲ د حمید له لوړ کاله یم

د پښتو د خورا پخواني شاعر امیر کروړ په یوه شعر کي دا کلمه (کول) راغلې ده: ”په باداري مي لوړاوي د کول د سور وکره“ یعنی د سور د کورنۍ، چه دغه کلمه کټ مټ د سلیمان ماکو په تذکره کي هم کول کښلي شوي، او ویدی رنگ لري،^۳ له دې څخه ښکاري چه خورا په قدیمو زمانو او بیا د اسلامي دورې به اوائلو کي هم دا کلمه لکه چه اوس ژوندۍ ده، مستعمله وه.

گرامه Grama

د ویدی دورې په اجتماعي تشکیلاتو کي گرامه هم وه، چه غالباً د کلي معنا لري، او له څو ټبرو څخه به یوه گرامه جوړیده او مشر ئې گرامني gramani بلل کیده.^۴

دا ویدی کلمه په سنسکریټ کي هم خورا مشهوره وه، ډیر کلمات نور ځني وزیریده، مثلاً گرامواسي gramvasi یعنی د گرام اوسیدونکي، کلیوال، گرام ادهي پتي gramadhipati د کلي پتي او د کلي مشر، گرامني

^۱ ریگویدا، ۷ برخه ۶ فقره.

^۲ پټه خزانه، ص ۷۱.

^۳ وگوري پښتانه شعراء، ج ۱ ص ۶۴.

^۴ کمبرج هستري، ج ۱ ص ۹۱.

د پښتو ادبياتو تاريخ

gramani د کلي يوه کورنۍ، گرمياسوه gramyasva د کلي آس يعني خر، گرامين gramin کليوال^۱ او نور. چه دغه ټول اشکال اوس هم پښتو ته نژدې دي مثلاً گرامواسي (گرام اوسي)، گرام ادهي پتي (گرام اډې پتي)، گرمياسوه د گرام اسپه او گرامين لکه خاورين اوس هم په پښتو هغه معاني لري. د گرام کلمه تر اوسه هم کټ مټ په دغه ډول په پښتو کي مستعمله ده په مشرقي خوا او په نورستان کي هم اکثر کلي په دغه نامه دي مثلاً وډي گرام، لوي گرام، شگرام، بشگرام، کول گرام، اشتر گرام او نور. د بگرام نوم هم دغه ريښه لري، يو بگرام د کابل په شمالي خوا کي دي، بل پېښور د بگرام په نامه ياديدې. شيدا وائي:

تر هغه پوري بگرامه^۲ په جهان مشې بې نامه

بگرام د کابل او جلال آباد په منځ کي يو موقف دي، چه په نامه کي دغه ريښه سته. پخپله دا کلمه د (گرام) په ډول هم په پښتو کي وه او داسي معلوميري، چه زموږ له هيواده تللې او په ويدي ژبه کي ځاي نيولي دي يوه پښتو لنډۍ ده:

د بيلتانه سندري اورم جانان له گرامه سهار کډي باروینه

ويسه ويس Visa'vic

دا کلمه بيله هغه (ويسيا يا ويش) چه دمخه په آريائي خلورو ډلو کي ذکر شوه، ځانته مستقلة کلمه ده تر گرام لوړه په اجتماعي تشکيلاتو کي ويسه وه چه د خوگرامو وگري به يوه ويسه بلله کيده، او مشر ئې ويس پتي، visapati يا راجن rajan باله.^۳

گايگر الماني ليکي: چه (ويس) په اوستائي دوره کي هم کلي ته ويل کيدې، هم يوې قبيلي ته چه څو کورنۍ ئې درلودې او د اوستا vis د سنسکريت له vic سره يو دي چه په ريگويدا کي د کور، کورني، ټبر معاني لري.^۴ داسي معلوميري چه د (و، ی، س) په طبيعت کي د سکونت او هستيدلو معاني پراته دي، مثلاً د ويدا او اوستا (ويس) د انگليسي هاوس house د پښتو (وسيدل، وسيده، هستيده، اوسي) ټول دغه مواد لري.

لکه محققين چه وايي ويسه هم د اوسيدونکي او مستقر او ساکن په معناؤ دي^۵ او لدې جهته چه ويس هم د اوسيدلو او استقرار ځاي ؤ نو د پښتو د وسيدل له مصدره سره ئې رابطه ډيره نژدې ده.

^۱ هندوستان قاموس، ص ۱۱۶.

^۲ پښتانه شعرا، ج ۱ م ۲۶۲.

^۳ کمبرج هستري، ج ۱ ص ۹۱-۹۴.

^۴ د شرقي ايرانيانو تمدن، ج ۱ ص ۲۶۶.

^۵ تاريخ افغانستان.

د پښتو ادبياتو تاريخ

پور Pur

دكتور كيت Keith د دې كلمې شرح داسي ليكي چې د پخوانو هندي بومي اقوامو له مدنيت څخه مور څه معلومات نه لرو فقط دونه ښكاري چې دوي د غويو لويې گلې درلودې او په داسي سنگرو او محكمو ځايو كي ژوند كاوه چې له ډېرو څخه ئې جوړ كړي وه. ريگويدا دغه ځايونه پور pur بولي چې وروسته دا كلمه د ښار town په مفهوم هم مستعمله شوه.^۱

ډونكن فوربس وايي چې په سنسكريت كي هم پور د ښار او كلي، كامپ camp يعني د پاچا د ناستي د ځاي kingston په معنا وه.^۲

لكه دمخه چې وويل شوه، د ډيرو گرامو او كلو كوپه (ويسه) بلله كيده د ويسې مشر ويسپتي و، ده به يو ټينگ او محكم ځاي درلود، چې په اوسنۍ اصطلاح ئې مور ارک بولو او دوي پور باله.

دا كلمه په پښتونخوا كي دونه مشهوره ده چې ډير ځايونه اوس هم پور بولي مثلاً بټه پور، سلطان پور، فتح پور چې په ننگرهار كي دي په هند كي هم ډير ښارونه به دې نامه دي مثلاً بهاول پور، بيجا پور، رام پور او نور. اعليحضرت امير شير علي خان چې د كابل شمالي خوا ته نوي عسكري ځاي بنا كړ شير پور ئې وباله چې تر اوسه هم په دغه نامه مشهور دي. په پښتو كي به مفرد ډول دا كلمه د پور په شكل پاته ده، پور طبقې ته وايي مثلاً دري پوره وداني يا پور پر پور يعني طبقه پر طبقه.

دا موجوده معنا هم هغي پخواني ته نږدې ده ځكه چې هر پور محكم او ټينگ وي او پخوانو كلاو او ارگو پورونه هم درلوده چې آثار ئې تر اوسه سته.

سميتي Samiti

دمخه تاسي د سمهيتا په بحث كي ولوستل چې معني ئې مجموعه ده او د پښتو سمت هم نژدې دغه معنا لري. په آريائي اجتماعي تشكيلاتو كي يو مهم شي سميتي و چې دغه كلمه هم له هغې ريښې څخه ده، دلته به لومړي د سميتي اجتماعي مفهوم در وښيو، وروسته به ئې پر لغوي او تطبيقي خوا ورغږوو.

لكه اوسني پښتانه چې په خپلو قبيلو كي جرگې لري، او دا جرگې له په خوانيو زمانو څخه د اجتماعي چارو د فيصلې كامل اختيارت لري، او ځانته لياري او اصول هم لري، دغسي پخوانو آريائيانو هم ملي جرگې درلودې. يوه مهمه جرگه ئې سميتي samiti بلله.

^۱ كمبرج هستري، ج ۱ ص ۸۶.

^۲ هندوستاني قاموس، ص ۲۱۰.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

په ریځویدا کي د دې جرگې بحث راغلي دي^۱ او علما وایي چه دوی دوی جرگې درلودې یوه ئي سبها sabha بلله او بله سمیټي، په سمیټي کي سپین ږیري او د قبیلې مشران سره غونډیدل او دا عمومي جرگه وه اما سبها د کلي وړه جرگه وه او مقامي رنگ ئي درلود، په سمیټي کي پاچا هم شاملیده او د پاچا او مشر د ټاکلو هم حق د دکتور زیمر Zimmer په قول دې جرگې درلود.^۲ په ویدی ژبه د سمهیتا او سمیټي کلمو په معنا کي د ټولني اجتماعي مفاهیم پراته دي. گویا د دې مفهوم لپاره (س، م، ت) عنصری حروف دي، په هندي ژبو کي هم دغه ریښې په ډیرو کلماتو کي په دغه مفهوم سته مثلاً سمت simat د تولیدلو عمل، سمیت semet یو له بله سره ټول، ورسره، سمیتنا samitna یو له بله سره ټولول او سره غونډول.^۳

لکه چه دمخه ویل شوې دي د پښتو سمت هم کټ مټ دغه شکل او مفهوم لري، ځکه چه په سمیټي (جرگه) کي هم د ټولني او غونډیدو مفهوم لري، نو لیري نده چه دغه ټول کلمات له دغي ریښې څخه وي.

ناچ

رقص او اتڼ د انسان له فطري خصایصو څخه دي په پخوانو اقوامو کي هم و، له ریځویدا څخه ښکاره کیږي، چه آریائیانو هم اتڼونه درلوده، او لکه اوس چه د پښتنو زلمي اتڼونه کوي او ځوني غوړوي، پخوا هم دوي دغسي اتڼ درلود او دا اجتماعي دود پکښي موجود و.^۴

په سنسکریټ کي اتڼ ناچ بولي او دا کلمه تر اوسه هم په هند کي پر رقص dance اطلاقیږي^۵ په پښتو کي د دي فعل لپاره د اتڼ مخصوصه کلمه سته مگر د ناچ او رقص د فعل لپاره له هغې قدیمي ریښې څخه نڅا او نخل هم لرو فقط (چ) په (څ) بدله شوې ده، له دغه مصدره افعال هم جوړیږي مثلاً ناڅي، و به ناڅي، و ئي نخل، یو شاعر وائي:

لکه ناڅي چه بسمل له تیره تیغه چه په تیغ دي شوم کړم نو نڅا راغله

سامانه Samana

^۱ ریځویدا، ج ۳ ص ۲۵۳.

^۲ کمبرج هستري، ج ۱۱ ص ۹۶-۱۳۳.

^۳ هندوستانی قاموس ص ۴۷۸.

^۴ تاریخ افغانستان، ج ۱ ص ۱۳۲.

^۵ هندوستانی قاموس، ص ۷۲۶.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

دا کلمه په ریښه کې ډیره راځي او د یوې میلی نوم و چه په ارت میدان کې به کیده او ټول طبقات، ښځي او نر، ګوچني، لویان ګرد پکښي حاضریدل.

غیر بازارنو به غیری ایستي، ورزشکارانو به لوبې کولې، سپرو به هم خپل هنر ښکاره کاوه رښیانو به اشعار ویل.

دا میلی به کله د شپې کله د ورځي اجرا کیدې، او د مظاهري او نمایش عملیات به کیدل.^۱

دا میلی تر اوسه په قندهار او نورو ښارو کې سته، په پسرلي په مني په ژمي مخصوص ځایونه لري او خلق پکښي ټولیري، په میاشتو میاشتو دوام کوي، لکه پخپله میلی چه پاته دي، نوم ئې هم په پښتو کې پاته دي مگر لږ څه معنوي تحول ور پېښ شويدي.

په قندهار کې سامانه تظاهر، نمایش په فخر سره څرګندوني ته وائي، مثلاً فلاني ساماني کوي، يعني تظاهر او نمایش کوي، او ځان ښکاره کوي، سامانه ګر متظاهر او نمایشي سړي ته وايي، په سامانو تلل، يعني په کبر او خود نمائي تلل، مثلاً یو شاعر وائي: "راغي ابو جهل کافر نبي ته په سامان" دا لږ معنوي تحول علت هم لري ځکه چه د آریائیانو میلی هم د تظاهر او نمایش او سامانو ځایونه وه، هلته قوت، هنر، حسن، جمال ټول خلقو ښکاره کول، حتي پیغلو میړونه هم هلته ټاکل، زلمو به ځانونه سینګارول، گویا دا میله هم په حقیقت کې یو نمایش، او په دغه اوسنۍ معنا "سامانه" وه چه اوس هغه د میلی مفهوم له دې کلمې څخه تللي، او فقط هغه اصلي مقصد يعني "نمایش او تظاهر" پکښي پاته شوي دي. ځکه چه سامانه له آریائي اجتماعي مظاهرو څخه وه، نو تر اجتماعي تشکیلاتو لاندې راوړله شوه.

ارباب انواع

د پخوانو آریائیانو له ژبي څخه ځیني مهم نومونه د دوي ارباب انواعو دي چه دلته ئې له لغوي پلوه موږ له پښتو سره پر تله کوو، دا ارباب انواع له پخوانو زمانو څخه دوي درلودل، او د ریښه سندري د دوي په نومو او اوصافو ډکي دي، لکه چه پوهان وائي: آریائیانو لوي خدای او واحد مطلق جل شانه هم پیژاند، مگر د خالق تعالی د قدرت طبعي مظاهر لکه آسمان، لمر، سپوږمۍ، اور، باد او رڼا ئې هم مجلل او محترم بلل، او د دغو شیانو په واسطه ئې د لوي څښتن پرستش کاوه، دلته فقط د هغو له نومو سره زموږ کار دي.

دیوس Dyaus

^۱ تاریخ افغانستان، ج ۱ ص ۱۳۵.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

په دې نامه آریائیانو یو رب النوع ستایه چه د آسمان او رڼا رب النوع ئې ګاڼه او ټول نوراني او مفید عناصر ئې ده ته منسوبوله. د دې نامه اصلي ماده دیو ده چه عنصر ئې له (ډ، ی، و) څخه مرکب دي، او دا ماده او اصل د "خلیدلو او رنیدلو" مفهوم له ځانه سره لري، دا ماده په آریائي ژبو کي دوني عامه ده، چه اکثر و قدیمو اقوامو له دغي مادې څخه د خدای تعالی نوم جوړ کړي دي مثلاً پخپله هندي آریائيان لوي خدای جل شانه ډیوس پاتر Dyeus-Pater بولي يعني لوي او اعظم.^۱

په سنسکريت کي ډیوا، ډیواس د لمر او رڼا په معناؤ دي، او خورا ډیري کلمې له دغه ریښې څخه په هغه ژبه کي را وتلي دي، لکه چه ډنکن فوربس لیکي: ویدی ماده ئې ډیا Diya ؤ د خراغ په معنا.^۲ وگوري دغه کلمه په یوناني کي زیوس Zeus او بیا زیوش، زیوس سوه، د لاتین ډووس او ډیوفیس او جوفیس او جو پتیر هم له دغي کورني څخه دي، په زړه الماني ژبه کي ډیو او په اسلاوي کي ډیواس، په ایتالوي کي ډیو د پرتگالي او هسپانوي ډیوس ټول له دغي ریښې څخه را وتلي اسما دي په نورو نوو ژبو کي ډیوډیوس، او ډیو هم پدغه ریښه اړه لري ډیوس Dious او ډیواین divine هم له دې کهوله دي.^۳ په پښتو کي تر اوسه خراغ ډیوه divah بولو او دا کلمه دوني شهرت لري چه له پخوانو زمانو څخه تر اوسه په دې ژبه که ژوندي پاته ده، او سړي په ټینگه ویلاي سي، چه هم هندي او هم نورو آریائي ملتو دا کلمه له دې مخکي څخه وړې ده.

لکه چه ومولوستل: ډیوس اسماني رب النوع و، او په دغه تقریب دا نوم ټولو آریائي مللو د خدای تعالی لپاره غوره کړي و، ځکه چه رڼا له اسمانه څخه وه، نو گویا ډیوس آسمان وو، چه په مقابل کي یې د دې رب النوع د مخکي بل رب النوع هم موجود و. که د ډیوس کلمه تحلیل کړو، پښتو کلمه ډیوه به واخلو چه د چراغ او رڼا معنا لري، او د نسبت ادات (یز) به ورسره ونښلوو ډیویز Dyvis به سي، يعني رڼا وال، منور، د چراغو ډک، چه عیناً د آسمان ظاهري شکل هم دغه دي. او ډیوس Dyaus او ډیویز هم ډیر سره نژدې دي، ډیوه په پښتو ادب کي ډیره راغلې ده لکه دا لنډۍ:

ته به د کوم مجلس ډیوه یې زه د هجران په تاریکو کي ناسته یمه
ډیویز هم د آسمان د صفت په ډول مستعمل و لکه په دې لنډۍ کي:
د توري شپې ډیویز آسمانه سترگي دي وزه که به لمر را خپژوینه!

^۱ تاریخ افغانستان، ج ق ص ۱۴۴.

^۲ هندوستانی قاموس، ص ۴۰۶.

^۳ تفسیر الجواهر - ویدک انډیا، ص ۸۵.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

دلته معشوقه له مین سره د شپې وصل شوي ده، نو نه غواړي چه ژر سهار سي او لمر را وخیږي، نو آسمان ته خطاب کوي چه اې د خراغ او رڼا خاوند آسمانه! که به لمر ژر را خپژوې نو دي سترگي ووزه!

دغه ډیویز چه د آسمان د صفت په ډول راغلي دي، کټ مټ د هغو ټولو آریائي نومو ماخذ گڼل کیږي، چه دمخه تیر شول.

پریتهې وي Prithivi او نور

په ریگویدا کي د دیوس په مقابل کي تل پریتهې وي یعنی مخکه راځي، دا هم د یو رب النوع نوم و^۱ په سنسکریټ کي پرتھوي prithvi د مخکي معنا لري او ډیر کلمات نور هم له دي مادي څخه جوړ شوي دي، ځکه چه مخکه پرته او غوړیدلې ده، نو ښائي چه دا نوم د پښتو له (پروت مذکر، پرته مونث) سره شریک وي، ځکه چه د کلماتو ماده (پ، ر، ت) دي پریتهې او پرتھوي او پروت ډیر سره نژدې دي.

راگوزن لیکي، چه په ویدی ادب کي د پروت لغوي معنا خپریدنه او پروتوالي دي، او اوریځي او غره ته هم له دې جهته پروت وایي، چه خپاره او پراته وي، پرجاینه هم په ریگویدا کي د اوریځي نوم دي چه د پروت له مادي څخه ئې نوم را وتلي دي، د اروپا آریائيانو هم له دې رب النوع سره ډیره دلچسپي درلوده. سلاو او لیتواني اقوامو ئې تر ډیرو مسیحي کلو پوري لا هم پرستش کاوه، نومونه ئې له دغي مادي څخه مشتق دي، مثلاً پرکوناس، پرکونس، پیټرون (اوریځ)^۲. دا شرح چه ولوسته سي نو د سړي یقین راځي چه پریتهې وي، پرتھوي پروت، او د پښتو پروت له یوې ریښې څخه دي.

دغسي هم ماروت Marut د باد او سیلی رب النوع و، چه اوس دا نوم د مروت به شکل موجود او د پښتو د یوې قبیلې نوم دي.

دغسي هم د سوما ذکر چه دمخه راځي، دا هم یو رب النوع و چه په پښتو کي د نامه ریښې تر اوسه سته. په دې ډول اکثر زاړه آریائي نومونه او اعلام په پښتو کي تر اوسه موجود دي، او د لغوي پلوه ډیره نزدیکی ور سره لري.

اندرا د ویدی عصر معروف جنگي رب النوع و چه نوم ئې د پښتنو پر یوې قبیلې ایښو شوي دي، او تر اوسه هم اندر بلل کیږي.

^۱ کمبرج هستري، ج ۱ ص ۱۰۵.

^۲ ویدک انډیا ص ۱۳۱-۱۴۱.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

د پښتو دابياتو تاريخ

څلرمه برخه

پښتو او د اوستا ژبه (زند)

اوستا ژبه - باختري اوستا او نوې اوستا - د اوستا ټوكونه - اوسني اوستا
په پښتوكي د اوستا ژوندۍ كلمات - په پښتوكي اوستا - زرا تښترا - سپنتمان -
اهورا مزدا - واره - بامي - اسپه - كاوه - د ځايو نومونه - مانده - راغه -
سپين غر - د ځينو وسلو نومونه - عمومي مشابهت او نژديوالي - د تطبيق جدول

د پښتو دابياتو تاريخ

پښتو او اوستا

لومړۍ خبري

لکه چه دمخه وويل شوه، اوستا ژبه هم لکه سنسکريت له آريائي پخوانو ژبو څخه ده، او د پښتو له ادبي تاريخ سره ډيره اړه لري.

اوستا د آريائي باختراو بخدي يوه زړه ژبه ده، چه مور ئې د پښتو سره ډير کلمات او لغات مشترک مومو، او لکه د پښتو رابطه چه د سنسکريت سره ټينگه وه، د اوستا سره هم دغسي کلکه اړه لري.

په حقيقت کي دا درې ژبي (سنسکريت، اوستا، پښتو) سره خوندي دي، او په يوه هيواد کي زيږيدلي او تربيه شوي دي، سنسکريت د هند په ارتو ورشوگانو کي خپره شوې، او اوستا په باختري ځوانۍ ته رسيدلې ده، پښتو د پښتنو او پکېت سره يو ځاي، پخپلو غرو کي تر اوسه ژوندۍ پاته ده.

د پښتو د ادبي تاريخ د څرگندولو او قدامت له پاره مور نا څاره يو، چه پښتو له اوستا سره هم پر تله کړو، او په هغو اصولو چه د سنسکريت سره مو مقايسه کړې وه، (دريمه برخه) اوس ئې په دې برخه کي د اوستا سره اوږه په اوږه ودروو.

د دې له پاره چه تاسي ته د اوستا تاريخي کيفيت لږ څه معلوم سي، او هم ئې ادبي آثار وپيژنئ، لومړی به د سنسکريت په ډول په خورا لنډو کړنو کي تاسي ته د دې ژبي تاريخ او بيا ادبي آثار در وښيم بيا به نو په اصلي مقصد يعني مقايسوي څيړنه پيل وکړم.

لکه په دريمه برخه کي چه فقط د سنسکريت ځيني مشهور او خورا مهم کلمات په پښتو کي پلټل کيده دغسي به د اوستا د لغاتو او مهمو کلماتو پلټنه او پر تله وکړو.

اما د قواعدو او د ژبي د اصولو مقايسه او تطبيق به په يوه بيله برخه کي وسي، دلته فقط لغوي او ژبنۍ څيړنه د لغت او کلمه سازۍ له روهه کيږي.

اوستا ژبه، يا زند Avesta, Zend

دا ژبه په باختري کي له زړې اصلي آريائي ژبي څخه د ويدي ژبي سره يو ځاي او غبرگولۍ وزيريده، نو ئې باختري ژبه هم بولي، اوستا ئې له دې جهته بولي، چه د اوستا د کتاب پخواني او خورا زوړ ټوک "گاته" په دغه ژبه ليکل شوي دي، دغه ژبه زند Zend هم بلله کيږي.

مدققين وايي: چه د اوستا د ژبي چه گاته په ليکل شوی دي، او د ويدا د ژبي لږ فرق هم نسته، او په جزوي اړولو او تبديل سره چه معين اصول لري، د يوې ژبي يوه خبره په ها بله ژبه اړولاي سو.

د اوستا ژبي په روحاني ډله او مقدسو کتابو اړه درلوده، او بيله پخپله اوستا بل کتاب او ليک په دغه ژبه ندي پاته که څه هم د اوستا کتاب او د زرتشت دين په ايران کي خپاره سول مگر تر ايراني هخامنشي دورې (۷۳۰ تر ۳۳۰ ق،م) وروسته چه اسکندر پر ايشيا مسلط سو نو د اوستا نسخي هم ورکي شوې، مگر وروسته بيا د اردشير

د پښتو دابياتو تاريخ

ساساني ۲۱۲-۲۲۶ع په امر اوستا را غونډه سوه نو له دغه جهته اوس د اوستا زوړ متن ندي پاته، فقط د گاته برخه ئې زړه او د زرتشت قول بلله كيږي.^۱

دا ژبه اوستا بلله كيږي، چه شرح ئې وروسته راځي، په حقيقت كي زند Zend د اوستا كتاب پهلوي شرح وه چه وروسته دا دوه نومونه په گډه "زند اوستا" د متن پر اصلي ژبه اطلاق شوه، كه نه وي پخپله زند د اوستا د تفسير ژبه يعني پهلوي ده.^۲

د پهلوي تفسير يو بل تفسير هم درلود چه هغه (پتي زيتي) يعني مكرر تشرېح يا پازند بولي، د دی تفسير التفسير ابهام تر پهلوي لږ دي، او هم ئې رسم الخط نسبتاً واضح دي يا زند له پهلوي څخه لږ څه بيلتون لري او ټول كتب چه پكښي موجود دي د پهلوي نسخو تفاسير او شروح دي.^۳

له دې ملاحظاتو څخه داسي ښكاري، چه لومړني اوستا چه د زرتشت د عصر ژبه وه، او د اوستا كتاب په كښل شوي وو ورو ورو له باختري شا و خوا خپره شوه، په ايران كي زړه پارسو (فرس قديم) رواج شوه، وروسته پهلوي ژبه او پازند ځيني را ووتې، نو په حقيقت كي اوس د زړې باختري اوستايي ژبي آثار ندي پاته. گاته چه د اوستا يو ټوك دي د محقيقينو په قول هغي زړې باختري اوستا ته نژدې دي.

باختري اوستا او نوې اوستا

باختري اوستا هغه كتاب وو، چه زرتشت په بخدي كي وكيښ او د هغه وخت باختري پاچا گشتاسپ د ده دين ومانه او ټول د زردست قوانين ئې د غويو پر خرمن وكنل، او هري خوا ته ئې وليږل.

يو پخواني مورخ پلينيوس Plinius د هرمپوس له كتابه په لومړي ميلادي قرن كي داسي ليكي چه لومړني اوستا دوه مليونه اشعاره وه، مسعودي عربي مورخ تر ۳۴۶هـ دمخه په مروج الذهب كي هسي ليكي: چه اوستا پر دوولسو زرو د غويو خرمنو باندي ليكلې وه، محمد جرير طبري متوفي ۳۱۰هـ وايي: چه اوستا پر دوولسو زرو د غويو خرمنو باندي ليكلې وه، شهنامه وايي د اوستا ۱۲۰۰ فصله پر زرينو تختو كښل شوي وه، تنسر د ايران يو روحاني سړی و، چه ۱۷۰۰ كاله تر اوس دمخه ژوندي و په يوه خپل خط كي هسي كاږي: چه اسكندر زموږ د دين له كتابه دولس زره د غوئي خرمني وسوځلې له دغو رواياتو څخه د اوستا ضخامت لږ څه څرگنديږي كه څه هم مبالغه لري اما دا خو ښكاره ده چه د مخامښيانو په عصر كي اوستا ۸۱۵ فصله او ۲۱ كتابه يا نسكه درلوده. تر اسكندر وروسته چه بيرته دا كتاب سره ټول شو ۳۴۸ فصله ئې لاس ته راغله چه پر ۲۱ كتابه ئې وويشه. يو انگليسي عالم وست West دغه ساساني ۲۱ كتابونه ۳،۴۵۷،۰۰۰ كلمې تخمين كوي، چه اوس ئې ۸۳،۰۰۰ كلمې موجودي

^۱ تاريخ ادبيات ايران د دكتور شفق ص ۸.

^۲ د براون تاريخ ادبيات ايران، ج ۱ ص ۱۴۰.

^۳ د براون تاريخ ادبيات، ج ۱ ص ۱۴۵.

د پښتو دابياتو تاريخ

دي، يعني هغه اوستا چه په ساساني دوره كي تر اسکندر وروسته ټوله شوې وه، بيا هم په اسلامي دوره كي تلف سو، او اوس ئې فقط يوه ربع پاته ده.^۱

له دې بيانه هسي ښکاري چه د اوستا کتاب ډيري صدمې ليدلي، او خو واره له منځه وتلي او بيا سره ټول شوي دي، او ډير نوي نوي مضامين وروسته هم پکښي داخل شوي دي، يعني دا يو کتاب دي چه پر پخواني حالت ندي پاته. ډارمستېر فرانسوي عالم ډيري برهمني او پهلوي او او بودائي او يوناني اغيري او عناصر په اوستا كي ښيي^۲ نو لکه د مضمون او محتوا ټولو له پلوه چه اوستا سره اوبښې او نوي مواد په گډ شوي دي، دغسي هم د ژبي له خوا د زړې باختري اوستائي نمايندگي نيسي کولاي، او دا يو محرف کتاب دي، چه اوس ئې لږ برخي په نوي شکل پاته دي.

د اوستا ټوکونه

د ساسانيانو په دوره كي له ۲۱۱ ع تر ۶۲۹ ع پوري چه زرتشتي دين رسمي گڼل کيدي ټول د اوستا کتاب ۲۱ نسکه (کتابه) و چه د دينکرد^۳ په اتم او نهم فصل كي تفصيل راغلي دي، نسک په اوستا كي نسکو ذکر شوي او معني ئې دفتر او جنگ او مجموعه ده.^۴

دغه يويشت نسکه پر درې برخي ويشل کيري چه هره برخه ئې اوه نسکه ده، لومړي برخه ئې گاتها Gatha يا گاسان Gasan بولي چه د عبادت مسايل او مذهبي اصول دي، دوهمه برخه ئې دات Dat بولي چه خاصه ده په اجتماعي او معاشرتي قوانينو پوري، دريمه برخه يې هدهه ماتهره Hadha-mathra ده چه الهيات او فلسفه او گډوډ بحثونه دي.^۵

اوس به د دغو درو ټوکو اجزاء او برخي هم در وښيو:

گاتها Gatha

چه د اوستا خورا مهمه برخه ده، په سنسکريت ئې گيتا بولي يعني سندري او سرودونه او دا اوه نسکه لري، چه ۲۳۸ قطعې او ۸۹۶ شعره او ۵۵۶۰ کلمې دي. گاتها دا برخي لري:^۶

۱- ستوت يشت Stotyast چه د اوستا خورا مقدسه برخه گڼله کيري، او ۳۳ برخي لري چه ۲۲ ئې منظومي دي او ۱۱ نوري برخي يې په نثر او عمومي محاوره کښلي شوي دي.

^۱ گاتها، ص ۵۰.

^۲ د زند اوستا مقدمه، لومړۍ برخه.

^۳ دينکرد يو پهلوي کتاب دي، چه په نهمه عيسوي پيړۍ كي ليکل شوي دي.

^۴ يېسنا ۲۲ برخه ۹ فقره.

^۵ يېسنا ۲۲ برخه ۹ فقره.

^۶ زند اوستا لمړۍ برخه د ډارمستېر مقدمه.

د پښتو دابياتو تاريخ

۲- سوتکر Sutkar

۳- ورست مانسر Varst-mansar

۴- بک Bak

۵- وستک Vastak

۶- هاد هوخت Hadhokht

۷- سپند Spand

له دغو څخه سوتکر او ورست مانسر او بک هر يو ۲۲ برخي لري چه د لومړۍ قسم د ۲۲ منظمو برخو پر ډول منظومي سندري دي او د هغو شرح او تفسير گڼل کيږي، او اوس له دغو څخه فقط د سوتکر يو څو قطعي او د ورست مانسر يوه برخه زموږ په لاس کي ده دغسې هم د بک درې برخي په يسنا گڼي دي. د وستک څخه اوس هيڅ پاته نه دي، او نه د ينکرد د دغه شرح کوي، نه ئې اصلي نسخه او نه ئې پهلوي شرح سته، اما له هاد هوخت څخه درې برخي پاتي دي، چه په يسنا کي شميرلي کيږي او يوه بله برخه ئې هم په يسنا کي گڼه او درج ده. اومه برخه يعني سپند د زردشت کيسه ده، چه په نوي ډول ”زردست نامه“ بلله کيږي او د ده د ژوندانه کيسې پکښې دي.^۱

دات Dat

دوهمه برخه نسکونه چه دات Dat ئې بولي، او قانوني او شرعي مباحث لري، دغه لاندي اوه برخي لري:

۱- نیکاتوم Nikatum

۲- گندا سرنيگت Ganda-sar-nigat

۳- هوسپارم Husparam

۴- سکاتوم Sakatum

۵- ونديداد Vendidat

۶- کتر دات Kitra dat

۷- بکان يشت Bakan yast

له دغو نسکو څخه فقط لومړي پنځه خاص قانوني او شرعي مباحث لري، دوه نور د عالم د خلقت cosmology بحثونه لري، او اساطير mythology دي. له دغو لومړيو پنځو برخو څخه اوس ونديداد بشپړ پاته دي، اما د نیکاتوم، گندا سرنيگت او سکاتوم څخه فقط يو څو څو قطعي سته، اما د هوسپارم څخه يوه مهمه برخه د خپلي اصلي نسخې text په ډول او هم ئې پهلوي ترجمه په ارپتستان Erpatistan او نيرنگستان Nirangistan کي پاته ده.

^۱د ډامسترد زند اوستا مقدمه لومړۍ برخه.

د پښتو دابياتو تاريخ

شپږمه برخه کتردات د خلقت له ابتداء څخه تر زر تشته پوري تاريخي ابحاث لري، او اوس دغه برخه په بندهش Bundahis او شهنامه کي ساتلې ده.

اومه برخه چه بکان يشت نوميري، ځيني مناجاتونه او دعاوي دي، چه د ارباب انواعو په نامه وې. او له دغو څخه ۱۶ ټوټې په هوم يشت او سروش يشت کي سته.^۱

هدهه ماتهره Hadha mathra

درېمه برخه نسکونه چه هدهه ماتهره نوميري، نه ښه پيژندل شوي، او نه ښه ساتلې شوې دي، دغه برخه هم اوه څپرکي لري:

۱- دامدات Damdat

۲- ناتر Natar

۳- پاگگ Pagag

۴- رت دات ايتگ Rat-dat-itag

۵- بریس Baris

۶- کش کیشرو Kaskisrav

۷- ویشناسپ ساست Vistasp sast

دامدات د زرتشتيانو د خلقت او د پيدايښت احوال و، د بندهش د پيدايښت او خلقت بيان له دغي برخي څخه دي، د ناتر په حال هيڅ نه يو خبر، او نه دينکرد له دغه څخه بحث کوي، له پاگگ څخه په گاه او سي روزه Siroza کي يو څه برخه پاته ده، او د وختو ابحاث ئې درلوده، رت دات ايتگ Rat-dat-itag د قربانيو ترتيبات ښوول، او دوې قطعي ئې اوس سته.

اما پنځمه او شپږمه حصه د هغو قربانيو په بيان کي وه چه د ناوړو او جناتو د اضرارو جلوگيري ئې کوله، له دغو څخه يوه ټوټه هم نده پاته، او ښائي په پهلوي نيرنگستان کي دکش کیشرو ځيني مضامين وي.

اومه برخه چه ویشناسپ ساست يعني د ویشناسپ يادونه ده د دغه پاچا اوضاع له زردشت سره بيانوي چه

اوس د ویشناسپ يشت او د آخريڼ پيغمبر زردشت په نامه مشهوره ده، او د زردشت نامې اساس هم ده.^۲

نتيجه

ډارمستتر چه د اروپا له اوستا پوهانو څخه لومړی او معروف سړی دي، له لوړو ابحاثو څخه په لنډ ډول دا نتيجه اخلي چه د ساساني اوستا له ۲۱ نسکو څخه فقط دوه نسکه يعني ونديداد، او ستوت يشت بشپړ پاته دي او له بکان يشت څخه هم ډيره مهمه برخه زمور پلاس کي ده.

^۱ د زند اوستا مقدمه لومړۍ برخه.

^۲ د زند اوستا مقدمه.

د پښتو دابياتو تاريخ

اما د څلورو نورو نسكو (۱- بک، ۲- هاد هوخت، ۳ ویشناسپ ساست، ۴- هوسپارم) څخه هم غوره برخي پاته دي او له نورو څخه لږ لږ. دغسي هم دارمستتر وايي چه په غير مرتب او غير مستقيم ډول له پهلوي شرحو څخه موږ ته د اوستا دور کونسکو محتويات معلوميري او د پنځلسو نسكو لږ يا ډيري نموني او نسخې زموږ څخه سته. ويست West انگليس اوستا پوهاند، د اوستا ټول ۲۱ نسکونه ۳۴۷،۰۰۰ لفظه بولي، چه اوس فقط ۸۳۰۰ الفاظ يعني څلورمه برخه پاته او نور محو شوي دي.^۱

اوسنی اوستا

دا لوړ تقسيم چه په اوستا کي شوي دي، لکه تاسي چه وويل د پهلوي د دنیکر دله کتابه معلوميري، چه پخوا ئې دغه اجزاء درلودل، اما اوس د اوستا کتاب پر دغو پنځو ټوکو باندي مشتمل دي.^۲

۱ یسنا Yasna چه د کلمې معنا ئې پرستش، نمځنه، لمونځ او جشن دي په سنسکريت کي دا کلمه یحبه، په پهلوي کي نیرشن، په پارسو جشن ده، دا ټوک ټولي هغه سندري دي چه د مذهبي مراسمو پر وخت ويلي کيري، او ۷۲ فصله لري چه له دغو څخه ۱۷ فصله د هغه پخوا گاتها څخه دي.

۲- ويسپريد Vispered يعني سروران دا برخه هم مستقل کتاب ندي بلکه په لومړي برخه اړه لري، د مذهبي دعاو او اورادو مجموعه ده، چه د یسنا سره يو ځاي ويل کيري او له ۲۳ څخه تر ۲۷ پوري فصلونه لري.

۳- وينديداد Vendidad يعني د شياطينو دافع قانون، چه په دغه کتاب کي د اوداسه آداب او د استغفار او توبې اصول بيان شوي ديني قوانين او احکام لري، دا کتاب ټول ۲۲ فرگرد يعني بابونه لري.

۴- يشت Yasht يعني نيانش او لمونځ چه د کلمې ريښه په هغه یسنا کي ده، دا يو ډول سندري دي، چه د خدايتعالی او پريښتو ستاينه ده، يشتونه ټول ۲۱ دي.

۵- خورده اوستا، يعني کوچنۍ اوستا چه آذربيد مهر اسپند د دوهم شاپور په وخت ۳۱۰-۳۷۹ع کي تاليف کړه، د شپې او ورځي د مختلفو اوقاتو دعاوي او لمنځونه او مناجاتونه دي. دا پنځه برخي چه لوړي ذکر شوې، اوسنۍ اوستا ځيني جوړيري. د دې کتابو ډيري پخوانۍ نسخې نسته ډيره زړه نسخه چه له یسنا څخه د کوپنهاگ په موزيم کي سته، په (۱۳۲۵ع، ۷۲۶هـ) د هيربد مهربان کيخسرو په قلم ليکل سوي، او وسترگارد نومي ډانمارکي مستشرق مندلي، او کوپنهاگ ته ئې وړي ده.

په اروپا کي لومړی سړی توماس هائي Thomas Hyde انگليسي و چه په (۱۷۰۰ع، ۱۱۱۲هـ) ئې د ايران د مذهب کتاب خپور کړ، دي په زړو ژبو پوه و، او په دې لاري کي ډير زيار وکينډ تر دې ورسته يو بل فرانسوي عالم انکتيل دوپرن Anquetil Duperron په (۱۷۵۵ع، ۱۱۶۸هـ) د اوستا زده کولو لپاره هند ته راغي، دې سړي لومړی پلا اوستا ترجمه او په ۱۷۷۱ع ئې په فرانسه کي نشر کړه، بيا نو برنوف Burnouf په ۱۸۳۲ع د یسنا ترجمه

^۱ د براون تاريخ ادبيات، ج ۱ ص ۱۷۰.

^۲ پورداؤ دگاتها، ص ۵۶-۵۸ - د براون تاريخ ادبيات، ج ۱ ص ۱۷۲-۱۷۵.

د پښتو دابياتو تاريخ

او شرح خپاره کړل، وروسته په دې علم کې ډير نوموړي پوهان منځ ته راغله، چه دي ساسي، اوگروپ فنټ، رولنس، بارتولومه، ميه، لاسن، اسپيگل، گيگر، ډارمستېر، گيلډنر، ملر، له دغي جملې څخه دي او دغو پوهانو په المان او فرانسه کې ډير کتب د اوستا په خصوص کې وکښل او خپاره ئې کړه.^۱

په پښتو کې د اوستا ژوندي کلمات

اوس چه تاسي ته لږ څه د اوستا شرح معلومه سوه، نو به خپل اصلي مقصد ته ولاړ سو، د اوستا يو څو مشهور لغتونه به د پښتو سره تطبيق کړو.

دمخه د ويدا په بحث کې تاسي ته د تطبيق اصول معلوم سوه، هغه تحليلي قواعد دلته هم جاري دي او زموږ د چاري اساس يو دي. دلته چه موږ د اوستا ځني کلمات د پښتو له پلوه تحليل کوو، فقط د مثال په ډول يو څو هغه کلمات را اخلو چه په اوستا کې ډير مشهور دي که نه وي، د ټولي ژبي تطبيق او مقايسه بيل کتاب غواړي او د پښتو د ادبي تاريخ وظيفه هم نده.

د اوستا کلمه

تر هر څه دمخه به پخپله د اوستا نوم تر تحليل لاندي راولو، دمخه در ښکاره شوې ده، چه دا کلمه ډيره زړه ده او د آريائي باختړ له پخوانو آثارو څخه ده.

د دې کلمې په معنا او لغوي تحليل کې پوهان ډلي ډلي دي، هر چا يوه توجه ورته کړيده او اشکال ئې هم مختلف را نقل شويدي، اوستا، ايستا، استا وستا، افستا، اپستا. د پهلوي شکل ئې اويستاک دي، چه ډارمستېر اپستاک ضبط کړيدي، په سرياني ژبه اپستاگا او په عربي کې ابستاقي دي او لکه محققين چه وايي: د دې نامه ذکر تر ساساني دورې دمخه په بل اثر کې نسته فقط يو عالم اوپرت Oppert دا عقیده لري چه د داريوش^۲ د بيستون په ډبر ليک (۴ ليک ۶۴ فقره) کې چه ابستام راغلې ده، دغه کلمه ده.^۳

په هر صورت اوس خو دغه کلمه ډيره مشهوره ده، او د معنا په خصوص کې دا لاندي اقوال سته:

^۱ گاتها، ص ۱۱- د براون تاريخ ادبيات، ج ۱ ص ۷۰-۹۰.

^۲ داريوش هخامنشي چه له ۵۲۱ تر ۴۷۶ ق.م پوري پاچهي کړيده، د ايران د بيستون په غره کې يوه مشهوره کتيبه لري چه د خپل سلطنت اوکورنۍ احوال ئې په درو ژبو پکښي ليکلي دي.

^۳ د براون تاريخ ادبيات، ج ۱ ص ۱۳۹- گاتها ص ۴۷.

د پښتو دابياتو تاريخ

۱- پروفیسور گلدنر Goldner له پروفیسور اندراس څخه هسي نقل کوي چه د اوستا کلمه له پهلوي اوپستا upasta څخه مشتقه ده، چه معنا ئې "اساس، بنیان او اصلي متن" ده، پروفیسور بارتولد او ویسباخ Weissbach دغه کلمه په اوستا او هخامنشي ډبر لیک کي د "پناه او کومک" په معنا راوړي.^۱

۲- یو بل مشهور عالم جیکسن Jackson د نیو یارک د کولمبیا کالج پروفیسر هسي وایي چه د اوستا Avesta اصطلاح له اوستاک Avistak څخه را وتلې ده، چه دا کلمه په ساساني دوره کي عموماً مستعمله وه، مگر دا نده معلومه چه اصلي معنا ئې څه ده؟ بنایي چه پهلوي اوستاک لکه د سنسکریت ویدا غوندي د "پوهني، دانش، او علم" په معنا وي یا بنائي چه معنا ئې اصلي متن the original text وي یا قانون.^۲

۳- په شرقي کتابو او قاموسو کي هم اوستا راوړي، مثلاً د دساتیر آسماني په فرهنگ کي لیکي "اوستا بفتح اول و ثاني نام کتابیکه بر حضرت زرتشت نازل شده و معني آن بهین ستایش و مهین نیایش، وستا بکسر اول مخفف اوستاست"^۳

فرهنگ نظام لیکي: اوستا کتاب دیني زرتشت پیغمبر ایران است اسیري لاهیجي گوید: "علم معني از کتاب اوستا حاصلت ناید مکش چندین عنا". اسدي طوسي په لغت فرس کي لیکي استا، وستا، ابستا، تفسیر زند است، خسرواني گفت:

چو گلبن از گل آتش نهاد و عکس افکند بشاخ او بر، دراج گشت ابستا خوان

۴- آپرت Oppert هسې لیکي: چه د اوستا کلمه اساساً له آبستا abasta پارسي کلمې څخه جوړه شویده چه معنا ئې قانون دي.^۴

۵- ځني نور پوهان دا عقیده لري چه اوستا د مجهول او نا مفهوم معنا لري، او دوې ټوټې کلمه ده لومړۍ ټوټه "آ" يعني "نه" دوهمه ټوټه "ویستا" يعني دانسته ده چه مرکباً "نامفهوم او مجهول، او نا دانسته" ورته وایي.^۵ او د دې نامه وجه تسمیه، هم داسې بیانوي چه اصلي باختري اوستا دوې نسخې وې او دغه نسخې هم د اسکندر په تاراک کي ورکي او تالا شوې، وروسته چه په پارتي او ساساني دورو کي د اوستا کتاب دوهمه پلا ټولونه شروع شوه نو ئې خطي ټوټې هسي وې، چه څوک نه په پوهیدل له دغه لامله ئې نو "مجهول او نامفهوم" وباله.^۶

^۱ گاتها، ص ۴۷ - تاريخ ادبيات د براون ص ۱۳۹.

^۲ د اوستا گرامر مقدمه، ص ۱۲.

^۳ دساتیر آسماني، ص ۲۳۳.

^۴ جورنال ایشیاتک سوسایتي، مارچ ۱۸۷۲ ع.

^۵ د همائي تاريخ ادبيات، ج ۱ ص ۱۲۹.

^۶ تاريخ افغانستان، ج ۱ ص ۱۹۵.

د پښتو دابياتو تاريخ

په پښتو کي اوستا

د اوستا د کلمې په شرح او مفهوم کي د پوهانو له مفکورو څخه لوړي څيړني مختصراً را نقل شوې، په پښتو کي هم دا کلمه تطبيق مومي، او لکه د ويدي ژبي ډير کلمات چه په پښتو کي وکتل سوه دا کلمه هم له پښتو سره په دوه ډوله برابريري.^۱ د پنځمي مفکورې خاوندانو اوستا په نامفهوم ترجمه کړيده، او دا نظريه اسلامي مؤرخينو هم منلې ده، مثلاً علي بن الحسين مسعودي مشهور اسلامي مورخ چه په ۳۴۶هـ وفات شويدې په ۳۳۲هـ کال هسي ليکي:

”زرداشت بن استيمان و هونبي المجوس الذي اتاهم بالكتاب المعروف بالز مزمه عند عوام الناس واسمه عنالمجوس بستاه... و معجم هذا الكتاب يدور علي ستين حروفا من احرف العجم، و ليس في سائر اللغات اكثر حروفا من هذا واتي زردشت بكتابهم هذا بلغته يعجزون عن ايراد مثلها، و لايدرکون کنه مرادها... و کتب هذا الكتاب في اثني عشر الف مجلد بالذهب فيه وعدو و عيد و امروني و غير ذالك من الشرايع و العبادات، فلم تزل الملوك تعمل بمافي في هذا الكتاب الي عهد الاسکندر و ماکان من قتله لدارا ابن دارا، فاحرق الاسکندر بعض هذا کتاب ثم صار المک بعد الطوايف الي اردشير بن بابک فجمع الفرس علي قرأة سورة منه يقال لها (استاه)... ثم عمل زرداشت تفسيراً عند عجزهم عن فهمه و سموالتفسير (زندا) ثم عمل اللتفسير تفسير أوسماه (بازند) ثم عمل علماً هم بعد وقات زرداشت تفسير التفسير و شرحاً لسائر ما ذکرناه و سموا هذا التفسير (باردم)...^۲

ترجمه: زرداشت و استيمان زوي د مجوسو بني دي، چه دوي ته ئې د ابستا کتاب راوړ، دا کتاب عوام وگړي زمزمه بولي او ۶۰ حروفه لري چه په اکثرو نورور ژبو کي ډير دغه حروف نسته زردشت دغه خپل کتاب په داسي ژبه راوړ چه بل چا هغسي نه سواي ليکلای او نه ئې څوک په مراد پوهيدل... دا کتاب په دوولس زره ټوکه کي په زرو وليکل سو، وعد او وعيد، امرا ونهي او نور شرايع او عبادات پکښې وه، پاچهانو د اسکندر تر وخته پدې کتاب عمل کاوه، مگر هغه وخت چه اسکندر دارا مړ کړ، نو ئې د دې کتاب ډيري برخي وسوځلې وروسته ملوک الطوايف راغلل، بيا چه اردشير د بابک زوي پاچا سو، نو ايرانيان د دې کتاب د يوه سورت په ويلو متفق شول چه استاه ئې باله... په دې ډول مسعودي مورخ د اوستا نامفهوم توب بيانوي، او دا خبره نور مورخين هم مني، مثلاً ابن اثير پخپل کتاب (الكامل في التاريخ) کي هسي وايي چه زردشت يو کتاب (استا، اباستا) راوړ او هري خوا ته ئې واستاوه څوک ئې په معني نه پوهيدل، او مضامين ئې درک نکړه...^۳

له دغو ټولو روايتو څخه داسي ښکاري چه اوستا حقيقتاً نامفهوم وه، او ډير نور تفاسير چه پر وليکل شوه علت ئې دغه و، چه د کتاب متن گران او مجهول و، دغه خبره تر نژدو وختو پوري هم شرقي پوهانو ته معلومه وه حتي دوي د اوستا کتاب يو راز ”رمز“ هم گانې، لکه چه محسن فاني کشميري ۱۰۲۰-۱۰۸۱ هـ هم په دې باب کي په ښکاره

^۱ جورنال ايشياتک سوسايتي، مارچ ۱۸۷۲ع.

^۲ مروج الذهب، ج ۱ ص ۱۴۲ د مصر طبع.

^۳ الكامل ابن اثير.

د پښتو دابياتو تاريخ

ليکي "کتاب زند بر دو قسم است، یک قسم آن صريح و بي رمز که آنرا "مه زند" نیز می گفتند، و قسم دوم رمز و اشارات که آنرا "زند" هم می خوانند...^۱

د اوستا په خصوص کي د پنځمي مفکورې د خاوندانو لپاره دا ټول تاريخي دلايل موجود دي، او که موږ له دغه نقطه نظر د اوستا کلمه تحليل کړو، نو سمه راځي، په دې ډول دا نوم مرکب دي له دوو ټوټو څخه (ا-وستا) يعني مفتوح همزه په آريائي ژبو کي د نافيه (نا) په معنا راځي، په سنسکريت کي هم عام دي الف په (ی) هر وقت اوږي، نو (ا) ته (يه=يا) هم ويلاي سو، چه اوس د قندهار په پښتو کي کټ مټ د (نه، نا) په معنا د نفې لپاره دي. مثلاً احمد راغلي دي؟ يه ندي راغلي، د خليل خان نيازی په دې رباعي کي (يه) د نفې په معنا ښه واضح شويدي.

خپري اوريځي ژاړي له پاسه کويله ږغ کا بيلتون له لا سه

يه، هغه لوني گوهر په خول ستا دا مرحبا کا ستا، ږموږ مواسه^۲

دوهم جزو (وستا) له پښتو (ويستل) څخه جوړ شويدي چه معنا ئې ده (استخراج، د باندې ويستل) د دې مصدر اسم مفعول (ويستلي او ويستي) دي، او پخپله (ويستا) کلمه هم په زند ژبه کي اسم مفعول دي، نو اويستا داسي معنا لري: نا استخراج شوي، نامفهوم.^۳

که په اوسنۍ محاوره دا کلمه ووايو (يه وستي) يعني (ناويستي) او نا مفهوم به وي، چه کټ مټ هغه "وستا" هم دغسي ده.

د اوستا کتاب له بخدي او باختر څخه را وتلي دي، نو لکه پخپله د بخدي کلمه چه د پکټ او پښت او پښتون سره نښتې ده، د اوستا نوم هم دغسي له پښتو سره اړه لري، او د دې کتاب نا مفهوم توب د اسيري لاهيجي له هغه ذکر شوې پارسي بيته هم ښکاري، ځکه چه دی وايي: له اوستا څخه معني نسي درک کولاي، بيهوده زيار مکاره، د پنځمي مفکورې له رويه خو د اوستا کلمه په دې ډول تجزيه شوه (ا-ويستا) اما که د دريمي نظر ئې له مخه د شرقي ليکوالو په قول اوستا "بهين ستايش او مهين نيايش" وگڼو نو به ئې په پښتو کي داسي تحليل کړو.

اوستا دوې کلمې دي (او-ستا) لمړي جزو ئې (همزه) او (واو) دي. همزه حلقي حرف دي، او ډير ځله له (هـ) سره بدليري مثلاً هـلک-الک، هـگۍ-اگۍ او نور د سنسکريت د کلمې په تحليل کي تاسي ولوستل چه په هغه ژبه کي سو SU د "ښه" په معنا دی، ځکه چه د سنسکريت (س) په اوستا کي تل په (هـ) اوږي، نو (سو) په اوستا کي (هو) شو په پاړسو کي هـ (خ) کيري لکه هوارزم چه خوارزم سويدي په پښتو کي دغه د اوستا (هو) په (او) بدل شو، يعني "ښه" په فرس قديم کي هم دغه د اوستا (هو) په (او) بدل شوی دي، د داريوش په ډبر ليک

^۱ د بستان مذاهب، ص ۹۷.

^۲ پته خزانه، ص ۷۷.

^۳ فقه اللغة.

د پښتو دابياتو تاريخ

کي (او اسپ) يعني ښه آس (او اومرتيا) يعني ښه سړی راغلي دي^۱ او پخپله (هو) هم په پښتو کي د ايجاب کلمه ده، چه اوس هم ژوندی ده، او هغه د "ښه" معني لري.

دوهم جز چه (ستا) دي، ريښه ئې (س، ت) دي، چه له دې څخه د پښتو (ستایل، ستاينه، ستانه) د پارسو (ستايش، ستودن) را وتلي دي. ستايوال هم په پښتو ستايش کننده ته وايي، امير کروړ سوري چه د پښتو خورا پخواني اديب او شاعر دي پخپله حماسه که وايي:

نړۍ زما ده نوم مي ستايي، پر دريځ ستايوال^۲

په پهلوي کي هم د "ستا" ريښه وه، اسدي طوسي ليکي: چه "آفد ستا" مرکب دي له افد يعني شگفت او ستا يعني ستايش څخه لکه دقيقې چه وايي:

جز از ايزد تو ام خداوندي کڼم از دل بتو بر آفد ستا^۳

له دې څخه هم معلوميري، چه له پخوا څخه دا ريښه په پښتو او نورو آريايي ژبو کي وه، نو له دغه جهته ويلاي سو چه د اوستا د کلمې دوهمه ټوټه (ستا) له دغه ستايلو څخه ده.

په دې ډول به (اوستا) پخپله د اوستا ژبي په اصطلاح (هوستا) او په پښتو به (اوستا) يعني (ښه ستاينه) او هغه "بهين ستايش او مهين نيایش" سي، چه دا لغوي تحليل هم د اوستا د کلمې ريښې په پښتو کي څرگندوي.

زراتشترا Zaratashtara

تر اوستا وروسته دوهم مهم نوم د دې کتاب د راوړونکي نوم زراتشترا يا زردشت دي، چه دا سړی د بخدي آريايانو يو نوموړي ديني مبلغ او موسس دي. د زردشت له نورو سوانحو او د ده له دين او کتابه سره دلته مور نور کار نه لرو فقط د ده د نامه تحليل د پښتو له پلوه کوو. د ده د ژوندانه د عصر په خصوص کي فقط دوني وايو، چه مورخين مختلف دي خو اکثر هسي وايي، چه زردشت د (۶۵۰ څخه تر ۵۵۰ ق،م) پوري يعني په دغه يوه قرن کي ژوندي و،^۴ ځکه چه دا سړی هم د بخدي او باختر څخه را وتلي دي، نو بيشکه بايد د ده په نامه کي د پښتو ريښې هم وي.

نوي او زاړه محققين د زراتشترا په نامه کي مختلف دي، مثلاً په دغو ډولو دا نوم له قديمه تر اوسه ضبط شويدي، زراتشترا، زارتشت، زارهشت، زاردشت، زرادشت زردهشت، زرتهشت، زره تشت، مگر په گاتها کي زرتشترا راغلي، او دا ډول ئې پخواني دي، يونانيانو زورا دروس، زاروس، زراتش زاروستر هم را وړي دي.^۵

^۱ گاتها، ص ۸۹.

^۲ پته خزانه، ص ۳۵.

^۳ لغت فرس، ص ۵.

^۴ تاريخ عمومي عالم، ج ۱ ص ۳۲۱.

^۵ گاتها، ۲۲.

د پښتو دابياتو تاريخ

لکه د دي نامه په ظاهري ډول او شکل کي چه اختلاف دي، په معنا کي هم دغسي مختلفي مفکورې موجودي دي، هر چا يوه توجه کړيده، او مشهور اقوال ئې دغه دي:

۱- دينون Deimon يوناني مورخ وائي، چه زرتشتري (د ستورو ستاينونکي) دا مورخ چه تقريباً دوه زره کاله تر اوس دمخه ژوندي و هسي راي لري.^۱

۲- نوی اروپائي محققين هم ډول ډول ترجمې ورته تراشي. مثلاً کاسل Cassel وايي، معنا ئې (د ستوري زوي ده) ويندشمن Windischman او ميولر Muller دا عقیده لري، چه معنا ئې (د دلاور اوښ خاوند) ده، هارلز Horlez ئې په (لکه طلا داسي برينيدونکي) سره ترجمه کوي، دارمستتر وايي چه معنا ئې (د ژير اوښ خاوند) ده بارتومه ئې (د زاړه اوښ خاوند) بولي، جاکسن انگليس هم دغسي وايي، پروفيسور رات ئې د (زرگر) په معنا اخلي.^۲

۳- شرقي پوهان د دې نامه معنا (آوردۀ نخست يا آفريده اول) ليکي. او ځيني ئې په (فرستاده يزدان يا نفس کل، نور مجرد، نفس ناطقه) سره ترجمه کوي.^۳

۴- ځيني پوهان داسي وايي: چه دا کلمه له سامي ژبو څخه راغلې ده راولينسن انگليسي ليکي چه لومړۍ جزو ئې (زرد) له (زيرد) څخه جوړ شوي دي چه معني ئې، زاده ده دوهم جزو ئې اشترا د زهري ستوري نوم دي، نو مرکباً ئې داسي معنا کيږي (زاده ستاره زهر) د کلدانانو په عقايدو کي زهره د (ايستار) ظاهر و، چه د عشق رب النوع او د جگړو ملکه وه.^۴

۵- دا ټول نظريات چه ذکر شول د ځينو نورو پوهانو له خوا رد شوي دي ځکه چه هر چا يوه تقريبي او تخميني مفهوم ورته ټاکلي دي، پورداؤد وائي:

ښائي چه يوه دغه نظريه سمه نه وي، ځکه که لومړي جزو (زر) وبولو، دا کلمه خو په اوستا کي زيريت Zairita وه، او زرنه د (زور او پير) په معنا دي، مگر په ترکيب کي دا کلمات په څه ډول (زرت) شول؟^۵

په هر صورت نظريات مختلف دي، او د نامه تحليل هم سخت دي. خو تر ټولو معقوله او لغوي تحليل ته نژدې مفکوره د پروفيسور هاگ Haug ده، دی وايي: چه لومړۍ جزو زرت (زړه) او دوهم جزو له يوتارا Uttara څخه مشتق دی، يعني (اعلي) نو چه مرکباً ئې معنا وکړو زرا تشارا (د اعلي زړه خاوند) مفهوم لري، که څه هم هاگ دې نامه ته نوري معناوي لکه ستاينونکي او سندري ويونکي هم ږدي، مگر موږ ته د لغوي څيړني په رڼا کي تر ټولو د ده لومړۍ نظريه معقوله ايسي.

^۱ گاتها ۲۲.

^۲ تاريخ عمومي عالم، ج ۱ ص ۳۲۰.

^۳ فرهنگ ناصري.

^۴ تاريخ عمومي عالم، ص ۳۱۹.

^۵ گاتها، ج ۲ ص ۲۴۶.

د پښتو دابياتو تاريخ

د نامه تجزيه

په پښتو کي د زړه تشتره نوم د هاگ د عقيدې پر اساس داسي تجزته کولاي سو چه لومړۍ جزو ئې يقيناً د اوستا زرتۀ Zaretha او د پښتو زړه دي چه پارسي دل ته ئې په اوستا زرتۀ وايه.^۱ چه ورته خير سو د کلمې استاسي عناصر (ز-ر) دي چه د اوستا (ر) د (ت) په ملگري يو راز آواز کاوه، چه د (ته=ذ) تر منځ ؤ، او دغه آواز د پښتو (ړ) ادا کړی دي، نو اساساً گويا دوهم اواز يو قسم درنه (ر) وه!

د زړه له مادې څخه ځني نور اسماء هم په اوستائي دوره کي سته، او موږ ته دا ثابتوي، چه د زردشت په عصر کي له دې مادې څخه ډير نومونه جوړ شويدي، مثلاً د بلخ په مشهورو تاريخي پهلوانانو کي يو (زيرير) دي چه "ياتکار زيريران" کتاب د ده په نامه کښل شوي، او په پهلوي ژبه کي سته، زيرير د ویشناسپ ورور او اصلاً ئې نوم د مستر وست په قول "اسپه يادا" و، او په اوستا کي ده ته (زري واري) لقب ورکړ شوي دي.^۲ چه لومړي جزو ئې زري (زړه) او دوهم جزو ئې (واری) د پښتو اوسني د فاعليت ادات (ور) دي، نو زری واری (زړه ور) پښتو کلمه ده چه دغه زری په زړه تشتر کي هم سته، زړه، زري، زرتۀ ټول دغه د پښتو (زړه) ته راځي.

اوس چه تاسي ته په اوستائي نومو کي د (زړه) د کلمې ريښې معلومي شوې، او دا مو ومنل چه د زراتشتر د نامه لومړۍ ټوټه هم دغه (زړه=زړه) ده، نو به دوهمې ټوټې ته ولاړ سو، چه دغه څنگه ده؟ لکه چه تاسي وکتل: اکثر و خلکو دوهم جزو (اشترا) يعني اوبښ بللي دي، په حقيقت کي د (ت،ش،ت،ر) اساسي حروف دا کلمه تشکيلوي، چه (ش،ئې،ښ) او (ر،ئې،ن) هم ويل کيږي، نو تشتر د پښتو (تښتن) دي چه معنا ئې صاحب، خاوند، مالک ده، او دا کلمه په پښتو کي د "څښتن" په شکل هم موجوده په ادب او محاوره کي عموماً ژوندۍ او مستعمله ده.

د (ش) او (ښ) ابدال عمومي دي، دا دواړه حروف له يوه مخرجه او يوه اصله دي د پارسي اکثر (ش) د پښتو په (ښ) بدليري، اخري حرف ئې (ر) ده، چه په پښتو کي په (ن) اوښتي ده دا ابدال هم روا دي، ځکه چه دواړه توري له تالو څخه ادا کيږي او د يوه مخرخ دي. نو به اوس دا کلمه په پښتو کي په دې ډول ترجمه شي زړه تشتر يعني (د زړه تښتن) چه په پارسي ئې (صاحب دل) ترجمه کوي.

ځکه چه زردشت روحاني سړی و، نو ده ته د زړه تښتن او صاحب دل ويل، تر نورو ټولو نومو افضل دي او دا اصطلاح تر اوسه هم په دغسي ځايو کي سته، که د زړه سره (ور) يو ځاي کړو، هلته، شجاعت، دلاوري افاده کوي، که (تښتن) ور سره ووايو، نو روحانيت او معنوي احوال، او هادي توب او رهنما والي را ښی.

سپنتمان Spentoman

دا کلمه د زردشت د نامه سره ډيره راځي وايي چه سپنتمان Spitama د زردشت د کورنۍ نوم و او د ده نهم نيکه هم په دغه نامه ياديدي. د يسنا په ۱۹ قطعه کي دا نوم راځي په پهلوي کي سپيتامان، سپيتمان ويل کيږي.

^۱ فرهنگ نظام، ج ۳ ص ۷۲.

^۲ ابان يشت، فقره ۱۱۲-۱۱۳.

د پښتو دابياتو تاريخ

لومړۍ برخه ئې سپيت (سپيد) ده او د دې نامه معنا داسي كيږي "سپين نژاد" په گاتها کي هم دا نوم ډير ځله راوړي.^۱

سپين نژاد خو داسي مفهوم لري چه بايد دي له سپينه پښته وي، او سپين پوستي وي، مگر بنائي چه دا نوم معنوي جنبه هم ولري چه د ده اصل او خټه سپينه وه يعني له بني او روحاني او شريفي کورني څخه و لکه چه ځينو خلقو دغه سپيتان په (پاک روان) هم ترجمه کړي دي.^۲

په هر صورت دا فاميلى نوم د ترکيب او معنا له پلوه پښتو دي او د پښتو پر اساس ئې لومړۍ جزو (سپين) صفت دي. چه تر خپل موصوف دمخه راغلي دي دوهم جزو ئې (تمان) موصوف دی چه اوس د دې کلمې شکل په پښتو کي (تومنه) ده، يعني اصل او مايه. په قندهار کي دا کلمه اوس هم په دغو معناو سته مثلا د مستو تومنه هغه مستې بولي، چه د مايې په ډول ئې تودو شدو ته اچوي چه مستې سي.

د بد خلق سړی په خصوص که وايي "تومنه ئې خراپه ده" يعني اصل او نژاد او مايه ئې ورانه ده^۳ نو په پښتو کي به هغه تاريخي سپيتان (سپين تومني) يعني (سفيد نژاد) سي، چه فقط يو د سپين آخري (نون) د تخفيف له پلوه حذف شويدي، او د تومنی (واو) هم ځکه چه حرف علت دي، په الف اوښتي، او له خپله ځايه بنوریدلي پسله (م) راغلي دي. او داسي تغيرات چه په څو زره کاله کي دې کلمې ته ور پيښ شوي دي، د ژبو په تحول کي عمومي دي.

د سپيتان لومړي جزو چه (سپين) دی، په اکثرو آريائي نومو کي رېښه لري، يعني د باختر آريائيانو د اکثرو نومو په سر کي سپين کلمه راځي، مثلاً سپين دات Spendat سپين تا Spenta سپينو داتا Spentodata او نور چه د اوستا په ونديداد کي داسي نومونه ډير دي او د لومړۍ جزو معنا ئې هم دغه سفيد دي، چه د پښتو "سپين" کټ مټ پکښې معلومېږي.

نو په دغه تاريخي استناد په ټينگه ويلاي شو، چه د (سپيتان) لمړۍ جزو هم دغه (سپين) دي چه د هغه عصر په ټولو نومو کي و او د دغي کلمې په معرب شکل (اسفنتمان) کي هم دغه پښتو صفت ساتلي شوي دي.

اهورا مزدا Ahura Mazda

په اوستا کي اهوره مزده د لوي خالق نوم دي، چه دا کلمه (اور مزد) هم نقل شوې، او مخفف ئې (اور مز) هم ده، په لوي سر کي د (خداوند دانا او وجود اعلي) نوم و، وروسته ئې ډيري نوري مجازي معناوي هم موندلي دي.^۴

^۱ گاتها، ۹۲.

^۲ تاريخ افغانستان، ج ۱ ص ۱۹۰.

^۳ آريانا، ج ۲ ص ۳۸، شماره ۲.

^۴ فرهنگ نظام، ج ۱ ص ۴۸۸.

د پښتو دابياتو تاريخ

گايگر الماني وايي: چه اهوره مزده د عالم پاچا او د غيب او شهود مالک و. هر ځاي د خالق تعالی نوم داسي په اوستا کي ذکر شوی دي^۱ په هر صورت خو دا نوم د اوستائي ژبي يو مهم اسم دي او تر اوسه هم په پارسو ژبه کي د (اور مزد) په ډول موجود دي، که موږ دا نوم تحليل او تجزيه کړو درې ټوټې دي (اهور=اور) دوهم (مزدا) او په دې ډول دا دواړې ټوټې په پښتو کي ريښه لري.

تاسي دمخه د سنسکريت په څيړنه کي د (مزدا) د کلمې نظاير او امثال او ريښې په پښتو کي وليدې، نو ئې دلته تکرار ښه ندي، فقط د لومړۍ ټوټې تحليل دلته ولولئ: اوستائي (اهور) د (هور) په شکل اوس په پارسي ادب کي موجود دي چه معنا ئې نور، لمر ده، ځکه چه هر وخت د اوستا (ه) په سنسکريت کي په (س) اوږي، نو دا کلمه په سنسکريت کي سور او سوريا شوې ده چه لمر ته ويل کيږي.^۲ فردوسي وائي:

از ويست شادي و زويست زور خداوند کيوان و ناهيد و هور

ځکه چه له هور څخه مقصد رڼا او بيا لمر ؤ، نو له دې جهته کله ستوري او طالع ته هم مناسبتاً (هور) ويل شويدي، فردوسي وائي:

به يکبارگي تيره شد هور تو کجا شد چنان مردي و زور تو؟

په پارسو کي د اوستا (ه) په (خ) هم بدليري لکه چه دمخه هم ويل شوي دي نو دغه کلمه (خور) هم شوه، چه لمر ته وائي، دکتور گايگر هسي شرح ورکوي چه هور يعني لمر او نور چه د اهورا مزدا مخلوق دي، د نورالانوار او ضياي مطلق په مفهوم هم و.^۳ پخوانو انسانانو رڼا او نور مقدس گڼل، او احترام ئې کاوه، ځکه نو دوي لمر په اسمان کي مقدس گانه چه د نور منبع دي، او په مځکه کي بيا د نور منبع (اور) باله او مقدس ئې گانه، لکه چه په ويدا او اوستا دواړو کي د اور په نمايندگي ارباب انواع سته مثلاً د ويدا يو مشهور رب النوع (اگني) يعني (اور) دي، چه د دوي په عقیده ئې لمر، بريښنا، او اور درې بدنونه دي، او د رڼا او اور د تقدیس عقیده په اوستائي آريائيانو کي هم وه^۴ گايگر وائي: چه په مځکه کي د ټولو رڼاؤ مرکز (اور) دي، او بيله اسماني رڼاؤ، دلته د هري رڼا منبع (اور) گڼل کيږي، ځکه نو پاک شي بلل شوي دي او د آسماني رڼا منبع (لمر) هم د مزدا د ابدي رڼا نماينده گڼل کيږي.

دغه د اهورا يا هور يا اور کلمې دي، چه واو ئې په (ی) هم اوښتي او (هیربد) ځيني جوړ شويدي، چه اصلاً بايد (هوربد=اوربد) وي.

^۱ د خاوري ايرانيانو تمدن، ج ۱ ص ۱۴۱.

^۲ فرهنگ نظام، ج ۵.

^۳ تمدن ايرانيان خاوري، ج ۱.

^۴ تمدن ايرانيان خاوري، ج ۱ ص ۱۶-۱۷.

د پښتو دابياتو تاريخ

هوربڼ د زردشت لقب دي، او معنا ئې ده (د اور خدمتگار) يا (اور مشر)، عربو دا کلمه هربڼد کړه چه جمع ئې هرابڼده ده، علامه خوارزمي وايي: چه دا د فرس پهلوي لغت دي، او معنا ئې خادم النار او عبدالنار ده.^۱ په پارسي ادب کي هم هيربڼ د زردشت د لقب په ډول استعمال شوی دي "ندانم که آن هيربڼ را که کشت؟" له دغو ټولو تاريخي او لغوي خپرونو څخه تاسي ته ښکاري چه په مټکه کي (اور) د آسماني (اهورا=هور=اور) نمايند ؤ، او دا پښتو کلمه په اوستا کي په لوړو صورتو موجوده وه، کله ئې معنا رڼا، کله لمر، کله اور وه.

پوهان وايي: چه په ويدا کي (ورن) يو رب النوع دي، چه دغه کټ مټ د يونانيانو (اوري ناس) او د اوستا (اور مزد) دي، او د دې نومو ماده او عنصر هم (ور) ده.^۲ نو که دې کلمو ته سړي ځير سي، لومړي جزو ئې دغه پښتو (اور) دي (ور=اوری=اور) چه د ايران د مخاموشي دورې د زړې پارسي په کتیبو کي هم (اورمزد) راغلي دي.^۳

نو که د دغه لغوي تحليل له رويه، تاريخي مواد هم په نظر کي ونيسو، او د اوستا، د (اهوره مزده) معنا وکړو بايد داسي ووايو (نمنځلي اور) يا (مجلله رڼا) يا (د عبادت وړ رڼا) چه ذات واحدلا شريک دي. د دې کلمې اوستائي ترکيب هم د پښتو سره سم دي، ځکه (مزدا) چه صفت دي تر اهورا موصوف دمخه دي په دې ډول (مزدا اهورا)^۴ چه له دغه څخه ئې هم پښتو ته نږديوالي ښه ښکاري.

واره Varā

دا کلمه هم ډيره تاريخي او مهمه ده، اوستا په ونديداد کي دا نوم راوړي، او داسي ښکاري چه په بخدي کي دا لومړۍ وداني ده، چه يما Yama د اهورا مزده په امر جوړه کړه. پخپله اوستا د دې وداني په خصوص هسي وايي: "تر ژمي دمخه په هيواد کي ډير وابڼه د ژويو لپاره را شنه شول او اوبو ښه خړوب کړل، نو اوس به تر واورې لويډو وروسته (اې يما!) دوني نوکي ځاي چه د پسه پښه پر ايښو کيږي، عجيب ښکاره سي! نو له دې جهته ته جوړ کړه يوه واره، چه د آس د سپرلو د ډگر غوندي ئې هره خوا ارته وي او هلته د پسو او غويو، او سړيو او سپيو او مرغانو تخمونه، او سور بريښيدونکي اور در سره يوسه! نو له دې جهته ته جوړه کړه يوه واره چه د آس د سپرلو د ډگر غوندي ئې هر اړخ وي، او دا ځاي خلکو ته ټاټوبي وي، يوه واره چه د آس د سپرلو د ډگر غوندي ئې هر اړخ وي، د غويو او پسو لپاره هلته ته اوبه وبهوه، په

^۱ مفاتيح العلوم، ص ۲۶-۷۱.

^۲ د ويدو تعليم، ص ۱۸.

^۳ آثار العجم.

^۴ تاريخ عمومي عالم، ج ۱ ص ۳۲۶.

د پښتو دابياتو تاريخ

يوه واله کي چه هيوه هاتره^۱ اوږده وي، هلته ښائي چه ته يو ټاټوبي ودان کړې، چه يو کور وي د لوړي خوني او غولي او دالانه سره!

هلته ښائي چه ته د سړيو او ښځو تخمونه يوسې کوم چه ډير لوي او خورا ښه او غوره وي پر مخکۀ، هلته ښائي چه ته د هر راز ژويو تخمونه يو سې، کوم چه ډير لوي او خورا ښه او غوره وي پر مخکۀ؛
هلته ښائي چه ته د هر راز ونو تخمونه يو سې، کومي چه ډيري جگي دي، او خورا ښه بوي ئې ځي، پر دې مخکۀ هلته ښائي چه د هر راز ميوو تخمونه يو سې کومي چه خورا ښه خوند او ښه بوي لري.
له دغو ټولو تخمو څخه ښائي چه ته دوه دوه له هره ډوله څخه يو سې، او په ډير زيار ئې خوندي کړې، تر څو چه هغه سړي ټول په (واره) کي هستوگن سي.

هلته ښائي، چه ټيټي يا خيتو، يا ليني يا لپوني، يا بد خواه، يا درواغجن، يا کين کښ، يا رخن (حاسد) يا وران غاښي، يا پيس استوگه وکړي... د دې ځاي په لويه برخه کي ښائي چه ته نه واټونه جوړ کړې، شپږ په منځ کي او دري نور په هغه کوچنۍ برخه کي، د لويۍ برخي په واټو کي ښايي چه ته زر سړي او ښځي واچوې په منځني برخه کي ښائي چه شپږ سوه وي، او په کوچنۍ برخه کي درې سوه، ښائي چه دغه واره په خپل طلائي مهر ټاپه کړي، او يو ور او کړکۍ ورته جوړه کړي، چه پخپله يو له بله سره ورځي.

دلته نو ښايي له ځانه سره وويل دغه وراه چه ما ته ئې اهوره مزدا د جوړولو امر وکړ زه په چا جوړه کړم؟ اهوره مزدا ورته وويل: اي ښکلي ښا، د ويوانگهت زو! مخکۀ د خپلي پښې په پونده وخره او بيا ئې په خپلو لاسو خټه جوړه کړه لکه کلانان چه د خپلو لوبښو لپاره خټي جوړوي!

بيا نو ښايي دغسي وکړه، لکه اهوره مزدا چه ويلي وه، مخکۀ ئې په پښو وخرله او پخپلو لاسو ئې خټه جوړه کړه لکه د لوبښو خټه. نو ښايي يوه واره ودانه کړه، چه د آس د سپرلو د ډگر غوندي ئې هر اړخ ؤ او ده هلته د پسو او غويو او سړيو او سپيو او مرغانو تخمونه، او ځلانده سور اور يووړ، ده جوړه کړه يوه واره، د سپرلو ډگر په شان، د سړيو د ټاټوبي لپاره، او يوه واره د سپرلو د ډگر په شان د غويو او پسو لپاره!

هلته ده د اوبو واله چه يوه هاتره اوږده وه، جوړه کړه او هلته ئې مرغان پر داسي چمن کښينول، چه کورټ نه زمول کيدي، او نه ئې خواږه ناغه کيدل؛ هلته ده يو ټاټوبي ودان کړ، چه يو کور او لوړه خونه، او دالان او غولي ئې درلود.

هلته ده د سړيو او ښځو تخمونه يووړل، کوم چه پر دې مخکۀ خورا لوي او خورا ښه او غوره وه. هلته ده د هر راز څارويو څخه چه پر دې مخکۀ خورا لوي او خورا ښه او غوره وه يووړل، هله ده د هر راز ونو څخه چه پر دې مخکۀ ډيري جگي او ښه بوي لرونکي وې، تخمونه کښينول. هلته ده د هر راز ميوو څخه چه ډيري خوندوري او

^۱ يوه هاتره تقريباً يو ميل کيده.

د پښتو دابياتو تاريخ

ښه بوي لرونکي وې تخمونه يووړل. له دغو ټولو تخمو څخه ده دوه دوه يووړل، او په زيار ئې هلته وساتل تر څو چه دغه واره په سپړو ودانه سوه.^۱

په وروستيو فقرو کي کټ مټ هغه د مخني د واره ودانولو اصول بيرته راغلي دي، چه دمخه ذکر شول، او وايي چه يما دغسي وکړه، لکه چه امر ورته شوي و، څو چه واره ودانه شوه.

پدې ډول اوستا د واره ودانولو نقشه مفصله کاري او لدې څخه هسي ښکاري چه يما د اهوره مزدا په ښوونه واره جوړه کړې او څه هغه کي د مدنيت لومړی اساس ايښې و.

واره په بخدي کي وه او تر اوسه ئې هم آثار د نو بهار په نامه سته هغه وخت چه د يما په دغه تاريخي ټاټوبي کي زردشت را وپاڅيدي نو ده ده له درو زامنو څخه يو چه يوروتاد نره Urvatad-nara نوميدي واره مشر ټاکلي شوي و يعني Temporal lord of the Vara.^۲

د اوستا دا (واره) وروسته عجيب تاريخ لري او هم دا کلمه د زمانو د تيريدلو سره هسي رنگونه مومي، چه کورټ نه پيژندله کيږي، ځکه چه په پښتو کي ريښه سته، نو دلته څه نه څه د دې لغت تاريخي او ادبي تحولات بيانوم.

په سنسکريت کي له دغي ريښې څخه ډير کلمات جوړ شوي دي، مثلاً وار var يعني محوطه، ځاي، د هندوانو دستۍ کولو ځاي. وارا vara د يو ښار څلورمه برخه، يو ځاي چه د هري طبقې خلق پکښي اوسئ، واري Vari يوه محوطه، غولي، دربار، باغ.^۳

د سنسکريت (واره) د اوستا له (واره) سره هم په تلفظ هم په معنا کي يوه ده، او دا يوه آريائي پخواني کلمه ده، چه وروسته په بودايي دوره کي (وهار) شوه، ځکه چه دغه د بخدي (واره) هم وروسته د يوه معبد په ډول د زرتشتي دين کانون او مرکز وه، نو هغه وخت چه د زردشت اتباع ورک شول او د ده دين له منځه ولاړ، نو پر پښتونخوا او باختر د بودايي مذهب خپې راغلې، او افغانستان د دغه مذهب مرکز سو، باميان ئې د بتخانو او معابدو کانون و، نو هغه د اوستا (واره) چه د زرتشتي دين معبد وه، اوس د بودايي دين کانون شوه.

اوس هغه لوړ او جگ بيرغونه چه د بخدي ښار ئې په نامه ياديدي (د لوړو بيرغو ښکلي ښار) اوس د بودا د اتباعو له خوا لوړ شول نو دوي د اوستا (واره) په بودايي اصطلاح (وهار) تبديله کړه او هغه زرتشتي آتشکده او بتخانه شوه او دغه (وهار) ؤ چه وروسته بهار شو او په اسلامي دوره کي دغه د بخدي معبد "نو بهار" باله کيده.^۴

^۱ ونديداد فرگرد ۲، ۲ برخه له ۲۱ تر ۴۳ فقرې پوري.

^۲ اوستا، ص ۲۱، حاشيه د ډارمستېر له خوا.

^۳ هندي قاموس، ص ۷۶۱.

^۴ تعليقات هند و عرب، ص ۱۱۲.

د پښتو دابياتو تاريخ

که څه هم ځني ليکوال لکه د هند مولانا سيد سلیمان ندوي په تعلقات هندو عرب کي دغه معبد کورټ يو بودايي بودتون گڼي او وائي چه بلاذري مورخ په ۲۴۷هـ کي د عربو د بړيو پر وخت ډير داسي وهارونه په سيند کي ښوولي دي چه سرې جنډې به ئې در لودې^۱ مگر لکه محققين چه وائي لومړي دا د بلخ (وهار) يوه زرتشتي آتشکده وه^۲ وروسته چه بودايي مذهب راغي نو دا ځاي يو بودايي بودتون (بتخانه) سوه، مشهور مستشرق زخاؤ هسي وايي: چه د نوبهار کلمه اصلاً نووهار او بودايي خانقاه وه.^۳

برتهاله W. Barthald نومي مستشرق همداسي وايي چه د يوه چيني سياح او ابن فقيه له بيانه هسي ښکاري چه دغه نوبهار د بودائيانو (نو وهار) و.^۴ پدې کي شک نسته چه د بلخ واره چه په اوستا کي ذکر شوې ده د زرتشتيانو مرکزي معبد ؤ مگر د اسلام د راتگ پر وخت يعني په شپږمه عيسوي پيړۍ کي ټول تاريخي روايات دا ښکاره کوي چي دا ځاي بودايي بودتون ؤ مثلاً هيوان تسنگ چيني سياح چه په شپږمه عيسوي پيړۍ کي بلخ ته راغلي ؤ دغه معبد يو بودايي بودتون ښکاره کوي.^۵

او دا هغه وخت دي چه تر ده وروسته نو اسلامي فاتحين دلته را رسيدلي دي او پدغه وخت په سنده کي هم د نو بهار په نامه بودايي بتخاني موجودي وې.^۶ چيني زاير هيوان تسنگ چه دمخه ئې ذکر وشو د بلخ دغه معبد ويهارا بوللي دي وايي چه دلته دوه بودتونونه موجود وه چه يو ويهارا بلل کيده بل ناو او يهارا يعني نوبهار چه اسلامي مورخين هم د نو بهار ذکر کوي. مسعودي وايي: د نو بهار عمارت ډير پوخ او جگ و، زرغونې جنډې په نيزو وپيلې لوړې پر رييدې څلورو خواو ته ئې ديوالونه وه او دا جنډې دوني لويي وې چه له ليري ښکاريدي.^۷ ابن الفقيه همداني وائي: نو بهار برمکيانو جوړ کړي و، دوي د بتانو پرستش کاوه، دوي چه د قريشو د مکې حال وارويدي، نو ئې دا معبد جوړ کړ، چه نوم ئې نوبهار و يعني نوي د دې ځاي يوه گنبده (اشبت) سل گزه لوړه او سل گزه ارته وه، شا و خوا ئې د متوليانو ۳۶۰ کوټې وې مشر متولي ئې برمکا نوميدې، د چين او کابل پاچهان د دوي په مذهب وه او لوي بت ته ئې سجدې کولې.^۸

ياقوت حموي چه يو اسلامي مشهور جغرافيا ليکونکي دي د ۶۰۰هـ په حدودو کي هسي ليکي: برمکيان تل په بلخ کي معزز وه د نو بهار وداني په دوي اړه درلوده چه څلورو خواو ته ئې بوتان ولاړ وه ځکه چه پر دې وداني

^۱ فتوح البلدان، ص ۴۳۷.

^۲ د براون تاريخ ادبيات ايران، ج ۱ ص ۲۵۹.

^۳ د کتاب الهند انگرېزي مقدمه، ص ۳.

^۴ انسکلوپيډيا آف اسلام، ج ۱ ص ۶۶۳.

^۵ انسکلوپيډيا آف اسلام، ج ۱ ص ۶۶۴.

^۶ چچ نامه د اليت ترجمه، ج ۱ ص ۱۵۰.

^۷ مروج الذهب، ج ۴ ص ۴۸.

^۸ کتاب البلدان، ص ۳۲۳.

د پښتو دابياتو تاريخ

هر کال په پسرلي خلقو گلونه اچول، نو په نوبهار مشهوره شوې وه. د دې ځاي لوړه جنوبي له بلخه په ترمذ کي ښکاره کيده، د هندوستان او چين او کابل پاچهان د دوي په مذهب او بت پرست وه.^۱

علامه قزويني داسي وايي: په بلخ کي د نو بهار وداني او تر ټولو لويه بتخانه وه، چه په ورېښمو او جواهر سنبال شوې وه، سل گزه لوړه او سل گزه ارته وه. برامکه د دې ځاي اصلي متوليان وه.^۲

د اسلامي مؤرخينو له دغو رواياتو څخه هم د بلخ د نوبهار د وداني شهرت معلوميري او ښايي چه هغه قديمه واره ورانه شوې وي، او لکه ياقوت چه وايي بيرته د برمک له خوا ودانه شوی او ”نو بهار“ بللې شوې وي.^۳

په هر صورت دلته زموږ مقصد دا ندي چه د نو بهار تاريخ وليکو فقط د دغو تاريخي رواياتو په سيوري کي غواړو چه د دغه نامه لغوي تحليل وکړو، او په پښتو کي هم ريښه ومومو.

تاسي وليدل چه اصله اوستائي کلمه واره وه په سنسکريت کي په لږ تغير واره شوه چه معنا ئې ښار او محوطه او کلا غوندي وه ځکه چه د بخدي واره د زرتشتي مذهب مرکز و او بيا نو د بودايانو بوتون ځني جوړ شوي و په دې لحاظ په اسلامي دوره کي هغه بودايي وهاره هم لفظاً هم معنا لږ څه واوښته او لکه دمخه چه تاسي ډير نور مثالونه وليدل (و) پخپله هم مخرجه حرف (ب) بدل شو (بهار) وگرزيدي او بيا (نو) يعني نوي هم ورسره زيات شو (نوبهار) او تر اسلامي دريمی پيړۍ پوري دغه بودتون موجود و او لکه چه لوړ مو ولوستل د عربو مشهور مؤرخينو ئې ذکر راوړي دي.

د بهار کلمه په پاړسو کي ډيري معناوي لري چه يوه مشهوره معنا ئې بتکده هم ده شمس فخري وايي:

رسيد موسم نوروز کز نسيم بهار شود بساتين آراسته بسان بهار
فرا لوي وايي:

نه همچون رخ خوبت گل بهار نه چون تو به، نيکوئي بت بهار
نظامي وايي:

بهار دل افروز در بلخ بود کزو سرخ گل را دهان تلخ بود
له دغو بيتو څخه د بلخ د بهار ښکلي توب او زيبائي ښکاري اما له لاندي اسنادو څخه ئې معنا ښه څرگنديږي. منصور رازي وايي:

بهار بتانست و محراب خوبي بروی دلارام و زلفين دلبر
فرخي وايي:

هنگام خزان است و چمن را بدراند نو نو زبت زرین هر سوی بهار يست

بل ځاي وايي:

^۱ معجم البلدان، ج ۸ ص ۳۲۱.

^۲ آثار البلاد قزويني، ص ۲۲۱.

^۳ معجم البلدان، ج ۸ ص ۳۲۱.

^۴ فرهنگ نظام، ج ۱ ص ۷۷۶.

د پښتو دابياتو تاريخ

چه شهر شهر و بدو اندرون سراي سراي چه کاخ کاخ و بدو اندرون بهار بهار^۱
 په حقيقت کي دغه د بتکدي معنا بهار ته مجازي ده اصلاً خو وداني او کلا غوندي يوشی و او دغه حقيقي معاني ئې اوس په پښتو او پارسو دواړو کي پاته دي په پارسو کي باره او بارو د هار او کلا په معناو سته لکه چه قآني ویلی دي:

صد باره برآوردند بهتر صد باره ز باره سکندر^۲
 د پارسو د يوار په کلمه کي هم وار په خپل اوستائي شکل موجود دي چه په پښتو کي (ر) په هم مخرج حرف (ل) اوبښې ده او (ويوال) وايو اما پخپله هغه پخواني کلمه (واره) هم په پښتو کي په هغه زاړه مفهوم سته فقط (و) په (ب) اوبښي او (باره) شوې ده چه (باره) هم تلفظ کيږي.
 باره په اوسني پښتو کي د اوبو بند او ډبرين ديوال په معنا ده چه کلا او حصار ته ورته وي او پر کښت او غوجل ئې راگرزوي په اوستا کي چه کومه واره د غوجل لپاره يما جوړه کړې وه شکل او لغت ئې تر اوسه په پښتو کي موجود دي دا کلمه په پښتو ادب کي هم وه لکه چه خوشحال خان وايي:
 خوشحاله چا ته وايي پندونه خلق خوشحال دي په خپل سندونه
 که زړه دي وار کا ژبه قراره کړه مات دي د پند د باړي بندونه
 يعني د پند د ديوال او حصار بندونه مات دي او اثر نلري.
 رحمان بابا وايي:

باره وټره نور هله زراعت کړه تقوا دار شه هله تمه د جنت کړه
 باره يا باره د محوطې او داسي ځاي په معنا هم راځي چه ترکلي دباندې د بازيو لپاره جوړوي او شاو خوا يو لنډ ديوال پر راگرزوي لکه پدې لنډۍ کي:

دا اوسني داسي زلمی دي په ساگو ډک شی په تيندک باړو له ځينه
 اوس نو موږ له دغو تاريخي او لغوي څيړونو څخه دغه نتيجه اخلو چه په لوي سر کي د کوټ او حصار او کلا او ديوال لپاره چه پر يوه وداني راگرزیدلي وي په آريائي ژبو کي عنصرې توري (=ب) او (الف) او (=ر) دی چه کله (ر) يا (ږ) په ل هم اوږی د دغه مفهوم لپاره په اکثرو آريائي ژبو کي متحد اشکال موجود دي پدې ډول:

اوستا: واره، وار vara د يما ودان کړي ښار په بخدي کي
 سنسکريت: وار var محوطه، ځاي، د ديوال په منځ کي ځاي
 سنسکريت: وار var د يوه ښار څلورمه برخه
 سنسکريت: واری vari غولي، دربار، باغ، محوطه
 بودايي: وهار vaha معبد، بودتون
 زړه پارسي: بهار bahar بتکده، د بلخ د نو بهار معبد

^۱ لغت فرس اسدي، ص ۱۲۴.

^۲ فرهنگ نظام، ج ۱ ص ۵۶۲.

د پښتو دابياتو تاريخ

پارسي: باره barah بارو baru حصار، كلا

پارسي: د (ديوار) آخري جزو (وار) var

انگليسي: وال wall د ديوار په معنا

پښتو: باره barah يا باره barah بند ديوال، حصار، كلا

پښتو: د ديوال آخري جزو وال wall

پدې ډول نو د اوستا د تاريخي نوم (واره) ريښې په ټولو آريائي ژبو مخصوصاً په پښتو کي کټ مټ سته او له دغه څخه هم د پښتو تاريخي رابطه له اوستا او بخدي سره ښه ښکاري.

د تلفظ او معنا لږ څه تحول او تغير هم د ډيرو پيړيو تيريدلو اثر دی او په پښتو کي چه کوم مفاهيم باره لري هغه اصلي تاريخي مفهوم ته ډير نژدې دي، دا هم بايد دلته هير نکړو چه لدغي ريښې څخه (هار) تر اوسه هم د ډيرو ځايو په نومو کي سته او په ښکاره د حصار او ښار معنا لري، مثلاً کندهار، ننگرهار، چپرهار، نندهار، وهار چه دا ټول د ځايو او ښارو نومونه دي، او موږ ته ښکاره کوي چه دغه ريښه د ودانۍ، ښار، حصار په مفهوم له قديمه موجوده وه او اوس هم سته!

دلته دا خبره هم د ويلو وړ ده چه د نوبهار نوم تر اوسه هم په بلخ کي موجود دي. د بلخ وران ښار جنوبي دروازه ترا اوسه هم ”دروازه نوبهار“ بولي او لکه محمد صالح ورسجي چه د ۱۰۰۶هـ په حدود کي ليکي: په دغه وخت کي چه لا د بلخ ښار ودان ؤ، او شپږ دروازې ئې درلودې. يو ور ئې نو بهار نوميدې چه بعضو خلکو دروازه سلطان احمد يا دروازه بابه قو هم باله.^۱

بامي Bami

دمخه تاسي د (پکټ=پښت=پښتون) او (بخد=بخدي=بلهیکا) د کلمو په تطبيق او نژدې والي کي د بلخ او باختر د نامه ريښې وليدلې او دا هم درته معلومه سوه، چه پښتون کام په پښتونخوا کي تر خپریدو دمخه د بخدي په ورشوگانو کي و، نو ځکه د بخدي او بختي او پکټ او پښتون نومونه هم سره نژدې او شريک او له يوه اصله دي. له خورا قديمي زمانې د بخدي يا بلخ ښار يو صفت له ځانه سره لري، چه دغه صفت په اوستا کي يو ځاي سريرا srira يعني ښکلي ذکر کيږي، او وروسته هم دغه صفت بامیک يا بامي دي چه معنا ئې ځلاندي يا ښکلي گڼله شوي، او په پارسي کي بلخ درخشان يا د دقيق شاعر په اصطلاح ”بلخ گزين“ او د مسعودي مورخ په ترجمه په عربي ”بلخ الحسنی“ بلل شوی دي.

جيکس معروف مستشرق وايي: چه د اوستا يوه پهلوي نسخه په سمرقند کي پيدا شوې، او د اتم مسيحي قرن ده، په دغه نسخه کي راغلي دي، چه د ویشداشت زوي په بلخ بامیک Balkh Bamik کي د نوازک Navazak

^۱ د بلخ مزارات، ص ۵۵ قلمي.

د پښتو دابياتو تاريخ

ښار جوړ کړ. ^۱ دارمستېر وايي: چه بامیک درخشان معنا لري، او په اوستائي ژبه او زند کي رېښه باميه Bamyā ده چه خلاند ته وايي. ^۲

له دغي تاريخي پلټني څخه ښکاري چه بامیک زړه اوستائي کلمه ده چه په پهلوي ژبه کي هم پاته وه، او وروسته په پارسو ادب کي بامي شوه، د پارسو ادب په لومړيو آثارو کي دا کلمه وینو، مثلاً فرخي سيستاني چه د ۴۲۹هـ په حدودو کي مړ دي وائي:

مرحبا اي بلخ بامي همرة باد بهار
حکيم اسدي طوسي په ۴۵۸هـ هسي وايي:
بفروختن اين حال گيتي فروز
سپه راند از امل شه نيمروز
سوی شیر خانه بشادي و کام ^۳
که خواني ورا بلخ بامي بنام
فردوسي طوسي د ۴۰۰هـ په شا و خوا که وائي:
سوي بلخ بامي فرستاده شان
بسي پند و اندر زها داد شان
يا دا:

درم بستد از بلخ بامي برنج ^۴
سپر دو نهاديم یکسر بگنج
علامه البيرني د ۴۱۰هـ په حدودو کي د بلخ ذکر کوي او وائي: بلخ واسمه في القديم بامي ^۵ لکه لوړ چه مختصراً در ښکاره شوه، بامي تل د بلخ سره يو ځاي راغلي دي، او د استعمال له ډول او مورد څخه هم دا څرگنديږي، چه بامي د دې ښار لقب ؤ او يا د دې ښار په صفاتو او جغرافيو اوضاعو اړه لري، چه قدماو بامي بللي دي.

د پارسو ژبي د لغاتو پلټونکو او فرهنگ ليکونکو هم د دغي کلمې معنا لکه د استعمال له موردو چه ښکاره کيږي، ضبط کړې وه، يو فرهنگ ليکونکي داسي وائي ”بامي د بلخ لقب او تلفظ ئې د راضي پر وزن کيږي.“ ^۶
د بامي کلمه چه سړی واورې ژر ئې فکر د باميان خوا ته هم ځي چه باميان هم يو تاريخي ښار دي او ښايي چه د بلخ بامي او باميان تر منځ تسميوي اشتراک هم وي. ^۷

^۱ د ويليم جکسن زوراستري ښووني، ص ۲۷۲.

^۲ د زند اوستا فرانسوي ترجمه، ج ۱ ص ۸ نوټه ۱۴.

^۳ گرشاسپ نامه ص ۳۳۵.

^۴ شهنامه، ج ۳ ص ۱۲۸۵، ج ۶ ص ۴۸۲.

^۵ قانون مسعودي، ص ۴۳.

^۶ فرهنگ نو بهار، ج ۱ ص ۹۸.

^۷ فرهنگ اندراج، ج ۱ ص ۳۷۸.

د پښتو دابياتو تاريخ

بعضي مورخين داسي هم ليکي: چه بلخ بامي د بلخ باميان په نامه هم ذکر شوي دي، بامي او باميان دواړه مشهور دي.^۱ ذکي وليدي توغان چه د اسلامي آثارو او زړو کتابو پيژندوني، او د استانبول د پوهنتون د تاريخ استاد او پوهنوال دي هم وايي چه ښايي د باميان نوم له بامي څخه اخيست سوي وي، نو باميان بايد بلخيون يعني د بلخيانو په معنا وي، او ښايي چه د باميان ښار د بلخ خلقو ودان کړي ځاي وي.^۲

لکه چه د دغو محققو تاريخ پوهانو راي ده، بايد هم ضرور د باميان نوم له بامي سره اړه ولري، ځکه چه دا دوه معروف او مشهور ښارونه هر وخت تر يوه اداره لاندې وه، يو ثقافت ئې درلود، د يوه مدنيت مراکز وه نو ليري نده چه مور د علامه زکي وليدي خبره ومنو او د گنج دانش په روايت ويسا وکړو.

اوس چه تاسي ته تر يوې اندازې د بلخ بامي د نامه تاريخي او ادبي شهرت ښکاره سو نو به د بامي د کلمې شرح د پښتو ژبي له خوا هم لاندې وليکم چه دغه کلمه اصلاً پښتو ده او دا نوم هم پښتو دي. د پښتو په اسماء الرجال کي مور د بامي نوم اوس د يوه قوم پېډول وينو، باميزي د ابدالو له څيرک څخه د پوپلزو په ښاخ کي يوه پښه ده^۳ او د دې قبيلې افراد تر اوسه هم په قندهار کي سته د قندهار په اوسنی ښار کي يوه مخصوصه محله د باميزو کوڅه بلله کيږي. د دې قوم په نامه، پدې ډول خو بامي يو علم يعني د سپړی نوم دي او مور ته دا ښکاره کوي چه دا کلمه د نامه (اسم) په ډول زموږ په اسلافو او پخوانو کي مستعمله وه او دوی بامي پر سړو نوم ايښو.

که څه هم د علمي قانون له رويه اسما او اعلام معلول په علت ندي مگر بيا هم د يوه علم اطلاق پر سړيو باندي بيله کومي نژدې يا ليري وجه تسميې نوی او کومه رابطه د اسم او مسمي تر منځ هم کله کله موجوديږي که مور د پښتنو اسماء الرجال او اعلامو ته څير سو دا به را ښکاره سي چه د دوي په پخواني ژوندانه کي د قدرت او طبيعت له مظاهرو سره رابطه ټينگه وه يعني دوي د يوه نوم د ايښوولو پر وخت د هغو شيانو نومونه اخيسته چه هغه شيان د دوي په حيات کي داخل وه او دا هم هغه د طبيعي محيط يوه غير شعوري اغيزه ده چه پر ټولو مخلوقاتو باندي جاري ده او په پاي کي د اجتماعي پوهانو له خوا دغه د "قانون تطابق محيط" په نامه ياديږي، ښه اوس به نو وگورو چه بامي د څه شي نوم و؟ او له کومي خوا راغي چه د پښتنو په نومو کي ځاي ونيو؟ پښتانه د گلانو سره ډيره علاقه لري، او د دوي په غرو کي طبيعي او غرني گلان خورا ډير کيږي. مثلاً په پښتو کي جندي خان، پوپل، گلاب، غاټول او دغسي نور ډير نومونه سته چه هر يو د يوه گل نوم دي بامي هم د دغه ډول نومو څخه گڼل کيږي او اوس ښکاره او څرگنده او زباده شوی ده چه بامي هم د يوه گل نوم و مثلاً شيخ اسعد بن محمد سوری د ۴۲۵هـ متوفي چه د پښتو يو خورا پخواني شاعر دي په يوه قصيده کي وايي:

نه غټول بيا زرغونيري په لاسونو نه بامي بيا مسيده کا په کهسار^۴

^۱ گنج دانش، ص ۱۱۴.

^۲ د ذکي وليدي توغان حواشي پر قانون مسعودي ص ۴۳.

^۳ حيات افغاني، ص ۱۱۸.

^۴ پټه خزانه، ص ۴۳.

د پښتو دابياتو تاريخ

غټول يا غاټوي يا خټول خو موږ پيژنو چه لاله دي مگر بامي زه تر اوسه نه پيژنم چه د كوم گل نوم دي؟ ښائي چه غټول د لاله عمومي نوم و او بامي ئې بيا مخصوص خاندان او فرعي قسم وي!

موږ ته دا هم ښكاره ده چه په بلخ كي تر اسلام دمخه يو معبد و چه نووهار ئې باله او شرح يې دمخه راغله. دې بودتون لوي لوي عمارتونه او جگي جندۍ درلودې چه له ليرو ځايو څخه ئې خلق ليدلو ته ورتله د مورخينو په قول ئې بيرغونه په ترمذ كي دوولس فرسخه ليري ليدل كيده^۱ كه موږ په تاريخي سترگو وگورو د دې بيرغو آثار په خورا پخوانۍ زمانه كي هم وينو ځكه چه په اوستا كي هم بخدي د جگو او لوړو بيرغو هيواد بلل شوي دي.

د گلانو استعمال او وجود د بلخ په نوبهار كي هم له قديمه څخه و ځكه چه هغه معبد به هر كله په گلو ښكلي و حتي دا رسم اسلامي مورخينو هم ليدلي و ياقوت حموي خپل كتاب ئې تر ۶۰۰ هـ وروسته كښلي دي د عمر بن الازرق الكرمانی په روايت ليكي چه نوبهار په بلخ كي يو مشهور او لوي معبد و چه هر كله به په حريرو او نورو ښكليو او قيمتي ټكرانو پوښلي و او د هغه ځاي د خلقو دا دود و چه يوه نوی او ښه بنا به ئې جوړه كړه نو په گلانو به ئې پوښله او د پسرلي په وخت به ئې لمړني گلان هم پر دې نو بهار اچول، او د نو بهار پر شا و خوا لكه ښار ډيري ودانۍ وې، چه زايرين به هلته اوسيدل.^۲

د ياقوت له دې روايته ښه څرگنديږي، چه په پخواني بلخ كي نو بهار و او په نو بهارو كي د خلقو دا دود و چه په پسرلي به ئې دا خونه په گلانو پوښله ځكه چه بامي په پښتو د گل نوم دي، او بلخ هم بلخ باميان يا بلخ بامي بلل كيدي، او د دغو گلانو استعمال د بلخ د خلقو مذهبي دود او رسم و، نو هيڅ ليري نده چه بلخ په همدې سبب بلخ بامي نومېدي، او تر اوسه هم د گل سرخ د پسرلي ميله په مزار شريف كي جاري ده، چه د سخي په مزار كي كيږي.

د ادب او بلاغت په علومو كي دا خبره هم زباده شوې ده، چه يو لغت د زمانې د تيريدلو او د محيط له گرزيدلو سره سم د معنا او استعمال له پلوه تطور مومي، لكه چه تاسي په دې كتاب كي ډير وليدل له حقيقته مجاز ته گړزي او ډيري نوي نوي معناوي په تقريبي ډول مومي، نو د زړو آثارو په استناد د بامي معنا هم دوه احتمال له لري.

لومړی دا چه دا د زاړه سريرا (ښكلي) پر ځاي په حقيقي مفهوم دريدلي وي نو ئې معنا هم ښكلي او درخشان ده، دوهم دا چه معنی ئې اصلاً لكه په پښتو كي چه سته يو گل وي ځكه چه د گل او ښكلي توب تر منح يوه حقيقي او ازلي او خلقتي او طبيعي علاقه سته نو به وروسته د مجاز په ډول د (ښكلي او ځلانده) په معنا مشهور شوې وي.

^۱ معجم البلدان، ج ۸ ص ۳۲۰.

^۲ معجم البلدان، ج ۸ ص ۳۲۰.

د پښتو دابياتو تاريخ

په دواړو صورتو د بامي کلمې اصل او ريښه په پښتو کي سته، او لکه لوړ چه ذکر سوه د پښتو بامي او د بلخ بامي او باميان تر منځ يوه ټينگه علاقه سته، چه دلته د تاريخي او لغوي اسنادو په وينا په لنډ ډول ښکاره کړه سوه.^۱

اسپه Aspa

د باختر په تاريخ کي دا کورنۍ ډير شهرت لري او په اوستائي نومو کي د آس په نامه تسميه خورا ډيره ده د هغه وخت خلکو ځانونه د حيواناتو مخصوصاً د آس په نامه يادول او تر اوسه هم دغه آريائي رسم په پښتو کي سته مثلاً ډير خلق خپل نومونه سکان، کورنگ، او مشکي، بورخان ږدي، چه د آسانو اقسام دي. ځکه چه په باختر کي تر اوسه هم ښه اسان پيدا کيږي، نو له قديمه دا رسم عام دي او د بلخ پاچهانو يوه مشهوره کورنۍ داسي ده، چه د اکثرو پاچهانو د نومو په پاي کي اسپه کلمه راځي^۲ او دا نومونه اکثر هم پښتو دي. پخپله اسپه د آس مونږه کلمه ده، او تر اوسه هم په پښتو کي دا عام رواج دي، چه د مالدارۍ حساب په مؤنث جنس کوي مثلاً داسي وايي، فلاني زر اوښي لري يا زر ميري لري، نو ځکه په قديمه زمانه کي هم د آس پر هر ځاي اسپه مستعمله شوې ده. له دغو پاچهانو څخه دغه نومونه چه ټول اوستائي دي کټ مټ پښتو دي: مثلاً خواسپه يعني ښه اسپه چه لومړۍ کلمه ئې هغه (خو=هو=ho) ده چه د پښتو ښه او خه تر اوسه په هغه معنا سته. يا لهر اسپه چه لومړۍ جزو ئې لهر دي، دا کلمه په پښتو کي د موج او تند او چابک معنا لري، چه کټ مټ ئې دغه معنا په اوستا کي هم درلوده ځکه چه دا نوم په اوستا کي په قديم ډول اورت اسپه Aurat Aspa هم راغلی چه معنا ئې چابک آس دي.^۳ اما لهر په پښتو کي په لوړه معنا داسي مستعمل دي لکه خوشحال خان چه وايي:

خوار خوشحال ئې لکه خس هسي لاهو کړ چه د عشق سيلاب را وخوت لهر لهر
عبدالقادر خان وايي:

گوره خو عالم به ورک خو به خراب کا لور په لور د غمو سند وواهه کا لهر^۴
دغسي هم په دغه عصر کي چه اوستا د زردشت له خوا راوړله کيږي مور ډير دغسي نومونه وينا: مثلاً د اوستا بيان له قراره د زرتشت څلورم نيکه هچتسپه Haechataspa دي^۵ او دا نوم هم دوه جزوه لري هچت - اسپه. ځني پوهان وايي چه د لومړي جزوه معنا (نم زدن او د اوبو پاشل) دي نو ځکه د هغه لومړي جزو د دوهم سره

^۱ دا مضمون د کابل ج ۱۳ په ۱۴۹ گڼه کي هم خپور شوی دي.

^۲ د خاوري ايرانيانو مدنيت.

^۳ گاتها ص ۹۵.

^۴ آريانا - د ښاغلي بينوا مضمون.

^۵ يسنا ۴۷ فقره ۱۵-۵۳-۳.

د پښتو دابياتو تاريخ

مناسبت مشکل دي^۱ مگر که مور وگورو دغه لومړي جزو ښکاره بښتو (وچت) دي چه اوس ئې (ه) په (و) يا (او) بدلوو، او اوچت هم وايو، نو اوچته اسپه يعني جگه او قوي او مشهوره اسپه.

کاوه Kava

کاوه، کاوي، کوي، کاويا، کي په اوستائي دوره کي ډيره مشهوره کلمه ده او دا يو مجلل عنوان و چه د قديم مشرانو ته ورکول کيدي، مثلاً کاوي يا کواني يا کياني د بلخ د مشهورو پاچهانو د کورنۍ نوم دي او په اوستا کي دا عنوان د ويشتاسپ سره ذکر کيږي، چه د زرتشت حامي پاچا و.^۲ دغسي دا لقب د ډيرو اوستائي نومو سره راځي لکه کي خسرو، کيقباد او نور.

کوي، کاوي، په ويدا کي هم راځي، او هلته د دانا معنا لري^۳ او ځني ئې د پيشوا او پيغمبر په معناو اخلي، او ارباب انواعو ته هم دا عنمون استعمال شوي دي.^۴ په سنسکريت کي کاويه شاعر او سرود ويونکي ته وايي.^۵ په دې ډول تاسي ته ښکاری چه د کاوه کلمه له ويدا او اوستا څخه ژوندۍ وه او د دانا او سردار او روحاني مشر په معناو راتله، د پښتو په پخواني ادب کي هم دغه کلمه مستعمله وه او ظاهراً داسي ښکاري چه د نجات او هوبښياري مفهوم ئې درلود مثلاً شيخ رضي لودي د شيخ حميد لودي ورور تر ۴۰۰ هـ دمخه له ملتانه د سليمان غرو ته د اسلام د تبليغ لپاره راغلي و، دلته ئې وارويده چه د ده وراره نصر ملحد شوي دي، نو ئې يو شعر وروليږي چه يو بيت ئې دا دي:

نصره! نه موي يې له کهاله لودي نه بې په کاوه^۶

دلته ښايي چه کاوه دا معنا ولري، چه په دانائي او پوهي او نجابت او سرداري کي داسي نه يې لکه لودي، چه په دغه کلمه کي کټ مټ هغه ويدي او اوستائي زور رنگ سته او دا ښکاره کوي چه دغه ريښه پخوا هم په دغه لست کي وه.

د ځايو نومونه

په اوستا کي ډير د ځايو نومونه ذکر شوي دي چه اکثر زموږ په هواد اړه لري يعني د دې زاړه کتاب جغرافيايي معلومات ټول د هغو ځايو بحث کوي چه زموږ په وطن کي واقع دي، د دې نومو څيړنه هم موږ ته د پښتو لغات په اوستا کي په لاس را کوي او دا را ښيي چه پښتو لغات او کلمات په هغه عصر کي دوني خپاره وه چه د اکثر و ځايو

^۱ گاتها، ص ۹۵.

^۲ يسنا ۱۴-۴۶ او ۱۶-۵۱ او ۲-۵۳.

^۳ مذهب ويدي، ج ۲ ص ۳۳۸.

^۴ گاتها، ص ۹۳.

^۵ هندوستاني قاموس ۵۵۵.

^۶ پټه خزانه، ص ۷۱.

د پښتو دابياتو تاريخ

نومونه پښتو وه. په دې کتاب کې د اوستا جغرافيايي معلومات زموږ مقصد ندي فقط د هغو ځايو نومونه تحليل کوو چه د پښتو لغاتو څرک پکښې معلومېږي.

مانده Mandeh

دا کلمه په پښتو کې اوس عامه ده، مانده لوڼې شيلې ته وايي چه د سيل اوبه پکښې بهيږي. په قندهار کې ډير ځايونه په دې نامه اوس هم سته لکه ميل مانده، مړوندۍ مانده، شاشک مانده او نور. دا نوم له پخوانو زمانو څخه د هيواد د رودو او غرو په نومو کې داخل دي په اوستا کې ډير داسې نومونه سته چه آخره کلمه ئې مانده وي. لومړي پلا مور د اوستا د شپاړسو آريائي هيوادو په بيان کې يوولسم هيواد هيتومنت وينو په دې ډول: له هغو بنو مځکو څخه چه اهوره مزدا پيدا کړي يوولسمه رڼه او مشرفه مځکه هيتومنت Haetument ده.^۱

دا نوم لکه ډارمستتر چه ليکي په يوناني کې اري منتس Erymanthus او اوس هيرمند او هلمند بلل کيږي.^۲ لکه چه ښکاره ده، د دې نامه اخر جزو منت دي، چه وروسته دا کلمه مند هم ضبط شوې ده، او هتومند Hetumand شوې ده.^۳ په ونديداد کې دوه غرونه چه سيامکه او فرايو دي هم ذکر شويدي^۴ د ډارمستتر په قول دغه غرونه په بندهيش کې د سياک اومند Siyak-omond (تور غر) او وفار اومند Vafar-omand يعني اورين غره په نومو راغلي دي^۵ د دغو غرو په نومو کې اورمند هم دغه مانده دي چه له هغه اوستائي منته سره نژديوالي لري، ځکه چه غر او مانده سره لازم او ملزوم دي، نو کله پر مانده هم د غره اطلاق شويدي. علاوه پر دغه په دوهم نوم کې وفار په ښکاره دغه پښتو واوړه ده، چه يو (و) په خپل هم مخرج ه حرف (ف) اوبښتي دي، او ډارمستتر ئې هم معنا واوړه، برف بولي.

نو له دغو تاريخي څيړنو څخه داسې نتيجه اخستلای شو، چه د اوستا منت mant او د بندهاش مند mand او بيا اومند omand او د يوناني منتس manthus او د دغه اوسني هلمند آخري مند او د پښتو اوسني مانده ټول سره يو دي.

علاوه پر دغو نومو ډير داسې نومونه هم لرو، چه په پاي کې اوس هم مند راځي، لکه د هلمند په مقابل مالمند او نور. نو له دغه جهته وايو: چه د پښتو مانده د رود او غره په معنا له قديمه پاته دي، او د ډيرو تاريخي نومو ريښه هم له دغه څخه اوږده شوې ده.

راغه Raga

^۱ ونديداد فرکرد، فقره ۱۴.

^۲ اوستا، ص ۷ اومه نوټه.

^۳ بندهاش فصل ۲۰ فقره ۱۶، ۱۷.

^۴ زمياديشت فقره ۵.

^۵ اوستا، ج ۲ ص ۲۸۸-۷ نوټه.

د پښتو دابياتو تاريخ

په اوستا کي چه د شپاړسو هیوادو نومونه راغلي دي، له دغو څخه دولس مملکت راځي ragha یاد شويدي چه درې قومه پکښې اوسیدل.^۱

که څه هم د دې ځاي د جغرافیایي موقعیت په تعین کي پوهان مختلف دي، ځني ئې ري او آذربایگان بولي، ځني وائي چه د بدخشان راغ دغه ځاي دي مگر دلته ئې زموږ له جغرافیایي موقعیت سره هېڅ اړه نسته، فقط د یوه اوستایي لغت په حیث ئې اخلو او په پښتو کي ئې مومو. کټ مټ دغه راغه اوس په پښتو کي د وېشو شین دښت ته وایي، چه په پونده و خلقو کي دا لغت ډیر مستعمل دي، خوشحال خان وایي:

چه تل مي ځاي شول غرونه رغونه زه دا په چا پسې مجنون صفت یم

سپين غر Spinghar

دا غر د هیواد په شرقي ولایت ننگرهار کي ډیر مشهور غر دي، ځکه چه هر وخت ئې سر په واوره پټ وي، نو سپین غر بلل شويدي او دا نوم له قدیمه تر اوسه هم سته.

په اوستا کي دا غر د سپیتاګونا کري Spita-gaona-gairi ذکر شويدي^۲ او لکه پوهان وایي دغه اوسني سپین غر دي، له دې نامه څخه هم پښتو کلمات په اوستا کي موندل کيږي او دا نوم په ښکاره درې ټوټې لري:

۱- سپتا: چه دمخه ئې شرح ولیکله شوه، او دغه پښتو سپین دي.

۲- گونا: دا کلمه په پښتو کي د مخ رنگ او ښي ته وایي، مثلاً احمد زړه ګونه راغي يعني د مخ رنگ ئې ژړ و، یو شاعر وایي: ژړه ګونه ګرزم په دربار کي د خوبانو. نو ئې پخوانی مفهوم ښایي چه مطلق رنگ او ډول و.

۳- د ګيري د کلمې شرح د کتاب په لومړۍ ټوک کي ولیکله شوه، چه دا قدیمه آریایي کلمه او د پښتو اوسني غر ده، نو په مجموعي صورت د دې غره د نامه معنا داسي کيږي: سپین رنگی غر، چه اوس ئې د ګونه کلمه حذف شوې او سپین غر ئې پاته دي.

د ځینو وسلو نومونه

د اوستا په تاریخي کلماتو کي چه مور ئې په پښتو کي رینې مومو، ځيني د وسلو نومونه هم دي چه اوستایي آریایانو په باخدي کي لرلې.

له دغو کلمو څخه خوده khaodha ډیره مشهوره کلمه ده^۳ چه د پښتو خول ئې په پښتو او خود ئې به پارسو کي نمایندګي کوي، (د) ئې په خپل هم مخرجه حرف (ل) تبدیل شوي دي، بله اوستایي کلمه چکوشه chakusha چه د یوې وسلې نوم ؤ او اوس دغه کلمه په پښتو کي د چکوبښ په ډول موجوده ده او خپل قدیم

^۱ ونډیداد، افرګرد، فقره ۱۶.

^۲ ۱۰۱۱ یسنا ۱۱ فقره هوم یشت ۲.

^۳ ۱۳ یشت، فقره ۴۵؛ یشت ۱۵ فقره ۵۷.

رنگ ئې ساتلي دي، د دوي بله مشهور وسله غشي او لينده وه چه غشي ته ئې شو ishu وايه او د غشي كلمې ته ډيره نژدې ده.

عمومي مشابهت اونزدیوالی

په تیرو دوو برخو کي تاسي ته ښکاره سوه چه عموماً پښتو ژبه لومړۍ له ټولو آریایي ژبو بیا په تیره له ویدي ژبي او سنسکريت او اوستا سره خورا مشابهت او نژدي والي لري تاسي ولیدل چه د ویدا او اوستا خورا مهم او عنصري مواد اوس په پښتو کي داخل دي، او د دې ژبي تاریخي اصالت ښکاره کوي. اوس غواړو چه لږ څه دغه مشابهت او نژدیوالي په ښه ډول څرگند کړو، او خپل نظر له ویدا او اوستا څخه په تطبیقي ډول نورو آریایي ژبو ته هم واپړوو. الفاظ او کلمات لکه نور حیه ذوات او ژوندي اشخاص دغسي مستقل، شخصیت او ځانته ژوندون او د ژوندانه اصول او قوانین لري د لغاتو او الفاظو لپاره مور عناصر پیدا کولای سو لکه له تیرو ابحاثو څخه چه ښکاره سوه د مختلفو ژبو د الفاظو عنصر یو وي او دغه عنصر په خپل فطرت کي معاني او مفاهیم لري چه په هره ژبه کي تطبیق کیدلای شي په حقیقت کي کلمات او الفاظ له اصواتو څخه جوړیږي. دوه درې ږغونه د یوې معنا لپاره عنصر گڼل کیږي او نور اصوات چه ور سره زیات سي معنا ئې تغیر په مومي.

د مثال په ډول د (س،ت) اصوات په خپل فطرت کي د توقف، دریدلو او استقامت مفهوم لري نو د علم لسان په اصطلاح دغو اصواتو ته د دریدلو او توقف او استقامت د مفهوم "عنصر" ویلای سو. په پښتو ناسته کښناستل، دغه عنصر لري، د پارسو (ایستادن) هم له دغې رېښې څخه دي د انګلیسي stand, stay, statue, station, stead, stool او نور کلمات دغه عنصر لري، عین دغه عنصر په سنسکريت کي هم سته^۱ په اوستا او سنسکريت دواړو کي (استا) د دریدلو معاني لري.^۲

په دې لنډه څیړنه کي به دلته پر دغه علمي اساس سم د پښتو او نورو آریایي ژبو نژدوالي او مطابقت څه نه څه څرگند کړو.

لومړی باید هغه قانون چه د حرفو د اوښتلو په خصوص کي مو دمخه لوستي و، را په یاد کړو چه د یوه مخرح حروف عموماً او بیا د نژدو مخارجو توري یو له بله سره اوږي او کله دا ابدال د لیرو مخارجو څخه هم بالواسطه کیږي تر دې قانون لاندې نو کلمات وگورو.

^۱ ویدک انډیا، ص ۳۴.

^۲ فرهنگ نظام، ج ۴.

د پښتو دابياتو تاريخ

غويی د آريائيانو د ژوندانه مهم عنصر ؤ ځكه چه دوي زراعت پيشه قوم ؤ په پښتو كي د دې نوم عنصر (غ،و) دي، په سنسكريت كي ئې گڼو مفرد گاوس جمع ده په پښتو د غويو گلې ته گورم وايي. دغه ماده په ټولو آريائي ژبو كي سته په زړه جرمني ئې (چو) په نوي جرمني ئې (كر) په انگريزي ئې كاؤ بولي په سلاوي ژبه گووياوو (گورم) او په نوي سرويني ژبه گوو دار (غوبه) په روسي گوو يا دينا (د غوايي غوښي) او گوسو پودين "بادار" گوس پود خدای، گوس پووار "د جنوبي سلاو حكام" بلل كيږي يعني د غويو خاوندان چه په زړه سنسكريت كي "گوپ" نوميدل له دغي مادي څخه د سنسكريت گوتر (غوجل) هم دي چه وروسته پر كورني او خاندان اطلاق كيدي.^۱

په خپله په پښتو كي د "غويي" له نامه څخه ډير دغسي نومونه سته چه عنصر ئې (غ،و) (گ،و) دي مثلاً، غويي، غوا، غوجل (آغل)، غوبه (پاده بان) غوبون، گوروان (پاده بان)، غوباري (مگس حيوانات)، گوبا (زن گاو هيكل احمق)، گورم، گوار، گویر (پاده) او نور. كه دغه كلمات مور له لوړو آريائي كلماتو سره كښيږدو، يا ئې د اوستا له (گو) د پهلوي له (گوو) او د پارسو له (گاو، گو) سره تطبيق كړو، د آريائي ژبو نژديوالي سره معلوميږي. وگورئ په پښتو گوار، گویر، گورم سره يو شي دي، دا كلمه په سنسكريت كي گواره وه چه په پارسو كي (گواره سوه، چه كټ مټ هغه گوار ته نژدې ده، ابن يمين وائي:

چون شیر شرزه یک تنه می باش در جهان مانند گاو چشم ز گاو اره بر مدار

ميكس مولر مشهور د ژبو عالم ليكي "چه شعرا له الفاظو څخه اشعار او نظموه جوړوي كه مور هر لفظ ته په غور وگورو، نو به ښكاره سي چه دغه لفظ هم يو نظم دي، ولي چه د دې چاري ثبوت كوي چه زموږ پلرو او نيكونو پخوا كوم كوم كار كړي او كوم خيال ئې په ذهن كي موجود ؤ، مثلاً د پتر (پلار) كلمه درې معناوي لري، (۱) غذا وركونكي (۲) ساتونكي (۳) مشرتوب كونكي. دغه درې خيالات ټينگه اړه سره لري، او تعمق او څيړتوب ځيني ښكاري، نو هر وخت چه مور الفاظ په علمي ډول تجزيه كوو د انسان د دماغ ډير مهم رازونه او اسرات راته څرگنديږي.^۲

پر دغه اساس مور د ژبي هر لفظ يو ځانيه مستقل عالم گڼو، او د تحليل له لاري ئې مهم مقاصد كشف كولاى سو، تاسي دمخه (پتي او پت) بحث ولوست په آريائي ژبو كي لومړى عنصر پا pa دي، وروسته (ت، ر) هم ورسره ملگري كيږي، د پښتو پلار، پت، پالل، پالنه، پال، له دغي ريښې څخه دي. د (پ او ت) په عنصر كي د ساتني او پالنې معناوي پتي دي، وگورئ پتري pitri په سنسكريت كي پلار دي، د دې ريښې نور مشتقات دمخه هم د پتي په بحث كي راغلل، يوناني پتريارك (بطريق) هم دغه عنصر لري. د لاتيني پاتر د جرمني او انگليسي

^۱ ويدك انډيا، ص ۳۶.

^۲ د الفاظو د سرگذشت ديپاچه.

د پښتو دابياتو تاريخ

واټر او فادر چه د ټيوټن له فادر څخه جوړ شويدي، د ايتالوي پادري، او د فرانسوي پير ټول د (پ،ت،ر) له عنصره مشتق دي.^۱

ما ma يوه ماده ده، چه په فطرت کي د (اندازه کولو، او ویشلو) معاني پراته دي، ځکه چه د مور وظيفه په کورنۍ کي دغه کارونه دي. تل غذا ویشي او اندازه ئې کوي، نو په ټولو آريائي ژبو کي دغه رېښه له دغه نامه سره ځي مثلاً د پښتو مور چه د لهجې په اختلاف (مير) هم بلله کيږي. گويا رېښه ئې هغه (ما) دی چه په نورو ژبو کي (ت،ر) هم زياتيږي، د سنسکريت ماتار، د اوستا ماتر، د يوناني ميتير، د لاتين ماتر د سلاوي ماتر، د روسي ماتي، د جرمني متر د انگريزي مدر، د ټيوټن موادير، د هسپانوي او ايتالوي مادري، د فرانسوي مير، دا ټول له يوه عنصره زيږيدلي دي، بلکه ډير نور کلمات هم لرو چه د (ما) له عنصره دي مثلاً (ماس) چه په پښتو ئې، مياشت او په پاړسو ئې (ماه) او په هندي (مهينه) بولي، په سلاوي ژبو کي (مياپس) ده، وجه تسميه ئې دا ده، چه مياشت د وخت اندازه کول کوي او په اکثرو آريائي ژبو کي له دغي مادې څخه نوم جوړ شوی دي.^۲

د ژبو ابتدائي مواد هم دغه مور او پلار او د نورو خپلوانو نومونه دي، او په ټولو ژبو کي سته، نو ځکه د تطبيق کار هم لومړي له دغو نومو څخه شروع کيږي. ده مور او پلار تحليلي څيړنه مو ولوسته، اوس به يو څو نور لغتونه هم شروح کړه سي:

ورور، خور: د ورور عصري حروف (و،ر) دي، واو په (ب) هم اوږي کله (ت) يا (د) هم ور سره راځي، اما خور (خ،ت،ر) دي، چه (خ) په (ه) او بيا په (س) او کله په (ش) اوږي (ت) کله وي کله نه وي.

پښتو	ورور	خور
سنسکريت	بهراتر	سواسار
اوستا	براتر	هونهار
يوناني	اردرفوس	اردفي
لاتيني	فراتر	سوردر
ټيوټن	بروتهار	سوستار
جرمني	بردر	شويستر
انگليسي	بردر	سسټر
ايتالوي	فراټي، فراتيلو	سواورا، سوريلا
پاړسو	برادر	خواهر

لور: د دې نامه عنصر (ل-د) او (و) او (ر) دي، پښتو نوم لنډ او سپک دي، د نورو ژبو دا نسبتاً درانه دي، په دې ډول:

سنسکريت دوهی تر

^۱ ويدک انډيا، ص ۳۸.

^۲ ويدک انډيا، ص ۳۹.

د پښتو دابياتو تاريخ

اوستا	دگدھر
پاړسو	دختر
يوناني	تهگاتير
جرمني	توختر
انكليسي	ډاټر
آثرش	چير
سلاوي	ډشټر
روسي	ډاچر، ډاچ

ليور: د ميره ورور ته ليور وايي، عنصرې توري ئې (ل=د) او (و،ى) او (ر) دي په لاندي ډول:

پښتو	ليور
سنسکريت	ديور
پاړسو	ايور
روسي	ديور
ليتواني	ديورس
يوناني	داير
لاتين	ليور

(مر، مړ) په سنسکريت کې (م، ر) د مرگ او هلاک لپاره عنصرې بوغونه دي، د پښتو (م، پ) هم کټ مټ دغسې دی، مړ (مړده) مړتوب (مردگي) مړام (مړده مانند) مړامجا (تنبل مانند مړده) مړينه (مرگ) ټول له دغې ريښې څخه دي، دا عنصرې توري په اکثرو آريائي ژبو کې د (هلاکت او مرگ) لپاره مستعمل دي د پاړسو (مرگ، مړده) هم ورته نژدې دي، اما په نورو آريائي ژبو کې ريښه بل راز سته.

د آريائيانو لومړۍ تگ له دريا به ليري ؤ دوي چه شا و خوا سره خپاره سول درياب ئې وپيژاند د سلاو او ټيوتېن اقوام چه د بحر اسود او بالټيک پر غاړه اوسيدل هغه دريابونه ډير طوفاني او مهلک او متلاطم وه، نو دوي په خپلو ژبو کې له زړې آريائي آري (م، ر) څخه د بحر لپاره نوم جوړ کړ، ځکه چه بحر د دوي په نظر کې د هلاکت او مرگ ځاي ؤ په دې ډول:^۱

سلاو	موري
لاتيني	مار
ايتالوي	ماري
هسپانوي	ماري
فرانسوي	مير

^۱ ويدک انډيا، ص ۴۲.

د پښتو دابياتو تاريخ

جرمني مير
انگليسي مير

شکره، کند: گني د افغانستان د مشرقي خواؤ مخصوصه ميوه ده، په هند کې هم ډير دي د گني څخه خوره ماده جوړوي چه په پښتو کې (گوره، شکره) بولو، په سنسکريت کې نوم شرکيرا sharkara دي، دا نوم داسي عام دي چه په سامي ژبو کې هم سکر راځي، په اروپايي ژبو داسي دي:

لاټيني	سکارم
انگليسي	شوگر
سلاو	سکهر
جرمني	زوکړ
ایټالوي	زکيرو
هسپانوي	اشوکر
فرانسوي	سکري
عربي	سکر
پارسو	شکر

وگوري، عنصرې توري ئې (س=ش) او (ک=گ) او (ر) په ټولو ژبو کې سته علاوه پر دغه د شکرې پاک کړې ډول ته (کند) وايو، چه په پارسو (قند) شويدي، دا نوم خورا زوړ دي، په سنسکريت کې کهانډ khand و.^۱ په اوستا کې (خنده) شړينۍ ته وايي ځکه چه شکره او قند له هنده څخه عربستان ته وړل کيده، نو عربو سنسکريت کهانډ معرب او په (قند) تبديل کړ^۲ او قنديد ئې هم وباله، چه جمع ئې قنود او قناديد راځي^۳ په اروپايي ژبو کې هم کيندي او سکري کينډې سته، چه زمور (قند) ته وايي^۴ که په غور ورته وگورو عنصرې توري ئې (ک=ق) او (ن) او (د=ډ=ز) دي، نو کهانډ او قند او کند له يوې ريښې دي، او ښايي چه د اوستا (خنده) او د پښتو (خور) چه دواړه د شيرين په معنا دي، هم ور سره شريک وي، ځکه چه د (ک-خ) ابدال عام دي، او د (د=ډ=ز) اصوات هم سره ورته دي، (د) په (ذ) بدليري، په پخوانۍ پارسو کې عموماً (د) په (ذ) کښل کيدي لکه ميکند=ميکنند، په پښتو د پارسو گذر=گذر بولي. (ذ) په (ز) اوړي، ځکه چه د يوه مخرجه دي. (ز) او (ږ) هم سره بدليري، لکه دوزخ=دورخ.

^۱ هندوستاني قاموس، ص ۵۹۲.

^۲ فرهنگ نظام، ج ۴ ص ۱۴۲.

^۳ المنجمد، ص ۴۷۱.

^۴ ويدک انډيا، ص ۱۸.

د پښتو دابياتو تاريخ

د تطبيق جدول

د دې څيړني په پاي کې دا جدول چه د آريائي ژبو تطبيق ښکاره کوي د کتلو وړ دي. دا جدول هم د دغو ژبو خپلوي او سره نژدېوالي ښه څرگندوي، او د پښتو قدامت هم زيادوي.

پښتو	سنسکريت	اوستا	پارسو
عنم	گودهوم		گندم
ښاخ	شاکها		شاخ (درخت)
پاڼه	پرنه		برگ
اوبه	آپ	آپه	آب
مخ	موکه		روي
غور	گرڼه		گوش
زور	جوړن	زورا	پير، کهنه
خرمن	چرمن	چرمن	چرم
کپړی، کوپړی	کپنال		کله
کشر	کشتيهر	کاسو	کهر
مشر	مشر، مهتر		مهتر
نو، نوم	نابهي	نافيه	ناف
ورون	راوني	رانه	ران
ړون، روخ	روچن	راوچه (روز)	روشن
ستر	ستهویر	ستاورا	بزرگ
مير	مينښ	ميشي	ميش
پر	پت	پریت	ملا مت
پيري	آپ سرا	پيریکا	پري
خوب	سواپ	خوفنه	خواب
بناد		شاته	شاد
سر	شيره	سره	سر
مستې	مستو		ماست
ستوري	ستاره	ستويسه	ستاره
سپين	سپيت (شويت)	سپيتا	سپيد

د پښتو دابياتو تاريخ

خر	کهر	خر
نام	نام، نامن	نوم
نو	نو	نوي
اخگر	انگار	انگار
سال	کال (بمعني وقت)	کال
بار	وار	وار (نوبت)
سنگ پست	گچه چپ	کشپ
کان	کهان	کان (معدن)
کي	کدا	کله
داماد	زاماتر	زوم
کوه	گیری	غر
چاشت	گرمه	غرمه
زن	جینی (زن)	جینی (دختر)
زه	جیا	ژی
زمین	زیم	خمکه
زبان	هرو	ژبه (جبه)
گرم	تپت	تود
ده	دسن	لس
کمر	میدیه	ملا
شب	خشپ	شپه
کشیدن	کرش	کرش (خط کښل)
درخت	ون	ونه
دوزخ	دوژکه، داوژکه	دووخ دوغبښ
مغز	مزگه	ماغزه، مازغه
پیشاني	آینیکه	اننگي
چنبر گردن	گریوه	گروې
پشت	پرشتي	شا
نشیمن	هد، هدمن	هیواد
کاشت	کعش	کرل
کشت زار	میته، میته	مامته

د پښتو دابياتو تاريخ

ښار	شوتيره	شهر
پوت ^۱	پوتراو	پسر
نيکه	نياکه	جد
تره (مذکر) ترروى (مونث) بهراترويه	براتورپيه	عمه، عمه
سخر، خسر	هوسوره	خسر
ژمى	هيم (برف)	زمستان
غښتلي	ستاتر	قوي و دلير
دښت	دش	دشت
غوا	گڼو	ماده گاو
سپى	شوک	سگ
بزه، وزه	آج	بز
ستن	ستهون	ستون
وينى	شونى	خون
نر	نر	نر
مانښام	شایم	شام
کرښت	کرشپ	کشت
بلگ	ورک	برگ
زنګل	جنگل	جنگل
ورجي	بريهى	برنج
شيدې	کھشیر	شير
آس، اسپه	اشوا	اسپ
چندال	چندال	چندال (بيهوده)
مرغه	مرگه	مرغ
	ميريغه	

^۱ خوشحال خان وايي، چه د پلار په بدگوئی سر شي پوت، په پښتو کي د زوي معنا لري.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

پنځمه برخه

پښتو او سنسکريت او اوستا ته مقایسوي کاته،

او په اساسي اصولو کي مشابېت

(۱) رغپوهنه، فونولوژي

صايت توري - زورکي - مقایسه - صامت توري -

د اصواتو تطبيق له سنسکريت او اوستا سره،

(۲) تلفظ

ابتداء په ساکن - خج يا ايکسینت

(۳) گرامر

اسماء - کمیت - جنس - اعداد - افعال - د تانیث حروف -

د نفي حروف - د کلماتو د ساختمان اصول

ضمایم

پښتو او ميدي ژبه - پښتو او زړه پارسي (فرس قدیم)

د زړو ژبو او پښتو عروض - پاي

د کتاب مآخذ

ږغپوهنه Phonology

(۱) ږغونه او توري

د ژبي اساس هغه ږغونه او اصوات دي، چه له خولې څخه را وزي، دا اصوات چه سره يو ځاي سي، يوه کلمه ځيني تشکيل کيږي. د اصواتو او ږغو د ښکاره کولو لپاره ځيني اشکال وضع شوې دي، چه هغه موږ حروف او توري بولو.

هره ژبه ځانته ځيني مخصوص اصوات لري، او ځيني اصوات بيا د اکثر ژبو تر منځ مشترک دي، د ژبو د مخصوصو اصواتو د مقاييسې له خوا موږ کولاي سو، چه د دوي نږديوالي يو له بله ومنو. په ټولو ژبو کي ځيني توري صايت (ږغیر) وي، چه د دوي په واسطه د نورو صامتو توريو تلفظ کيږي او دغه لومړي ډول توريو ته چه د تلفظ واسطه دي، حروف علت vowels وايي، دوهم ډول توري چه صامت او صحيح دي، حروف صحيحه consonants ئې بولي. دلته زما مقصد دا دي، چه پښتو او سنسکريت او اوستا ته د اصواتو او ږغونو د مقاييسې په سترگه وگورم او تهجي حروف ئې سره پر تله کړم.

صايت توري (حروف علت) او حرکات vowel system

د پښتو په الفبا کي ږغیو توري يعني هغه حروف چه د صحيحو توريو د تلفظ لپاره کار کوي، اساساً درې دي (ا، و، ی) دا توري هم په لوي سر کي هر يو دوه ډوله ږغ لري، لنډ ږغ، او اوږد ږغ. د لنډ ږغ صورت ئې دا دي، چه د حرکت کار ورکي لکه په (کر) کي چه (ک) مفتوح دي، په حقيقت کي د (ک) او (ر) د ږغ ښکاره کولو لپاره د الف يوه نماينده (يعني زور) راغلي دي، او په تلفظ کي کومک ور سره کړي دي.

دغسي هم (و) د پښن کار ورکوي، که سپک او لنډا داسي مثلاً (پر) او (پل) چه د پښن د اظهار لپاره بايد (پور) او (پول) وليکل سي، دغسي هم (ی) په لنډ ږغ سره د (زیر) کار کوي، لکه (خبر) او (پس) چه د زیر د اظهار لپاره بايد (ي) هم ورسره وليکله سي (خير او پيس).

نو په پښتو کي دا درې توري هغه وخت صايت توري بولو، چه دمخه توري ئې متحرک او دوي پخپله وچ (ساکن) وي. اما که دغه درې توري په اوږده ږغ يعني درانه ډول اداء سي، نو ولاړ الف او مجهول (و-ی) ځيني جوړيږي لکه کار، نور، تير.

اما يو بل صوت هم دغه حروف لري، لکه د پارسو (بود) او (نمود) يا (تير او شیر) چه دغه راز اصوات پښتو نلري، نو صايت توري ټول دا شکل مومي:

د پښتو ادبیاتو تاریخ

توري	لنډ ږغ (د حرکت حالت)	اوږد ږغ
الف	زور لکه بر، لر	(آ) لکه آس، آره (ا) لکه باد، لار
و	پېښ (و) لکه سر (سور) لر (لور) پل (پول)	مجهول واو: لور، پور، سور
ی	زیر (-) لکه تر (تیر) منه (مینه)	مجهوله یاء: تیر، مینه

زورکي یا مخصوص حرکت

لکه لوړ چه وویل سوه، د پښو حروف علت درې دي، او هر یو دوه حالت لري، چه ټول شپږ سي، د درو حرکاتو تر منځ یو بل حرکت هم سته، چه موږ ئې زورکي بولو، دا حرکت اصلاً د زور او زیر او پېښ تر منځ یو مخصوص صوت دي، چه د درو حروفو علت صوت، پر درو نورو اقسامو ویشي په دې ډول:

۱- د الف سره (آ) لکه تر، پر، بر چه دلته د الف په نمایندگي د حرکت کار ورکوي، او که د کلمې په پای کي راسي، نو ئې د اظهار لپاره (ه) لیکله کیږي، له دغه جهت (ه) هم که حرکت کار ورکي، له صایتو حروفو څخه شمیرله کیږي. مثلاً ښځه، پسه چه تر (ه) دمخه زورکی دي. او (ه) ئې فقط په اعرابي کیف لیکله کیږي دغسي (ه) چه په پښتو کي ډیره ده، له حروف علت څخه گڼله کیږي او په درج او ترکیب کي د حروف علت حکم پر جاري کیږي.

۲- که دغه زورکي د (واو) دمخه راسي، نو ئې صوت په مخصوص ډول ورگزوي، چه د (آؤ) ږغ پکښي وي، لکه کټو.

۳- که زورکي د (ی) دمخه راسي، نو ئې صوت داسي وي (آئ) لکه کوئ، تللی، بخښلی او نور.

د صائتو حروفو ټول ږغونه

له لوړو پلټونو څخه موږ د پښتو د صایتو حروفو ږغونه په دې ډول ضبط کولای شو، یعنی حرکات د مختلفو صایتو حروفو سره دغه ږغونه لري:

(الف)

۱- الف د حرکت په شکل (زور) دي لکه کر، بل، بر، چه د (ک، ب) صوت ښکاره کوي.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

- ۲- الف تر زور وروسته ولاړ الف. لکه کال، بار چه دمخه حروف ئې زور لري.
- ۳- الف تر الف وروسته لکه آس، آره چه دمخه حروف ئې هم زور لرونکي الف دي.
- ۴- الف د پڅ حرکت په شکل، چه زورکی دي، لکه کر، بل، بر، چه د (ک، پ) صوت په منځني ډول ښکاره کوي، او په پښتو لیک کي اکثراً (ه) نمایندگي کوي.

(و)

- ۵- لنډ معروف واو د حرکت په شکل چه (پښن) دي لکه کر (کور) بر (بور) چه د (ک، ب) صوت ښکاره کوي او لنډ ږغ لري، او کله د کلماتو پاي ته هم راځي لکه پاو، نیاو.
- ۶- اوږد واو مجهول چه له دوو پښو څخه جوړیږي، لکه کور، بور چه اوږد ږغ لري.
- ۷- واو چه دمخه ئې زور وي، لکه ځور، بور، چه د (او) ږغ لري.
- ۸- واو چه دمخه زورکي وي لکه کتو چه د (او) ږغ لري.

(ي)

- ۹- لنډه معروفه يا د حرکت په شکل چه (زیر) دي، لکه تیر، پیر، چه د (ت، پ) ږغ ښکاره کوي، او کله ئې ږغ د کلمو په پاي کي مطلق وي، لکه پاي، ځاي.
- ۱۰- اوږده مجهوله ياء چه له دوو زیرو څخه جوړیږي، لکه تېر، پېر چه اوږد ږغ لري.
- ۱۱- ياء چه دمخه ئې زور وي لکه ښی، تی چه د (ای) ږغ لري.
- ۱۲- ياء چه دمخه زورکی وي لکه ښی، تی چه د (ای) ږغ لري.
- له لوړې څېړنې څخه تاسي د صایتو حرفو ۱۲ شکله زده کولای سواي، دغه دوولس شکله، پر اساسي درو ږغو بنا کیږي، ځکه چه صایت حروف او د دغو ږغونه د ژبي د فونیک phonics (ږغپوهنې) اساس دي نو سړی کولای سي، چه د مقایسې او پر تللې لپاره کار ځيني واخلي.
- د دغې لوړې خبرې د څېړنې لپاره لاندې پښتو حروف علت او ږغونه ئې له سنسکریت او اوستا سره پر تله کیږي، چه د دغو ژبو سره نژدیوالي او د پښتو اصالت ښه ځيني معلومیږي.

مقایسه

مشهور انگلیسي مستشرق هـ جولیس اگلنگ H. Julius Eggeling د ایډنبرگ د مقایسوي فیلولوژي پروفیسور، د سنسکریت د صایتو حروفو په باره که داسې لیکي:

”له هندي ایرانیو دورو څخه (چه آریائي اقوام لا سره ګډ وه) د دوي د ژبو حروف علت vowel system په ارث پاته شوی، او تغیر ئې ندي کړي، اما فقط هندي ایرانی لنډو دوو مرکبو صائتو حروفو په دې ډول تغیر کړي دي:

د پښتو ادبیاتو تاریخ

له دوو صائتو توریو څخه مرکب آریایي ږغونه^۱ چه ای ai او au وه، او په اوستا کي ای ae+ او ao لوستل کیده، هغه وخت چه د هند گرامر پوهانو واخیسته، نو ئې په ای E او O تبدیل کړه، اما هغه اوږده ږغیز مرکبات چه آي ai او au وه په لنډ ډول ئې ai-au وویل.

مثلاً د اوستا ډیو daevo د سنسکريت ډیوه devah

د اوستا هومو houmo د سنسکريت سومه somah

د اوستا یوکسایس uxsais د سنسکريت یوکتهي ukthaih

د اوستا گاوش gauh د سنسکريت گئوه gauh

د هندي ایراني دورې د وویل سیستم سادگي له دې څخه ښکاري، چه فقط د aa (آ-ا) ږغونه دوني ډیر او قوي وه، چه د هندو اروپایي ټولو صائتو توریو پر ځای ولاړ وه، مثلاً د E-O-A-U پر ځای فقط A اود د E-O-A پر ځای فقط آ A ویل کیدئ، او دغه دوولس هندو اروپایي ډفټونگه Au-ou-eu-ai-oi=ei=au-ou-eu-ai-ei-oi ټول د سنسکريت په څلورو ږغو Au-Ai-O-E کي سره یو ځای کیري. له لاندې جدول څخه د اصواتو مقابله ښه معلومیري:

سنسکريت

هندو اروپایي

E-i

i=oi-e

rekah=recati

لکه یوناني leipi چه وروسته

aricat

loipei وروسته elipa سو

په دې ډول د سنسکريت وویل سیستم له قدیمه پر دغو ږغو باندي بنا دي.^۲

A:A-I.E.Ai.U.O.Au.R.Ar

د اوستا حروف علت هم د سنسکريت سره تقریباً یو او نژدې دي، او اساساً پر اوږدو او لنډو ډولو باندي ویشل کیري^۳ او کوم تنوع چه لکه سنسکريت دا ژبه وروسته د حروف علت لامله مومي، او له پښتو سره لږ اختلاف پیدا کوي هغه هم ښایي چه د محیط او زمانو اغیزه وي. د پښتو د صائتو جروفو ۱۲ ږغونه چه دمخه ولیکل سوه، په لاندې ډول له سنسکريت او اوستا سره سمیدلای سي:

^۱ د دوو صائتو توریو مرکب ږغ ته په علمي اصطلاح dipthong وائي، لکه ای، او، وی.

^۲ بریتانیکا، ج ۱۹ ص ۶۵۵.

^۳ د اوستا گرامر، ص ۱.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

(الف)

- ۱- زور په سنسکريت او اوستا کي سته، خو د زیر او پښ تر منځ یو صوت لري. نو ځکه باید د پښتو زورکی ته نژدې وگڼل سي، اما اساساً زور او زورکی د پښتو له پلوه دوه بیل ږغونه دي، چه د کلماتو معاني هم اړوي لکه: تل، تل، بل، بل او نور. د الف وچ ږغ هم عام دي.
- ۲- د الف اوږد ږغ (A) هم سنسکريت هم اوستا لري او د دې لپاره چه له هغه بل الف څخه ئې تفریق وسي نو په دواړو ږغوکي بیل شکل ځان ته لري.

(و)

- ۱- واو معروف د حرکت په شکل (u) په دواړو ژبو کي لکه پښتو سته، او ځانته بیل شکل هم لري.
- ۲- د واو، بل صوت (u) په اوستا او سنسکريت کي سته، چه په پښتو کي دا ږغ نسبتاً اوږد او د مجهول واو په شکل دي، چه نژدې دغه مجهول آواز ته ئې هم دغه ژبي لري.
- ۳- تر واو دمخه که زور وي دا ږغ په سنسکريت او اوستا دواړو کي سته (au).
- ۴- تر واو دمخه چه زورکی راسي، دا صوت هم په تخميني ډول (بنايي چه کټ مټ نه وي) په دغو ژبو کي سته ځکه چه د اوستا هغه (au) په سنسکريت کي بل ږغ لکه (ai) مومي چه دغه پښتو ږغ ته نژدې دي.

(ی)

- ۱- لکه واو، یا هم دغسي ده چه معروف ږغ ئې د زیر په شکل په دروسرو ژبو کي سته، او په سنسکريت او اوستا که بیل شکل هم لري.
 - ۲- بل ږغ ئې اوږد دي چه موږ مجهوله یا ورته وایو، او په سنسکريت او اوستا کي دا ږغ هم تقريباً پښتو ته نژدې سته.
 - ۳- تر یا دمخه چه زورکي راسي، دا صوت هم په تخميني ډول په دواړو ژبو کي سته.
 - ۴- تر یا دمخه چه زور وي، دا حرف په دواړو ژبو کي بیل ږغ او شکل لري.^۱
- توضیح: ځيني حروف علت چه په سنسکريت کي سته، لکه خفيف لام او (ر) غالباً دا هغه نوي اثرونه دي، چه پر سنسکريت باندي د هند په ورشوگانو کي سوي دي، که نوي اساسي صايت حروف ئې د پښتو سره مشترک دي.

صامت (صحيح) حروف Consonants

ټوله ژبي ځيني صحيح حروف هم لري، چه ږغونه ئې د صائتو حروفو په کومک ښکاره کيري. دغه صامت حروف د ژبو اساسي ږغونه دي، چه په اکثرو ژبو کي سره مشترک دي، او ممکنه ده چه ځيني ژبي مخصوص صامت توري هم ولري.

^۱ دا تطبيق د فرهنگ نظام (ج۴) او گرامر اوستا، او د بریتانیکا (ج۱۹) له رویه په تخميني صورت شوی دي، ځکه چه د تخمین او تقریب لاس وړ سره دي، او په دې موضوع کي مفصل معلومات نسته نو که تیروتي یم، معافي غواړم.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

دلته تر هر څه دمخه باید په دې پوه سو، چه د ژبو په صوتي سیستم کي د محیط او اقلیم او اجتماعي ضروریاتو اثر دوني دي، چه په نزدو اقلیمو کي دغه ږغونه سره اوږي لکه ژبه چه احتیاج پیدا کړیده دغه ږغونه هم ضرورت منځ ته را باسي، مثلاً یو توري په یوه ځای کي خلق یو راز وائي، بل ځای هغه توري بل ډول ږغ لري، دغه طبعي احتیاج دي چه ژبي او د ژبو ږغونه سره اړوي.

مجرد ږغونه او مرکب ږغونه

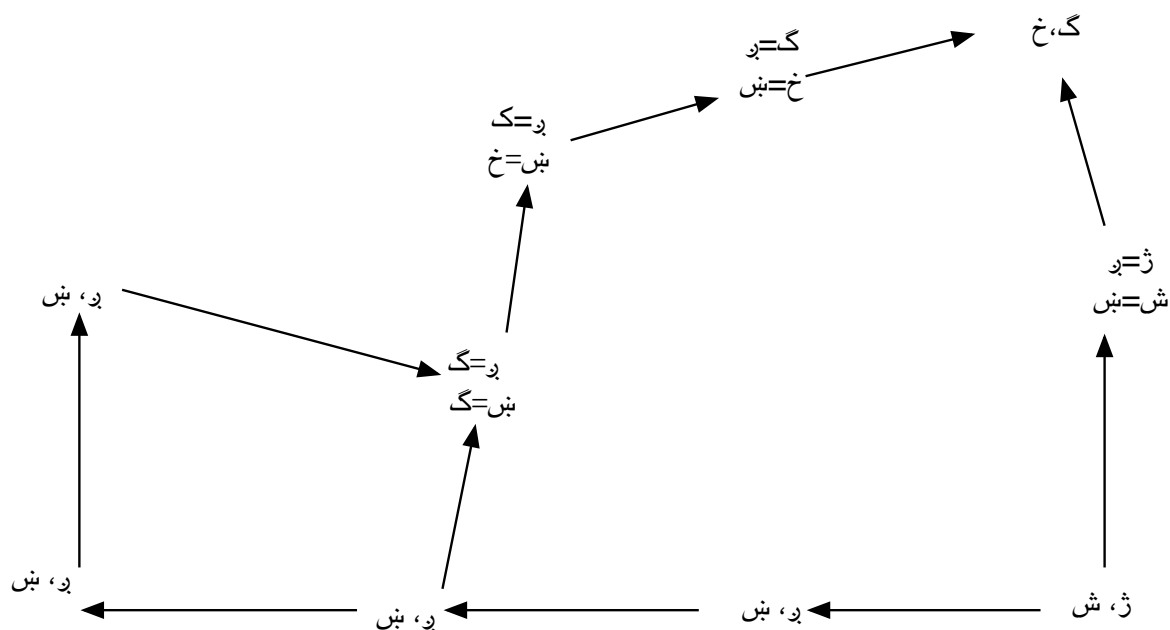
د صامتو توریو ږغونه موږ پر دوه ډوله ویشلای سو، یو هغه ږغونه دي، چه اساساً او پخپله یو ږغ او مجرد صوت وي، له یوه مخرجه څخه په یوه وار راوړي، دغو ته موږ مجرد ږغونه او یوازیني توري ویلای سو. ځیني داسي ږغونه هم په ژبو کي سته، چه دوه ږغه سره گډ شوي او یو رنگ ئې موندلې وي، داسي ږغونه موږ مرکب گڼو او هغه توري چه نمایندگي ئې کوي، گډ توري ئې بولو. د ژبو د تطبیق او نشوونما به سلسله کي مجرد اصوات لمړني دي، وروسته چه په نویو خلکو کي لویږي، او نویو محیطو ته ځي په ځینو تورو نوي اصوات گډیږي، او مرکب صورت مومي، د پښتو ژبي الفباء ته چه سپری څیر شي، له دیرشو توریو څخه مجرد اصوات دغه دي: (ب، پ، ت، ټ، ج، چ، خ، څ، د، ډ، ر، ړ، ز، ژ، س، ش، غ، ک، گ، ل، م، ن).

اما څلور صایات توري (ا، و، ه، ی) خو بیل دي، د صحیحو او صامتو حروفو په ډله کي نه شمیرل کیږي، نور نو دغه توري مرکب صوتونه لري (ږ، ښ، ډ) (ږ) یو خیشومي ږغ دي، چه له (ږ) او (ن) څخه مرکب شوی دي:

ږ ← ږ ← ن

او (ږ، ښ) داسي توري دي، چه مختلف اصوات لري، او په ډول ډول اداء کیږي، په حقیقت کي مبدا، هغه اساسي او مجرد توري (ژ، ش) دي، چه د نورو توریو د ترکیب په سبب ئې ږغونه گرزیدلي دي. دا نقشه وگوري

د پښتو ادبیاتو تاریخ

په دې نقشه کې د دوو توریو گډ صوت په (=) سره د دوي تر منځ ښکاره سوي دي، وگوري د (ژ) مرکب ږغ داسي تغیر مومي:

ژ ← (ژ=ږ) ← ږ ← (ږ=گ) ← گ

اما د (ش) ږغ هم داسي مرکب کيږي:

ش ← (ش=ښ) ← ښ ← (ښ=خ) ← خ

اوس چه تاسي ته د مرکبو او مجردو اصواتو تشریح وسوه، نو به ولاړ سو، د ږغو د مقایسوي بحث comparative phonology پر اساس به صحیح او صامت توري هم د سنسکريت او اوستا سره وگورو.

د سنسکريت او اوستا مرکب ږغونه

د سنسکريت ټول تهجي حروف ۴۶ دي، چه له دغو څخه ۲۵ اصلي او صامت او نور صايت او د اعراب توري دي، پنځه ويشت صامت توري هم پر پنځو برخو ويشل کيږي:

۱- ستونيز (حلقی) gutturals

۲- تالوئيز (کامي) palatals

۳- ژبيز (زباني) cerebrals

ځاښيز (دندانې) dentals

۵- شونډيز (لبي) labials

د پښتو ادبیاتو تاریخ

چه هر ډول له دغو څخه پنځه توري لري.^۱

اما په دغو توريو کې اکثر مرکب توري دي، چه له مجرد ږغ سره یو د (ه) سپک ږغ ملگري کيږي، مثلاً (که، گه، چه، جه، ټه، ته، ده، په، به) نو ځکه موږ دا ویلای سو، چه اصلاً آریایي ږغونه چه په اصلي آریایي ژبه کې وه، هغه مجرد ږغونه دي، چه د پښتو په اصلي حروفو کې سته دغه د ترکیب صورت ئې وروسته موندلي دي او دا اصوات په پښتو کې هغه وخت وي چه د حرفو حرکت زورکي وي. په دغه صورت کې مرکب ږغ مومي چه لکه نیمه (ه) داسي ویل کيږي نوگویا هر حرف که په زورکی ووايو د (ه) یو سپک صوت مومي چه هغه موږ نه لیکو.

دا هم باید ووايو چه د مرکبو اصواتو طبیعت شرقي دي نه غربي يعني له بخدي څخه غربي خوا ته تر اروپا پوري مرکب اصوات چه د (ه) په خلط جوړ شوي دي لږ دي بلکه سته هم نه بالعکس د بخدي شرقي خوا ته په هند کې دا ږغونه ډیر دي او سنسکریت او نوري هندي پراکریټ ژبي ټول داسي مرکب ږغونه د (ه) به خلط لري. پښتو موږ پوره غربي يعني له ایراني څانگې څخه نسو بللای چه دغه ږغونه په نیم ډول پکښې سته، او هم ئې شرقي يعني هندي نسوگنلای ځکه چه لکه هندي ژبي مرکب ږغونه ئې پوره او بشپړ ندي.

د اصواتو تطبیق

دمخه د پښتو ژبي د الفبا مجرد او مرکب ږغونه وپیژندل سوه اوس هغه ټول د سنسکریت او اوستا له اصواتو سره لاندې تطبیق کوو.
ب: په دواړو ژبو کې دا مجرد صوت سته. سنسکریت ئې مرکب صوت (ب، ه) هم لري چه په اوستا کې نسته.

مثالونه: د اوستا بغه bagha (خدای) مجرد ږغ B

د سنسکریت باب bat (لار) مجرد ږغ B

مرکب به لکه د پښتو اوبه، مرکب ږغ Bh ب زورکی لري.

پ: په سنسکریت او په اوستا کې سته چه په دواړو ژبو کې مرکب صوت په Ph هم لري چه د اوستا ږغ ئې (ف) او د سنسکریت ږغ ئې پښتو زورکی لرونکی (په) ته نږدې دي.

اوستا پ: لکه پرتو peretu (پل) مجرد ږغ P

ف: لکه فروشي frovashi (مقتدر) مرکب ږغ F, Ph

سنسکریت: پ لکه پاتي pati (کاغذ، خط) مجرد ږغ P

سنسکریت: په لکه پهاند phand (بوریا، تور) مرکب ږغ PH مرکب ته نږدې پښتو ږغ ئې لکه پر (ملامت) په (در) پ زورکي لري.

ت: په اوستا کې سته او په سنسکریت کې هم چه په دواړو ژبو کې مرکب ږغ (ته) Th هم لري، مثلاً:

^۱ د ماکډونل ویدیک گرامر او فرهنگ نظام.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

اوستا: ت لکه تنو tanu (تن) مجرد ږغ T

اوستا: تهه لکه تهوخش thvaxa (یو نوم دي) مرکب ږغ TH

سنسکریت: ت لکه تاپ tap (تود) مجرد ږغ T

سنسکریت: تهه لکه تهالي thali (تالی) مرکب ږغ TH

مرکب ته نزدې پښتو ږغ لکه: تل (همیشه) تلل (وزن کردن) ت زورکي لري.

ټ: اوستا دا ږغ نلري، اما سنسکریت ئې هم مفرد ږغ T او هم مرکب تهه TH لري مثالونه:

سنسکریت: ټ لکه ټسر tasar (ټیسر) مفرد ږغ T

تهه لکه تهانو thanu (ټانه) مرکب ږغ TH

مرکب ته نزدې پښتو ږغ لکه: کوټل (کوفتن) ټهل (تحمل) ټ زورکی لري.

ج: په اوستا او سنسکریت کي سته چه مرکب ږغ هم په سنسکریت لري (جه) JH

اوستا: ج لکه جفر jafar (ژور) مفرد ږغ J

سنسکریت: ج لکه جاتر jatru (زایر) مفرد ږغ J

سنسکریت: جهه لکه جهات jhat (سایبان) مرکب ږغ JH

مرکب ته نزدې پښتو ږغ: جر (اسم صوت) جگ (بلند) چه زورکی لري

چ: په اوستا او سنسکریت کي سته چه (چه) مرکب ږغ هم لري مثلاً

اوستا: چ لکه چش chash (چشیدن) مفرد ږغ CH

سنسکریت: چ لکه چاتر chatur (لایق) مفرد ږغ CH

سنسکریت: چه لکه چهند chhand (عروض) مرکب ږغ CHH

مرکب ته نزدې پښتو ږغ لکه چغ (پرده نی) چخ (خلیده) چ زورکی لري.

خ: په اوستا کي سته چه یو مرکب ډوله ږغ بل، هم لري، خو khv مثلاً مفرد ږغ ئې لکه خرتو khratu (خرد)

او مرکب ږغ ئې لکه خوفن khofna (خواب) سنسکریت پخپله دا صوت نلري، او په عوض کي (ک، که) تلفظ کوي. په پښتو کي هم که په زورکي وویل سي، د (خه) ږغ ورکوي، مثلاً خر (اسم صوت) خر (خاکي)

دلته دا هم باید وویل سي، چه د سنسکریت او اوستا له مقایسې څخه داسي معلومیري چه په مرکزي آریائي ژبو کي دا ږغ یو مستقر ږغ ندي، ځکه نو په سنسکریت کي په مستقل ډول نسته، او له پښتو څخه هم لکه د (ک، که) خوا ته، او لکه د (ښ، ش) خوا ته میل کوي. مثلاً د پښتو خر په سنسکریت کي کهر او د پښتو پخول په هندي کي پکاوړ سو، د خان کلمه هندیان کان وایي، پخپله په پښتو کي هم ځني قبایل چه د (خ) تلفظ کوي هغه کلمات بیا نور قبایل په (ښ، ش) اړوي مثلاً (خه، ښه، شه) چه دمخه د دې ابدال نقشه تاسي ولیدله نو گویا (خ) د پښتو نیم مجرد توري دي، او پوره استقلال او استقرار نلري.

څ: دا یو قسم صوت دي چه د (ت، س) یا (ث، ت) گډو اصواتو ته نزدې دي، پخپله په سنسکریت او اوستا کي نسته، مگر نوري آریائي ژبي ئې لري، مثلاً روسي (څ) لري، د الماني (تست Z) صوت هم دې ته نزدې دي.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

ځ: دا صوت د (ز، ج) تر منځ ویل کیږي، په پاړسو کې عوض (ج) دي، مثلاً جان=خان. هغه څوک چې دا صوت نسي ادا کولای، عوض ئې (ز) وایي، له دې معلومیږي چې د دغو دوو توریو له جنسه دي.

په سنسکریت کې دا ږغ نسته، بلکه د (ج) خوا ئې غالبه ده، مثلاً روج په سنسکریت کې روز ته وایي، چې په پښتو ئې روځ بولي، ارز په پارسي قدر او قیمت ته وایي چې (ز) په (ج) هم آوري ارج او ارجمند ځيني جوړیږي، په سنسکریت کې هم ارج په دغه معنا دي. د پښتو اړخ او اړخیدل هم کټ مټ دغسې دي. مگر (ز=ج) په (ځ) اوښتي دي، چې کله په (ز) هم ارزیدل ویل کیږي.

له دې څخه معلومیږي چې د (ځ) ږغ اصلاً په مرکزي آریائیانو کې و، مگر په هند او ایران کې په غوض نور نور ږغونه دریدلي دي. اوستا یو حرف لري، چې ږغ ئې (ځ) ته نږدې دي، هغه (ذ dh) دي، چې دا حرف هر وخت د کلماتو منځ ته وي مثلاً پوخده pukhdha (پنځم) چې هغه (ذ) په پښتو (ځ) بدل شوې دي. د: په سنسکریت کې غابنیز حرف دي چې په اوستا کې هم سته دا صوت عموماً په ټولو ژبو کې مشترک دي، سنسکریت ئې مرکب صوت (ده) هم لري مثلاً:

اوستا: (د) لکه درفش drafsha (بیرق) مجرد ږغ D

سنسکریت: (د) لکه دته datta (داده) مجرد ږغ D

سنسکریت: (د ه) لکه دهرم dharm (انصاف، مذهب) مرکب ږغ Dh

مرکب ته نږدې پښتو ږغ لکه در (بطرف مخاطب) دي (هست) دال زورکی لري.

ډ: دا حرف اوستا نلري، په سنسکریت کې سته او مرکب صوت (ډه) هم لري، داسې معلومیږي، چې د (ډ) طبیعت شرقي دي، که بخدي د آریا مرکزي ځای وگڼو نو غربي خوا ته دغه توري نه ویل کیږي، شرقي خوا ته سته مثلاً:

سنسکریت (ډ) لکه ډاین dayan (ساحره) مجرد ږغ D

سنسکریت (ډه) ډهگ Dhig (خوا، نږدې) مرکب ږغ Dh

پښتو ږغ چې مجرد دي لکه ډم (آب ایستاده) ډب (زمین عمیق) ډ زور لري.

پښتو ږغ چې مرکب ته نږدې دي ډم (مطرب) ډب (اسم صوت) ډ زورکی لري.

ر: په اکثر آریائي ژبو او په اوستا او سنسکریت کې سته دا توري په سنسکریت کې نیم صوتي semi vowel کیف هم لري، مثلاً:

اوستا: (ر) لکه رتو ratu (سردار دیني) مفرد ږغ R

سنسکریت: (ر) لکه راج raj (حکومت) مفرد ږغ R

ر: د دې توري طبیعت هم شرقي دي، اوستا او پارسي ئې نلري، پښتو او سنسکریت دا ږغ لري او په مخرج کې د (ر) او (ډ) تر منځ ویل کیږي، په سنسکریت کې د کلماتو په سر کې ډیره لږ وي، مگر په منځ او پای کې ډیره ده مثلاً:

سنسکریت: (ږ) لکه ږورا rora (ډبره) مفرد ږغ R

د پښتو ادبياتو تاريخ

پښتو: (ړ) لکه ږوند، پړ، پړاو، او نور.

ز: سنسکريت دا ږغ نلري، په عوض کي (ج) وايي لکه (روز-روج) يا (زانو=جانو) يا (زن=جني) د دې توري طبيعت غربي دي او په پښتو کي متعدد ساري لري، مثلاً کله په (ژ) کله په (ج) کله په (ځ) اوږي. مثال: اوستا: (ز) لکه زاته zata (زاده) مفرد ږغ Z.

ژ: دا ږغ هم سنسکريت نلري، او په پښتو کي مستقلاً موجود دي، اوستا ئې هم لري. مثلاً ژنو znu (زانو). دا حرف هم په پښتو کي د (ز، ج) سره خپلوي لري، مثلاً (ژبه=زبه=جبه) چه درې ډوله ويله کيږي. خو طبيعت ئې غربي دي، د شرق خوا ته چه نژدې کيږي، په (ج) اوږي، لکه د پارسي (اژدر) او د سنسکريت اجگر.

ږ: لکه دمخه چه تاسي ته وويل سوه، دا توري مرکب صوت لري، نو ځکه متغير دي، له تيري نقشې څخه ئې تاسي ته د ږغ تغيير هم ښکاره سو، په سنسکريت او اوستا کي د دې نظير نسته، له (ژ، ج) سره اوږي مثلاً: کڙ = کج = کور يا اژدهار = اړدهار اما پخپله پښتانه ئې د (گ) ساري گڼي.

س: په سنسکريت کي له مهمو حروفو څخه دي، په اوستا کي هم سته په اکثرو ژبو کي دا ږغ عام دي، مثلاً سنسکريت: (س) لکه سات sat (اوه) مجرد ږغ S اوستا: (س) لکه ستو stu (ستایل) مجرد ږغ S

په پښتو کي دا ږغ (څ) ته نږديوالي لري او کله کله سره اوږي هم مثلاً سرگند، خرگند.

ش: دا هم مهموس حرف دي، په سنسکريت او په اوستا کي سته مثلاً: اوستا: (ش) لکه هورشته hvarshta (ښه رشه) مفرد ږغ Sh سنسکريت: (ش) لکه شاپت shapit (معلون) مفرد ږغ Sh

ښ: دمخه مو دا توري په مرکب صوت سره در وښوه د دې صوت نظاير په آريائي ژبو کي سته، مثلاً روسي کټ مټ (ښ) لري، دغسي هم په اوستا کي يو مشدد (ش) سته چه شکل ئې هم بيل دي مثلاً شاته shata (يعني ښاد) چه په پارسي (شاد) شوي دي. دا ږغ د پښتو (ښ) ته نژدې دي، او په پښتو ئې هم عوض دغه (ښ) دي.

سنسکريت هم يو بل راز (ش) لري چه ږغ ئې له اصلي (ش) څخه بيل دي، او جلا شکل هم لري، د ژبي سر چه په تالو پوري وښلي، دا ږغ ادا کيږي، د پښتو (ښ) اصلي مخرج هم دغه دي چه وروسته په (ښ=خ) او (خ) بدل سوي دي. د سنسکريت دغه راز (ښ) مرکب صوت هم لري؛ او د هند په ښارو کي مختلف ږغونه لري. مثلاً کله د (ک) سره گډ سي او د (کش، کهي، چه) ږغ ورکوي لکه لکشمي=لکهمي=لچهمي (دولت) دا ږغ په پاړسو کي په (ش) اوږي، مثلاً د پښتو کښت په پارسي کشت چه په برج بهاشا ژبه کهيت شوي دي، او لدغو ټولو مثالو څخه د دغه توري مرکب والي ثابتيږي.

غ: په حقيقت کي دا توري او (گ) له يوې کورنۍ دي، د سنسکريت او اوستا په حلقي توريو کي آوازونه سته، اوستا يو ږغ (گه) لري، چه پښتو ږغ ته نژدې دي، سنسکريت هم دغسي ږغ لري، مثلاً: سنسکريت: (گه) لکه گهات ghat (وژل) مرکب ږغ Gh اوستا: گه لکه گهژر ghzar (موج) مرکب ږغ Gh

د پښتو ادبياتو تاريخ

نو د (غ) ږغ په پښتو کي مجرد و، مگر په شرقي هجرت کي د هند خوا ته دا ږغ (گ) ته مايل سو، او يو راز صوت ځيني پيدا سو، چه د (گ=غ) تر منځ دي، لکه داغ=داگه=شغال=شگال.

ک: په اوستا او په سنسکريت کي سته، چه بل مرکب ډول (که) هم لري. مگر د اوستا صوت ئې پښتو ته نږدې، او د سنسکريت ږغ ئې هم هغسي په حلق کي اداء کيږي، او لږ څه ليري دي. د دې توري طبيعت د (خ) خوا ته نږدې دي، او د سنسکريت ږغ ئې هم هغسي په حلق کي اداء کيږي. نو گويا دغه (ک=که) شرقي لوري ته تل د (خ) نمايندگي کوي، ځکه چه شرقي آريائيان (خ) نشي ويلاي.

اوستا: (ک) لکه کامه kama (کام) مجرد ږغ K

سنسکريت: (ک)=کات kat (کات) مجرد ږغ K

(که) = کهال khal (پوست، ډنډ) مرکب ږغ Kh

گ: په اوستا کي مجرد ږغ (گ) او په سنسکريت کي هم سته، مگر د سنسکريت ږغ ئې خورا په حلق کي ادا کيږي، چه کټ مټ د پښتو سره يو راز ندي او د حلقي توريو طبيعت هم دغه دي چه پخپل شرقي هجرت کي خورا پسې حلقي کيږي، مثلاً:

اوستا: (گ) لکه گامه gama (گام) مجرد ږغ G

سنسکريت: (گ) لکه گوند gond (گند) مجرد ږغ G

په سنسکريت کي که دا ږغ مرکب سي (گه) نو (غ) ته نږدې کيږي، لکه دمخه چه وويل سوه.

ل: دا ږغ په اوستا کي نسته، او نه په زړه پارسو کي و، مگر په پهلوي کي پيدا سوی دي. په اوستا کي عوض خپل قريب المخرج توري (ر) و، او په سنسکريت کي کله (ر) او کله (ل) وي په حقيقت کي (ل، ر) په اکثرو آريائي ژبو کي سره اوږي، د پښتو ديوال په پارسو ديوار دي، چه په انگليسي که هم دغه ريښه وال wall سته. د سنسکريت (ل) په اوستا کي د (ر) ږغ ورکوي مثلاً:

سنسکريت: شريلاس shrilas (ښکلي)

اوستا: سريرو sriro (ښکلي)

سنسکريت: هوکلپته huklpta (ښه جوړ شوې)

اوستا: هوکرپته hukerepta (ښه جوړ شوې)

م: دا توري په اوستا او په سنسکريت کي سته چه په خيشومي اصواتو کي شميرل کيږي او په دغو دواړه ژبو کي عموماً سره يو دي او په پښتو او نورو آريائي ژبو کي هم عام دي، خو کله د (ن) سره اوږي مثلاً لنډه=لمبه.

سنسکريت: (مه) لکه نامه nama (نوم) مجرد ږغ M

اوستا: مه لکه نمه nama (نوم) مجرد ږغ M

ن: په سنسکريت کي مجرد ږغ (نه) دي، او مرکب ږغ هم د پښتو (ن) په ډول سته. په اوستا کي هم د لومړي ډول په مقابل کي او هم د دوهم ډول په مقابل کي حروف سته چه دوهم صوت ئې د پښتو (ن) ته نږدې دي، او په تينکو کي ويل کيږي:

د پښتو ادبیاتو تاریخ

اوستا: (ن) لکه نافیه nafya (ناف، نو) مجرد ږغ N
 اوستا: (ان) لکه انتر antara (اندر، دننه) تقریباً مرکب ږغ N
 سنسکریت: (نه) لکه نابهي nabhi (نو، منځ) مجرد ږغ N
 سنسکریت: (ڼه) لکه ورن vran (آماس) مرکب ږغ N'

(۲) تلفظ Pronunciation

لکه دمخه چه وویل سوه، د پښتو او اوستا او سنسکریت د ږغیزو او صحیحو توریو تر منځ ډیر مشابهت دي، او په درو سرو ژبو کي د اعرابي حروفو په کومک د اصلي حروفو تلفظ کيږي، لاندې د تلفظ ځيني خصوصیات راوړل کيږي:

ابتداء په ساکن

په سنسکریت کي په ساکن توري ابتداء کیده، او لکه چه ځيني محققين وائي، دا خاصیت د آريائي ژبو دي، او هر ځوني چه ژبي غربي خوا (يا سامي خوا) ته ميل کوي، دا خاصیت ځيني ځي. پښتو او سنسکریت دا آريائي مذیت تر اوسه خوندي کړي دي، په اروپائي ژبو کي هم عمومي دي مگر په پارسي ژبه کي ښائي چه له دې جهته نسته، چه پر دغې ژبي د سامي ژبو اثر خورا ډیر لويدي دي، ښائي چه پخپله په اوستا او لومړنۍ پهلوي کي په ساکن ابتداء کیده، مگر وروسته چه د سامي تمدن اثر پر ايران ولويد نو ابتداء په ساکن محاله سوه.

ډیر داسي کلمات په پارسي ژبه کي سته، چه يو زاید الف د تلفظ د سهولت لپاره په سر کي ور اچول شوي دي، لکه اشگرف=شگرف، اشکم=شکم، اشتر=شتر، اسمندر=سمندر. ښائي چه اصلاً دا کلمات پخوا په ساکن سره شروع کیده، مگر وروسته چه سامي اغيزي ډيري سوې، يو زاید الف ور اچول سوي دي.^۲ نو د ساکن د ابتداء په خاصیت کي پښتو ډیره سنسکریت ته ورته ده، او ښائي چه دا خاصیت دواړو ژبو له اصلي آريائي ژبي څخه موندلي وي.

خج (ایکسینت) Accent

ایکسینت يعني د تلفظ زور او د ږغ تکیه چه په پښتو ئې خج بولو په اکثر آريائي ژبو کي اوس هم سته، مگر په سنسکریت کي خورا ډیر ؤ، له ويدا او قدیمو گرامر پوهانو له بیانه ښکاري، چه د سنسکریت ایکسینت يو ډول

^۱ دا تطبیق د بریتانیکا (ج ۱۹) او ویدیک گرامر، او اوستا گرامر، او فرهنگ نظام او گاتها، او دروس پهلوي په کومک لیکل سوي دي.

^۲ سخندان فارس، ص ۵۶ - فرهنگ نظام، ج ۴.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

موسیقیت درلود، او د تونیک tonic په رنگ و، د ږغ فشار نه و، او پخوا ئې درې ډوله درلوده (۱) لوړ خج (۲) (raised) udatta کښته خج (unraised) anudatta (۳) لوړیدونکي او گښته کیدونکي خج the svarita (raising-falling) چه هغه لومړی ډول ئې د هندو اروپائي ژبو د خج سره ډیر مشابهت لري، او د سنسکریت خجونه اکثراً په شعر کي وه.

علاوه پر دغه چه له ایکسینت څخه په نظم کي کار اخیستل کیدی، او په ویدي قدیمو متونو کي هم موجود و، او وروسته هم هر وید ځانته د ایکسینت سیستم درلود، په عمومي ډول هم ټولو ویدي الفاظو پر یوه یا دوه سلایلو باندي ایکسینت درلود، لکه چه په هندو اروپائي ژبو کي سته. او کله به هم په ترکیبي الفاظو کي ایکسینت مکرر کیدی چه غبرگ خج double accent ورته وایو. د سنسکریت د مرکباتو ایکسینت accentuation of compounds بیل احکام او اصول درلوده، او تقریباً په ټولو گرامري احکامو کي ایکسینت بیل اثر کاوه.^۱

د اوستا په قدیمو نسخو کي (پر خلاف د ویدا) هېڅ ډول ایکسینت نه لیدل کیږي، او نه په لیک کي راغلي دي^۲ او له دغه جهته هم ایکسینت په پارسي کي خورا لږ مراعت کیږي. مگر په پښتو کي ایکسینت یو د تلفظ مهم رکن دي او ډیر کلمات په همدغه ذریعه کي څه هم په حروفو او حرکاتو کي سره یو وي، خو په خج سره بیلیری، مثلاً وړي (برده) وړی (پشم) توري (حرف، تلخه) توری (ترائي) اته (مقیاس طول باندازه یکدست) اته (هشت) چه له دې قسمه کلمات په پښتو کي خورا ډیر دي، او لکه ایکسینت چه په سنسکریت کي ډیر عمومیت درلود او عمومیت لري په پښتو کي هم کټ مټ هغسي دي.

نو سړي داسي ویلای سي چه ایکسینت د آریائي ژبو یو مهم خاصیت دي، او ښایي چه په آریائي اصلي ژبه کي هم و، مگر وروسته چه ویدي او سنسکریت ژبه په هند کي د علم ذریعه وه، او د آریائيانو اکثر علمي او ادبي آثار هم نظم وه، نو په سنسکریت کي خج ډیر انواع وموندل، او په نظم کي ډیر داخل سوه.

(۳) گرامر Grammar

د پښتو گرامري ساختمان او بڼه ډیره قوي ده او په اساسي قواعدو کي هم له زړو آریائي ژبو سره ورته ده. د مقایسوي څیړني د تکمیل لپاره زه غواړم چه دلته د گرامر ځيني اساسي او بنيادي مواد له سنسکریت او اوستا سره وگورم او په خورا لنډ ډول ئې شرح کړم.

^۱ بریتانیکا، ج ۱۹ ص ۹۵۵ - ویدیک گرامر، ص ۷۷-۱۰۷.

^۲ اوستا گرامر، ص ۲-۲۹۳.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

اسماء Nouns

د ژبې له اساسي ارکانو څخه نومونه (اسماء) دي چه د جملې په ترکیب کي هم دغه مواد ډیر په کار کيږي او د استعمال چاري ئې هم تفاوت کوي.

په پښتو کي اسماء ځانته مخصوص حالتونه لري چه په هر حالت case کي د هغه اسم په آخر پوري حرکات یا حروف نښلي لکه فاعلي، مفعولي، ندائي او نور حالتونه.

په سنسکريت او اوستا کي هم اسماء اته حالتونه لري، او په هر حال کي ځيني اسماء په آخر کي تغير مومي. د اسم حالتونه په اوستا او سنسکريت کي دا دي: (۱) فاعلي nominative (۲) مفعولي accusative (۳) آلي instrumental (۴) مفعولي بالواسته dative (۵) عليت ablative (۶) اضافي یا ملکيت gentive (۷) ظرفي lacative (۸) ندائي 'vocative'.

ښايي چه په آريائي ژبو کي دغه حالتونه له هند اورپائي مشترکي دورې څخه پاته وي، په پښتو کي هم اسماء دغسي حالتونه لري عمومي نومونه او مخصوصاً بيا هغه نومونه چه د پاي حروف ئې ږغيز (صايت) دي په مختلفو حالتو کي تغير مومي او اکثر دغه ذکر شوي حالتونه د پښتو اسماء هم لري. مگر له ځينو آريائي ژبو څخه دغه د حالتو په سبب تغير وتلي، او دا قديم خاصيت ئې بايللي دي مثلاً فارسي او انگليسي دا خاصيت لږ لري.

کميت Number

په سنسکريت او اوستا کي نوم د شمير له پلوه پر درې ډوله دي مفرد، تشنيه، جمع. مگر په اوستا کي تشنيه يو مخصوص کيف لري، چه د ظرفي حالت يو مخصوص شکل ښکاره کوي^۱ او عمومي نده.

مگر وروسته له آريائي ژبو څخه تشنيه ووتله او فقط مفرد او جمع پاته شول، په پښتو او پارسي او اکثرو اروپائي ژبو کي تشنيه نسته. ښائي چه تشنيه اصلي آريائي ژبني خاصيت نه وي، او د سامي مدنيت يوه اغيزه وي، ځکه چه په اکثرو سامي ژبو کي دا خاصيت تر اوسه هم پاته دي.

د دې خبري يو دليل دا دي چه بيله سنسکريته په نورو آريائي ژبو کي تشنيه اوس نده پاته، نو که دغه خاصيت خاص آريائي واي، ښائي چه داسي به په عمومي ډول نه زایل کيداي.

له دې څخه چه په اوستا کي هم دا خاصيت، د سنسکريت غوندي قوي او مطرد ندي، معلومېږي چه اصلي آريائي به نه وي، علاوه پر دغه تشنيه په پهلوي ژبه کي هم نه وه، او فقط مفرد او جمع ئې درلوده.^۳

^۱ اوستا گرامر، ص ۶۲ - بریتانیکا، ج ۱۹ ص ۹۵۵.

^۲ اوستا گرامر، ص ۶۲.

^۳ دروس پهلوي، ج ۱ ص ۳۱.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

جنس Gender

سنسکریت او اوستا دواړو تذکیر او تأنیث درلود، او د جنس له پلوه کلمات سره بیلیده، په دواړو ژبو کې درې جنسه اسماء موجود وه:

۱- مذکر masculine

۲- مؤنث feminine

۳- مخنث^۱ neuter

داسې ښکاري، چې دغه د جنس gender تقسیم په اصلي آریایي ژبه کې هم وو، وروسته چې سنسکریت او اوستا او پښتو ځینې وزیریدې، هم د دغو درو جنسو تقسیم پکښې پاته سو. په پهلوي کې هم د تذکیر او تأنیث لحاظ کیدی، مگر له پارسي ژبي څخه بالکل ووت. په ځینو اروپایي ژبو کې تر اوسه هم د مذکر او مؤنث وجود لږ او ډیر سته.

په پښتو کې هم لکه سنسکریت او اوستا مذکر او مؤنث اجناس موجود دي، چې لکه هغه ژبي مؤنثات ځانله نښانې او علایم لري، اما مخنث چې په الماني او روسي کې هم سته، هغه کلمه ده، چې ظاهراً د مؤنث علامه نلري، او په مقابل کې نر جنس هم موجود نه وي، مگر مؤنثه شمیرله کیري، دې ته مور اوس سماعي مؤنث وايو، چې د سنسکریت د گرامر په اصطلاح ئې مخنث بولي.

اعداد Numerals

د اعدادو په نومو او ترتیب کې اکثر آریایي ژبي سره نژدې دي سنسکریت، اوستا، پښتو هیڅ بیلتون نه سره لري او په خاص ډول پښتو ور نژدې ده په عمومي هندو اروپایي ژبو او په سنسکریت کې له یوه تر لسو پوري اعداد بیل نومونه لري، وروسته پر عشري سیستم برابر، هغه تر لس گڼسته اعداد له ۱۰، ۲۰، ۳۰ او تر سله پوري ور سره یو ځای کیري، سل زره په ویدایي دوره کې loksoh بلل کیده، چې وروسته د lakh کلمه ځینې جوړه سوه.^۲

په سنسکریت او اوستا کې کټ مټ لکه اوسنۍ پښتو، تر آحاد وروسته چې عشرات شروع کیري، نو لومړي آحاد وروسته عشرات تلفظ کیري، په یوناني او لاتیني کې هم دغسې دي. مگر په پارسي کې دا نظام لکه انګلیسي تر شلو پوري د سنسکریت او اوستا په شان دي خو تر شل لوړ اوړي، یعنې لومړی عشرات وروسته احاد ویل کیري.

مثلاً په سنسکریت کې وایو ایکاده شه (۱۱) دواده شه (۱۲) په اوستا کې وایو دایوه ده سه (۱۱)، دوه ده سه (۱۲) چې په پارسي او انګلیسي کې هم دا نظام قایم دي، یازده، دوازه eleven, twelve او نور مگر وروسته چې تر شل لوړ سي، په پارسي او انګلیسي کې دا نظام ګرزي، دمخه عشرات وروسته آحاد ذکر کیري لکه بیست و یک

^۱ اوستا گرامر، ص ۶۲ - بریتانیکا، ج ۱۹ ص ۹۵۶.

^۲ بریتانیکا، ج ۱۹ ص ۹۵۲.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

twenty one او نور، مگر په پښتو او سنسکريت او اوستا کي تر آخره پوري لومړي احاد، وروسته عشرات ويل کيږي. لاندې د اعدادو د نومو جدول وگوري، چه پښتو ته څنگه نژدې دي.^۱

اعداد	پښتو	اوستا	سنسکريت
۱	يو	ايوه aeva	ایکم ekam
۲	دوه	دوه dva	دوا dva
۳	درې	تھري thri	تري tri
۴	څلور	چتور catwar	چتوار catvar
۵	پنځه	پنچه panca	پانچه panca
۶	شپږ	بنوش shvas	شش sas
۷	اوه	هپته hapta	سپتا sapta
۸	اته	اشته asta	اشتا asta
۹	نه	نو nava	تاوه nava
۱۰	لس	دسه dasa	داشه dasa
۲۰	شل (ويشت)	ويسيتي visaiti	ويشتي visati
۳۰	ديرش	تھريست thrisat	تريشت thriset
۴۰	څلوېښت	چتوريست catwarest	چتواريشت catwarisat
۵۰	پنځوس	پنچاست pancasat	پنچاشت pancasat
۶۰	شپيته	بنوستي shvasti	ششتي sasti
۷۰	اويا	هپتايي haptaiti	سپتي saptati
۸۰	اتيا	اشتايي astaiti	اشيتي asiti

^۱اوستا گرامر، ص ۱۰۶.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

navati	نوټي	navaiti	نوايتي	نيوي	۹۰
sata	شتا	sata	سته	سل	۱۰۰

په دې ډول پسله سله هم په درو سرو ژبو کې احاد تر عشارتو دمخه دي، او لکه د اعدادو نومونه چې په درو ژبو کې سره نږدې دي، نظم او قواعد ئې هم دغسې سره ورته دي.

افعال Verbs

په افعالو کې هم د سنسکريت او اوستا او پښتو مشابهت سره ډیر دي، د زمانو اقسام او معروفو او مجهولو افعالو ډولونه، او د افعالو اوښتنه د سوابقو او لواحقو په واسطه، او ضمير او تصريح او تغير دا ټول هغه خصوصيات دي، چې په پښتو کې اوس هم سته.

د پښتو اکثر مصادر لکه سنسکريت يوه اسمي ريښه لري چې له هغه څخه بيا د اداتو په الحاق افعال بند کيږي، فقط فرق دوني دي، چې د پښتو افعال تشبه نلري، او د سنسکريت افعال ئې لري، په دې خصوصيت کې پښتو له پارسي او اروپايي ژبو سره نږدې ده.

د تائينث حروف

په سنسکريت کې هم لکه پښتو د تائينث حروف سته، چې که کومه کلمه وغواړي چې مؤنثه ئې کړي، هغه حروف ئې پاي ته راوړي: (آ-ی)¹ او په پښتو کې دا کار (ه) ورکوي مثلاً خر-خړه، وز-وزه، او نور.

د نفي حروف

په سنسکريت کې هم د نفي حروف لکه پښتو (آ-ن=يه-نه) دي، چې دا حروف په پښتو کې د نفي لپاره استعمالیږي، مثلاً: نه ځم - يه نه ځم.

د کلماتو د ساختمان اصول

په پخوانو آريائي ژبو کې که مطالعه وسي، او کلمات او الفاظ ئې په غور وکتل سي نو دا ښکاره کيږي، چې اکثر اسماء او کلمات مشتق دي. او جامد اسماء لکه په سامي ژبو کې چې سته په آريائي ژبو کې نسته. اوستا او سنسکريت دواړه دا خاصيت لري او د آريائي ژبو عمومي ډول دغسې دي.

سنسکريت جامد اسماء نلري، علماء وايي: چې ټوله کلمات ئې ريښې لري، او مشتق دي، او ټول معلول په علت دي، او د سنسکريت د کلماتو ټولي اصلي ريښې تر ۴۰۰ زياتي ندي، نو د سامي ژبو هغه کليمه چې (اسماء

¹ فرهنگ نظام، ج ۴.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

معلول په علت ندي) په آريائي ژبو کي نه تطبيق کيږي، او که مور پښتو ته وگورو، کلمات او الفاظ ئې عينا لکه اوستا او سنسکريت له ريښو څخه مشتق دي.

مثلاً اشوه چه په سنسکريت کي آس ته وائي، له (اش) او (وه) څخه جوړ سوی دي، (اش) تگ ته وايي او دا ريښه تر اوسه هم په پښتو کي سته هغه وخت چه خړيا آس شري وايي (اشه=برو) او (اش) د گوچنو په ژبه بوده ته هم وايي، د سنسکريت (وه) يو لاحق ده، چه مصدر اسم کوي.

نو د پښتو اش=آس=اسپه د سنسکريت (اشوه) دواړه له دغي ريښې څخه را وتلي دي، هم له دغي ريښې څخه (سپور=سور=سوار) جوړ سوي دي، چه (اسپ بار) وو.^۱

دغسي هم ډير نور کلمات چه مثلا اوس په پارسي کي د بسيطو الفاظو په ډول راغلي دي، پخوا ئې ريښې درلودې. هغه وخت چه د سنسکريت او اوستا څخه پهلوي ته راغلي، د اشتقاق ريښې ئې ورکي شوې، مثلاً آزدن (خوړول) د دې مصدر ريښه په سنسکريت کي (جر) وه يعني زړيدل، ذليل کول. (آ) چه سابقه ده د نزدی او طرف په معنا دمخه ئې راغله (آجر=آزر) سو، چه په پهلوي او پارسي کي آخر ته مصدري (دن) وړ زيات سو، نو آزدن سو.^۲ د پښتو خوړول او زړيدل هم دواړه دغه د (جر) ريښه لري، او دا مصادر د (خور=زور=زور = جر) له ريښې څخه را وتلي دي.

د دې خبري لپاره يو بل مثال هم دا دي، چه نشستن پارسي مصدر مرکب دي، په سنسکريت کي ريښه (سد=ست) ده، (نی) سابقه ده، چه د کښته معنا لري نو کلمه (نی سد=نی شد) وه په پهلوي کي آخر دال په (س) واوښت، او مصدري علامه وړ سره ملگرې سوه (تن) نی شستن سو، چه په پارسي کي (ی) هم حذف سوه، نشستن پاته سو.^۳

که مور په غور وگورو د پښتو ناست او ناستل چه وروسته يوه سابقه (کښې) عیناً د هغه (نی) په معنا په سرکي وړ زياته شوې ده، له دغو ريښو څخه دي ځکه چه عنصر ئې هغه (سد=ست) دي چه په سنسکريت کي هم و، او د پښتو په (سته) کي هم تر اوسه سته.

پر دغه اساس گويا آريائي زړې ژبي ټولي د کلماتو د ساختمان لپاره اصول او ريښې لري، چه د پښتو ژبي اوسني ژوندي اکثر کلمات هم دغسي دي، او ضرور يوه ريښه مومي او له بسيطوالي او جامدوالي څخه مرکب والي ته ځي.

مثلاً لومړۍ پلا چه هديره يعني قبرستان کلمه سړی ووائي، داسي ښکاري، چه بسيط کلمه ده حال دا چه دا کلمه مرکبه ده هډ يعني استخوان ديره يعني قرارگاه، دا دوي کلمې سره ونښتې يو (د) يا (ډ) حذف سو هديره

^۱ فرهنگ نظام، ج ۳.

^۲ فرهنگ نظام، ج ۳.

^۳ فرهنگ نظام، ج ۳.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

ځینې جوړه سوه. دغسې هم مثلاً پزه یا پوزه په پښتو کې بڼې ته وایو په پارسي پوز د انسان او حیوان د مخ راوتلي برخې ته وائي. پوزه هم په پارسي جگ او راوتلي ځاي ته وائي. په پهلوي کې هم پوز په دغو معناو مستعمل و^۱ او (پوز-پوزه-پزه) په آریایي ژبو کې مستعمل او عنصري توري ئې (پ-ز) دي نو گویا په پښتو کې (پزه-پوزه) چه (بڼې) ته ویل شوې دي معلول په علت دي او دا نوم په یوه مناسبت پر ایښو شوی دي چه د آریایي ژبو د لغاتو له ساختمانه سره سم دي.

دا قدیم اصول لکه په سنسکریټ او اوستا کې چه پر لغاتو او کلماتو باندي جاري وه، تر اوسه هم په پښتو کې جاري دي، که عوام و غواړي چه د یوه نوي شي لپاره نوم وضع کړي طبعاً له دغو اصلي قواعدو څخه کار اخلي. مثلاً تحت البحري د نوي عصر له اختراعاتو څخه ده چه حسب الضروره ئې په پښتو کې اوبتل obtal بللې ده. دا نوم مرکب دي له اوبه او (تل=عمق) څخه دغسې هم ایروپلان یعنی طیاره الوتکه بولي ځکه چه الوزي او د گرامافون ریکارډ ټیکله بولي ځکه چه لکه ټیکله گردی دي.

^۱ فرهنگ نظام.

پښتو او میدی ژبه

لکه چه د کتاب په لومړیو برخو کې هم اشاره وسوه، میدیان یا مادیان آریائی خلق وه، چه د قبل المسیح د اومي پیړۍ په ابتداء کې دوي په غربي ایران کې یو سلطنت جوړ کړ، مؤرخین وائي چه دا خلق تر مسیح لس پیړۍ دمخه هلته تللي وه.^۱

په دې کتاب کې موږ نور له دغه ماد قومه سره اړه نلرو، خو ځکه چه دوي هم قدیم آریائی اقوام دي او ژبه ئې هم پسله اوستا څخه قدیمه آریائی ژبه گڼله کیږي، نو ښائي چه د ژبې د قدامت له پلوه د پښتو سره تطبیق کړه سي. دارمستتر وائي چه اوستا هم لومړي په مادي ژبه نوشته سوې وه، او دغه مادي ژبه له پخوانۍ پارسو Old Persian سره ډیره نژدې وه، او اوسنۍ کړدې ژبه هم له مادي ژبې څخه مشتقه سوې ده.^۲ ځکه چه دغه میدی اقوام هم پسله عمومي هجرته چه آریائیانو له باختره کړي دي، د ایران په ورشوگانو کې سره خپاره سوي دي، نو ښائي چه د دوي په ژبه کې هم باختري آثار وي.

متأسفانه له میدی ژبې څخه موږ ته اوس څه ندي پاته چه هغه د پښتو سره مقابله کړو، فقط هیروډوټ د مؤرخینو پلار، له دغې ژبې څخه یوه کلمه ضبط کړیده او هغه سپاکه spaca ده، چه سپی bitch معنی لري.^۳ گریسون وائي: چه میدی ژبې د ایران په شرقي خوا کې ویلې کیدې ځکه نو د پامیر او د هندوکش د جنوب ژبې لکه غلجه، اورمړي، بلوخي او پښتو ټوله په میدی ډله کې داخلوي، چه د ده په اصطلاح نن پرشک Non-Persic ژبې دي.

د دغو ژبو نژدیوالي هم له دې خبرې څخه ثابتوي، چه په اورمړي ژبه spuk او په پښتو سپی spae هغې یوې کلمې ته چه له میدی ژبې څخه پاته ده، ډیرې نژدې دي، حال دا چه په پهلوي او پارسي ژبې ئې سگ sag بولي چه له میدی څخه لیرې کلمه ده.^۴

که د میدی ژبې نور کلمات او الفاظ اوس موجود وای، نو به د پښتو مطابقت له دغې زړې ژبې سره ښه ښکاره سوي وای، خو دلته پر دغه یوه کلمه اکتفا وسوه، چه د پښتو سره نژدیوالي لري.

^۱ ایران قدیم، ص ۳۹.

^۲ ایرانی مطالعات.

^۳ د هیروډوټ جغرافیا، ص ۲۸۹.

^۴ لنگوستک سروې آف انډیا، ج ۱۰ ص ۳-۲.

پښتو او زړه فارسي (فرس قديم)

د مورخينو په اصطلاح زړه پارسي يعني فرس قديم Old Persian هغه ژبه ده، چې پخوا په خاص ايران "پارس" کې وېله کيده، او د مخامشري دورې رسمي ژبه وه، د دوي نوشتې او دفاتر او ډېر ليکونه ټول په دغه ژبه دي، پاچهانو په دغه ژبه خبرې هم کولې، مگر اوس د دغې ژبې آثار بېله ځينو ليکونو چې پر ډېرو پاته دي، بل څه نسته.^۱ له دغو ليکونو څخه د ژبو پوهانو فقط د زړې پارسي ۴۰۰ الفاظ موندلي دي، چې په ميخي خط کښلي سوي دي.^۲

زړه پارسي زند ژبې ته ډيره ورته وه، لکه زند ۲۴ توري لري، اما لږ څه تر زند ساده ده، په دغه ژبه چې ډېر ليکونه په ايران کې سته، د هخامنشي دورې د مؤسس، کوروش (۵۵۹-۵۲۶ ق.م) له عصره شروع کيږي، او په درو څلورو ژبو په ميخي خط کښلي شوي دي، يعني يو مطلب هم په زړه پارسي هم په آسوري هم په عيلاي ژبه نوشته سوي دي.^۳

که څه هم زړه پارسي له پښتونخوا څخه ليري په پارس کې پيدا سوې وه، او بايد له پښتو سره ډيره نژدې نه وي، مگر بيا هم ځکه چې ريښې يې له اوستا سره نښتي دي، او د باختر له سرچينې څخه اوبه خور مومي نو به ضرور لغوي قرابت سره لري.

په لاندو کرښو کې زه د زړې پارسي، يو څو کلمات له پښتو سره مقابله کوم، کم چې له هغې ژبې څخه اوس پاته او ما ته معلوم دي، له دغې مقابلې څخه به ښايي د قديمو ژبو روابط، د پښتو سره تاسي ته ښکاره سي:

۱- اورمزد: چې په اوستا کې اهوره مزدا دي، او د دې کلمې شرح دمخه ليکلې سوې ده، چې لومړي جزو يې د پښتو اور دي، د ايران د زړې پارسي په ډېر ليکو کې هم (اور مزد) ضبط سوې ده.^۴

۲- منه: يعني (آدم، سړی)^۵ چې دمخه د دې کلمې ريښه په سنسکريت او ويدا کې د (منو) تر عنوان لاندې در وښووله سوه، او پښتو ئې تر اوسه هم ژوندۍ ده.

۳- آبي: يعني (اوبه، آب) چې د پهلوي آو او د اوستا آپ هم ور نژدې دي.^۶

۴- هو: يعني ښه چې په سنسکريت کې (سو) دي او د پښتو ايجابي (هو) اوس ژوندۍ کلمه ده.

^۱ د ايران د ادبياتو تاريخ. براون، ج ۱ ص ۱۴۰.

^۲ د شفق تاريخ ادبيات ايران، ص ۴.

^۳ د همائي تاريخ ادبيات ايران، ج ۱ ص ۱۳۸.

^۴ آثار العجم.

^۵ آثار العجم.

^۶ آثار العجم او فرهنگ نظام.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

- ۵- دروکا: یعني دروغ چه په اوستا کي درواغه او په سنسکریت کي دروه او په پهلوي کي دروغ و^۱ په اوسنی پښتو کي درواغ او دروه دواړه ژوندي دي.
- ۶- وِسپا: یعني اسپ، چه په سنسکریت کي (اشوه) او په اوستا کي (اسپه) او په اوسنی پښتو کي (آس-اسپه) دي. چه شرح ئې دمخه هم تیره سوه.
- ۷- یوترا: یعني پسر. دا کلمه د استخر د داریوش په کتیبه کي د زوي په معنا راغلې ده.^۲ چه په اوستا کي هم (یو تهره) او په سنسکریت کي (پتره) او په پهلوي کي پور=پوس=پوش وه.^۳
- د پښتو (پوت) هم په دغه معنا دي، چه دمخه ئې ذکر وسو.
- ۸- پيسو pisu: یعني پیس، دا کلمه په پښتو کي هم تر اوسه (پیس) ده، چه په عربي دا مرض برص بولي او په اوستا کي (پئسه) او په پهلوي کي (پسک) وه.^۴
- ۹- پمون pamon: یعني گرگ، چه اوس په پښتو کي پم یعني گرگ او پمن گرگین سته.
- ۱۰- نامکا namka: یعني نام، دا کلمه په سنسکریت کي (نامن) او په اوستا کي (نامن) او په پهلوي او پارسي کي (نام) ده، په پښتو کي (نوم) بولي، په زړه پارسي کي (نامکا) وه، په هخامنشي کتیبو کي د یوې میاشتي نوم (انامکا) و، یعني بې نومه.^۵
- ۱۱- مرگا marga: یعني مرغ دا کلمه په سنسکریت کي مرگه (جاندار و چارپا) او په اوستا کي مرغه او په پهلوي کي مروک وه.^۶ په زړه پارسي کي مرگازانا د یوې میاشتي نوم و، چه د ایران په زړو کتیبو کي ذکر راغلي دي. مرگا یعني مرغه او (زنا) یعني زوول. ځکه چه دا میاشت د مرغانو د زوکړي وخت و، نو په دغه نامه یاده سوې ده.^۷ د پښتو مرغه (پرنده) او (زوول) دغو قدیمو کلمه ته نژدې دي.
- ۱۲- ویاخنا vyakhna: دا هم په زړه پارسي کي د یوې میاشتي نوم و، چه په اوسني پارسي ئې اسفند بولي، کلمه داسي معنا لري: وی یعني بی، اخنا یعني یخني او ساړه. لومړي جزو ئې هغه د پښتو (یه) = د سنسکریت (۱) دي چه په زړه پاسي کي (وی) هم و. دوهم جزو ئې (اخنا) دغه اوسني د پښتو (یخني) کلمه ده، چه اوس د سرما او زمستان په معناو مستعمله ده.

^۱ فرهنگ نظام، ج ۳ ص ۴۵.

^۲ نمونه ادبیات ایران.

^۳ فرهنگ نظام، ج ۲ ص ۱۲۴.

^۴ فرهنگ نظام، ج ۲ ص ۱۵۱.

^۵ تاریخ عمومی عالم، ج ۱ ص ۳۷۷.

^۶ فرهنگ نظام، ج ۵ ص ۱۱۰.

^۷ تاریخ عمومی عالم، ج ۱ ص ۳۷۷.

د پښتو ادبياتو تاريخ

دا کلمه په اوستا کي (ايسي) ده، چه (س) په (خ) اوښتي دي، او په سنسکريت (يخ) د برينيدلو په معنا و، چه د يخي صفت دي، او د سنسکريت (ج) په اوستا کي په (س) اوښتي و.^۱

له دې لنډي مقاييسې څخه چه فقط په يو څو لغتو کي وسوه، د پښتو نژديوالي له هغي زړې پارسي ژبي سره هم ښکاري، او دا څرگندوي، چه زړې پارسي هم باختري عناصر درلوده.

^۱ فرهنگ نظام، ج ۵ ص ۵۴۸.

Versification د زړو ژبو او پښتو عروض

په آريائي اقوامو کي زاپه کتب او آثار ټول نظم دي، لکه د کتاب په لومړيو برخو کي چه اشاره وسوه، ريگويدا او گاتها دواړه يو راز نظم دي، دا نظمونه په مخصوصو لحنو او وزمو ويل کيده، تر دې حده چه اسلامي مورخينو د زردشت کتاب اوستا زمزمه باله.^۱ علاوه پر دغو کتابو د هند آريائيانو ډير نور منظومات هم درلوده، د دوي قصص او روايات لکه مهابهارتا او رامايانا او نور ټول منظوم وه، په دوي کي نظم دوني رواج درلود، چه اکثر علوم لکه طب، نجوم، رياضيات ئې منظوم کړي وه، او دا منظومات به ئې په يادوله، البيروني دا مطلب په ښه ډول تصريح کوي، حتي دي وايي چه ما د اقليدس او مجسطي او اسطراب ترجمه په سنسکريت کي دوي ته وکړه، دوي فوراً په اشلوک يعني يو راز نظم تبديل کړه.^۲

ځکه چه نظم په دوي کي ډير رواج درلود، او اکثر ديني او علمي او ادبي متون ئې منظوم وه، نو هم له دې جهته د نظم کولو علم (چهند) لکه دمخه چه مو ويلي دي، په ويدي علومو کي ډير اهميت درلود، او پر هر عالم لازمه وه، چه دا علم زده کړي.

د آريائي اقوامو قديم منظومات، په سنسکريت او اوستا او پهلوي ژبو کي د سلايل (هجا) په حساب وه لکه اوس چه په اروپايي ژبو کي هم دغه نظمي اصول جاري دي، د منظوماتو د ټوټو د سلايل (گړ) تناسب او په شمير کي مطابقت ضروري و، قافيه ډيره لازمه نه وه.^۳

که څه هم د سنسکريت علم العروض (چهند) ډير ارت علم دي، او هم ډير کتابونه پکښي کښل سوي دي، او علامه البيروني پخپل کتاب الهند کي يو باب د دغه علم د تفصيل لپاره مخصوص کړي دي، مگر اساسي قاعده هغه د سلايل (گړ) شمير دي. البته د شعر ټوټې په هر موقع کي د گړ په حساب بيل بيل رنگ مومي، او اوزان او بحور هم له دې لامله تغير کوي.

د پښتو د خپل شعر او نظم اساس هم د گړ حساب دي، چه د يو نظم او شعر ټوټې د دغه حساب له رويه بايد برابري وي او دا ډول اشعار تر اوسه هم په پښتو کي سته، ټول ملي اشعار يعني هغه شعرونه چه د پارسي او عربي په تقليد کي ندي ويل سوي، دغه رنگ او خاصيت لري.

البته پښتو ځني مدون او مردف اشعار هم لري چه د پارسي د غزل قصيدې، رباعي او نورو بحورو پر وزن ويل سوي دي، مگر که دقت وکړو هغه هم تر عربي عروض چه خليل بن احمد ته منسوب دي، نسي لاندي کيداي.

^۱ د مسعودي مروج الذهب.

^۲ کتاب الهند، ج ۱ ص ۱۸۱.

^۳ فرهنگ نظام، ج ۴.

د پښتو ادبیاتو تاریخ

نوگوييا ټول پښتو اشعار، کم چه په ديوانو کي مضبوط دي يا شفاهي اشعار چه خلق ئې لولي، او سینه په سینه نقل کيږي، د سلايل او گډ پر حساب برابريږي، مثلاً د پښتو د ملي شعر يو مهم وزن لنډۍ ده، چه د دغه لومړۍ مسرۍ به ضرور (۹) گډه، او دوهمه مسرۍ به ئې (۱۳) وي، چه د يوې لنډۍ مجموع گډونه $(۹+۱۳)=۲۲$ کيږي. د پښتو علم العروض (چهند) هم پر دې اساس بنا کيږي، او دا د گډ حساب يو خاص آريائي عروضي اساس دي چه په ټولو هندو اروپائي ژبو کي له قديمه پاته دي. د پښتو او سنسکريت او اوستا زاړه منظومات ټول تر دې علمي اساس لاندې دي، او په ټولو اروپائي ژبو کي دا قانون په نظم کي جاري دي. اما د خليل بن احمد عروض يو سامي اساس دي، چه پارسي ژبه ئې هم تر خپل اثر لاندې کړې ده، او دا کار هم تر اسلام وروسته درې څلور سوه کاله پس سوي دي، البته د پارسي زاړه آثار به هم لکه پهلوي پر قديم آريائي قانون برابر وه.

پاي

تر دې ځايه ما د لوي څښتن په مدد د پښتو ادب لومړی ټوک وکښ، او په دې برخه کي مي هغه ابحاث سره يو ځاي کړه، کم چه د پښتو پر اصالت او قدامت دلالت کوي. ځکه چه دا کتاب پخپل مبحث کي اول کتاب دي، او دمخه چا په دې کار گوتي ندي پوري کړي، او هم ماخذ او مراجع نسته، نوکه زه په ځينو خبرو کي تير وتي يم، بنائي چه پوهان به ما وبخښي.

کابل، جوی شیر، د سهار ۹ بجې ۲۳ د جوزا ۱۳۲۴

استدراک

بد=بت

د کتاب په ۷۶ مخ کې د (بد=بت) بحث سته، او هلته د البيروني له کتاب الهند خخه د (بده) اصل بيان شوي دي، وروسته چه ما آثار الباقیه وکوت البيروني وايي چه د ماني په (شاپورگان) کتاب کې هم د هندوستان مشهور داعي (بودا) د (بد) په ډول راغلي دي. د آثار الباقیه فاضل مترجم (صيرفی) په حاشیه کې لیکي، چه (بد) په عربي کې هم د (بت) په معنا و لکه ابوالعلاء معری چه د دنیا غندنه کوي او وائي:

و القلب من اهوائه عابد ما يعبد الكافر من بده

(د آثار الباقیه ترجمه، ص ۲۲۹)

تومان

په ۱۳۱ مخ کې چه د زردشت نوم سپينتمان تحليل شوي دي د نامه آخره ټوټه (تومان) دي چه په پښتو ئې تومنه بولي. دا نوم په صريح ډول البيروني (سفید تومان) لیکلي دي چه د (سپين تومان) پارسي شکل دي. د آثار الباقیه فاضل مترجم چه د دغه کتاب ځینې برخي، له قدیمو نسخو خخه لاس ته راوړي دي، هلته د زردشت په مبحث کې دا کلمه راغلې ده (د آثار الباقیه د ترجمې آخر).

د دې کتاب ماخذ

د کتاب په لیکلو کې ما له ځینو کتابو څخه اسفاده کړیده، او هر مقصد چه می له یوه کتابه را اخستي دي، د مخو په لاندې برخه کې می هغه کتاب او مخ او ټوک ښولی دي، دلته فقط د هغو کتابو نومونه بیل راوړم. (حبیبی)

- ۱- قاموس فیروز آبادی
- ۲- اقرب الموارد
- ۳- معیار اللغة
- ۴- تعریفات سید شریف جرجانی
- ۵- دایرة المعارف بستانی
- ۶- علم الادب
- ۷- جواهر الدب هاشمی
- ۸- ارشاد القاصد سخاوی
- ۹- روح تنقید، محی الدین قادري
- ۱۰- ادبیات انکلیسی بروک
- ۱۱- د ادبیاتو زدکړه جان مورلی
- ۱۲- عین الادب و السیاسه د ابن هدبل
- ۱۳- مقدۀ ابن خلدون
- ۱۴- طبقات الادباء
- ۱۵- محجم الادباء - یاقوت
- ۱۶- کشف الظنون - حاجی خلیفه
- ۱۷- کشاف اصطلاحات فنون - تهانوی
- ۱۸- تاریخ ادبیات ایران - جلال همائی
- ۱۹- نفایس الفنون
- ۲۰- انسکلوپیدیا بریتانیکا
- ۲۱- انسکلوپیدیا - امریکانا
- ۲۲- زبدة الصحایف فی اصول المعارف
- ۲۳- الفلسفة اللغویه - جرجی زیدان
- ۲۴- آرینز - گورډن چائیلو
- ۲۵- پښتو گرامر - راوړتی
- ۲۶- تمدن ایرانیان خاوري - جیگر
- ۲۷- ایران قدیم - پرینا
- ۲۸- کمبرج هستري آف انډیا - ج ۱
- ۲۹- ویدک انډیا راگوزن
- ۳۰- تاریخ هریودوت - مکالي
- ۳۱- تمدن هند - گوستاو لوبون
- ۳۲- هند قدیم
- ۳۳- تاریخ هنديها - هنتر
- ۳۴- اثار عتیقه آریا
- ۳۵- هند ریگويدي - داس
- ۳۶- هند و اروپائی - دولا واله دوپوسن
- ۳۷- تاریخ افغانستان - کهزاد
- ۳۸- هند قدیم - پاینکار
- ۳۹- اوستا - دارمستر
- ۴۰- میخي خطوط - ویسباخ
- ۴۱- مردمان قدیم
- ۴۲- مقدمۀ تاریخ هند قدیم - اکبر شاه
- ۴۳- ریگويدا - گریفت
- ۴۴- اتهروا ویدا - گریفت
- ۴۵- گاتها - پور داؤد
- ۴۶- قاموس پښتو - راوړتي
- ۴۷- قاموس پښتو - پښتو مرکه (قلمي)
- ۴۸- تاریخ مرصع - افضل خان خټک
- ۴۹- تاریخ ادبیات ایران - براون
- ۵۰- تاریخ شرق اقصی
- ۵۱- هند مدنیت بخش
- ۵۲- ریگويديک کلچر
- ۵۳- حیات افغاني - حیات خان
- ۵۴- آریانا - کهزاد
- ۵۵- مها بهارت اردو - افق
- ۵۶- مطالعات افغانی
- ۵۷- جغرافیای هیرودوت - ویلر
- ۵۸- جغرافیای تاریخي ایران - بارتولئ
- ۵۹- انسکلوپیدیاي اسلام
- ۶۰- تاریخ باختر - راولسن
- ۶۱- تاریخ الکامل ابن اثیر
- ۶۲- تاریخ طبري - ابن جریر
- ۶۳- تاریخ سیستان
- ۶۴- عمل صالح (شاه جهان نامه)
- ۶۵- پښتانه شعراء - حبیبی
- ۶۶- پټه خزانه - ناشر حبیبی
- ۶۷- متریدیتس، ج ۱ - ایډلنگ
- ۶۸- وقایع کابل - الفن ستون

- ۶۹- گرامر پښتو - بیلو
 ۷۰- ترانه‌های ملی افغان - دارمستر
 ۷۱- گرامر پښتو - ترومپ
 ۷۲- سلسلهٔ لسانیات اکادمی لنین گراد، ج ۴
 ۷۳- گرامر پښتو - لوریمر
 ۷۴- راپورت السنهٔ هند - گیرسن، ج ۱۰
 ۷۵- علم ادیان - فرلانگ
 ۷۶- معلومات هندی - ویر
 ۷۷- مذهب ویدی - اولدنبرگ
 ۷۸- مذهب ویدی - بلومفیلد
 ۷۹- تاریخ ابو الفداء
 ۸۰- حدود العالم
 ۸۱- گزیتیر افغانستان
 ۸۲- نسبت نامهٔ افغانه - عبدالسلام خان
 ۸۳- فرهنگ اوستا
 ۸۴- خورده اوستا
 ۸۵- قاموس هندی و انگلیسی - ډنکن فوربس
 ۸۶- السنه پامیر
 ۸۷- طبقات ناصری (قلمی) جوزجانی
 ۸۸- فرهنگ نظام - محمد علی
 ۸۹- ویدا در ممالک شمال - لاکمینا
 ۹۰- تاریخ ادبیات سنسکرت - مکدونل
 ۹۱- جغرافیای شمال غرب هند
 ۹۲- آیین ساختن هند - دوت
 ۹۳- کتاب الهند - البیرونی
 ۹۴- بوددهست انډیا
 ۹۵- تعلیمات ویدا
 ۹۶- التنبیه و الاشراف - مسعودی
 ۹۷- مفاتیح العلوم - خوارزمی
 ۹۸- المنجد
 ۹۹- الصیدله - البیرونی
 ۱۰۰- مخزن الادویه
 ۱۰۱- فقه اللغه پښتو - یعقوب حسن خان
 ۱۰۲- دساتیر آسمانی
 ۱۰۳- منوشاستر
 ۱۰۴- مجلهٔ آثار عتیقهٔ هند، ج ۱۱
 ۱۰۵- زین الاخبار - گردیزی
- ۱۰۶- آداب الحرب - فخر مدبر
 ۱۰۷- آثار الباقیه - البیرونی
 ۱۰۸- تفسیر الجواهر - طنطاوی جوهری
 ۱۰۹- تاریخ ادبیات ایران - شفق
 ۱۱۰- گرامر اوستا - جکسون
 ۱۱۱- جورنال ایشیاتک سوسایتی ۱۸۷۲
 ۱۱۲- مروج الذهب مسعودی
 ۱۱۳- دبستان مذاهب - فانی
 ۱۱۴- لغت فرس - اسدی
 ۱۱۵- تاریخ عمومی عالم - رضا اخوی
 ۱۱۶- فرهنگ ناصری
 ۱۱۷- مجلهٔ آریانا - کابل
 ۱۱۸- تعلقات هند و عرب - سید سلیمان ندوی
 ۱۱۹- فتوح البلدان - بلاذری
 ۱۲۰- چچ نامه، ترجمهٔ الیت
 ۱۲۱- کتاب البلدان - ابن فقیه همدانی
 ۱۲۲- آثار البلاد - قزوینی
 ۱۲۳- مزارات بلخ (قلمی) محمد صالح ورسجی
 ۱۲۴- معلومات زرتشتی - جیکسون
 ۱۲۵- گرشاسپ نامه
 ۱۲۶- شهنامه - فردوسی
 ۱۲۷- قانون مسعودی - البیرونی
 ۱۲۸- فرهنگ نوبهار
 ۱۲۹- فرهنگ اندراج
 ۱۳۰- گنج دانش
 ۱۳۱- مجلهٔ کابل
 ۱۳۲- سرگذشت الفاظ - میکس میولر
 ۱۳۳- گرامر ویدی - مکدونل
 ۱۳۴- سخندان فارس - آزاد
 ۱۳۵- آثار العجم - فرصت
 ۱۳۶- دروس پهلوی
 ۱۳۷- کتاب الهند - البیرونی
 ۱۳۸- مطالعات ایرانی - دارمستر
 ۱۳۹- نمونهٔ ادبیات ایران

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English